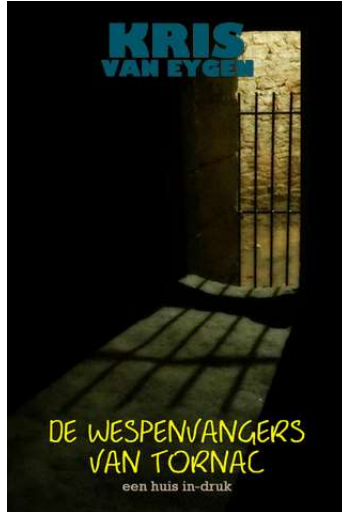

DE WESPENVANGERS VAN TORNAC

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Realisatie: 2010; eerste druk: juli 2022

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

DE WESPENVANGERS
VAN TORNAC

door

KRIS
VAN EYGEN

Kusbriefje

*Jij bent de merel die me
net op tijd wakker maakt,
jij bent de zonnebloem die
bloeit waar niets groeit.*

Kris Van Eygen

Er was eens een familie die Butenaerds heette. Het waren geen buitenaerdsen zoals de bizarre familie uit de komische tv-reeks *Third rock from the sun*, maar ze waren merkwaardig genoeg om ervoor door te gaan.

Opa en oma Butenaerds zetten twee kinderen op de wereld: Patrisse en haar drie jaar jongere broer Ric. Een jaar voor we op vakantie naar Tornac vertrokken leerde ik Patrisse kennen op een klassenreünie van de industrieel ingenieurs uit 1982. Zij was getrouwd met Djef, een van mijn medestudenten afkomstig van Zep-peren. We raakten aan de praat en ik begreep al snel dat haar huwelijk op de klippen dreigde te lopen. Het was zomers heet en de *coup de foudre* sloeg toe. Ze had iets waardoor ik me onmiddellijk tot haar aangetrokken voelde. Laten we het een zielsverband noemen.

Ik kwam uit een afgebroken relatie. Mijn vriendin had een oude vriend uit de problemen proberen te helpen en van het een was het ander gekomen. Ze kon er niets aan doen, zo zei ze, het was sterker dan zijzelf. Enkel iemand die het meegemaakt heeft, kan dat begrijpen.

Ik sprak geregeld af met Patrisse, en onze ontmoetingen beviel ons zo goed dat we besloten samen iets te beginnen. We wisten nog niet wat, want in de toekomst kijken, konden we niet.

Een half jaar lang gingen we na het werk naar mijn huis en maakten het er ons gezellig. Patrisse ging elke dag stevast terug naar haar huis om er te slapen, tot ze op een mooie lentedag vroeg of ik eens bij haar wou blijven slapen. Dat heb ik gedaan, en ik ben er gebleven. Het samenwonen beviel ons. Ik maakte kennis met haar familie en zij met die van mij.

De zomer kwam eraan en de vakantie lonkte. Toen haar broer voorstelde om met de familie mee naar Zuid-Frankrijk te gaan, twijfelde ik geen moment. Maar ik had nooit kunnen vermoeden dat de vakantie zo hectisch zou worden.

Ik zit aan de ontbijttafel en eet een dubbele chocoladekoek. Terugkijkend op onze vakantie in Tornac maak ik een inventaris op. Ik wil niet voorlopen op het verhaal en zal pas aan het einde iets loslaten over mijn huidige relatie met Patrisse, kwestie van de spanning erin te houden.

Loop ik nog op wolkjes terwijl zij met beide benen stevig op de grond staat? Zijn we dichter naar elkaar gegroeid? Kibbelden we zoveel dat we een einde aan onze relatie hebben gemaakt? Of smaakt het leven met Patrisse nu zo zoet als een lepel honing uit de pot van Poohbeer? En welke kwelduivels zullen ons het leven zuur maken als we samenblijven?

Laat ik het verhaal op een speelse manier vertellen, want anders klap je van ellende het boek dicht. Het liefst van alles volg ik de gebeurtenissen een na een. Om je niet de indruk te geven dat je in een dagboek leest, gebruik ik flashbacks. Het is een vaardigheid die ik me meester wil maken. Helaas bevindt mijn techniek om in de tijd te reizen zich nog in de kinderschoenen.

Inpakken en wegwezen? Ik kon dat, maar Patrisse had daar meer moeite mee. Met welke auto zouden we reizen? Ik had een Alfa Gtv Turbo en een Citroën Jumper, een camionette omgebouwd tot motorhome. De eerste had airco, de tweede niet. Helaas was de airco van de Alfa kapot, en ik vond geen garage die het euvel kon verhelpen. Het was juli, dat is in België één grote vakantieperiode, ook voor garagisten.

Patrisse hield niet van hittegolftemperaturen, dus in een snikhete auto rijden was uit den boze. Bovendien verbruikte de Alfa veel benzine waardoor de reis naar Frankrijk een fortuin zou kosten. De Jumper had twee bedjes achterin en dat was toch wel gemakkelijk om uit te rusten.

Als we de motorhome namen konden opa en oma meerijden, ook al had opa enige reserves over de af te leggen kilometers. Hij leek op Louis de Funès en zou ergens in het zuiden van Frankrijk een perfecte imitatie van de Franse komiek geven.

Uiteindelijk kozen we voor de Jumper omdat die meer plaats biedt voor bagage. Patrisse verraste me door onze kleren in één grote koffer te steken. Enkele topjes, T-shirts en shortjes, en voldoende slippers. Ook een bikinietje, want ze had zich voorgenomen zich aan het zwembad te installeren en alle dagen te zonnen en te zwemmen. Ze vergat echter het rumoerige gezin van haar broer.

Ric en zijn vrouwtje Hannah hadden drie kindjes: Rune, Veer en Marike, respectievelijk dertien, vijf en bijna twee. Als je leven op aarde zoekt, begin je beter bij hen.

Patrisse had het geregeld over ons kindje, maar ik moest haar enthousiasme temperen. Zij was pas zesendertig, en ik was er al zesenviertig. Mijn sperma was niet meer zo nieuw en ik liep liever niet het risico een mismakkt kind op de wereld te zetten.

Ik hoopte dat Patrisse op vakantie zou inzien dat het gedrag van Rune, Veer en Marike niet altijd even voorbeeldig was. Als je

ze bij elkaar zette, was het hek van de dam. Dat was zo thuis, en op vakantie in Frankrijk was dat niet anders.

We reden 's nachts en de reis verliep voorspoedig; ik kon de Volvo van Ric goed bijhouden. We hielden telefonisch contact en spraken af aan wegrestaurants; het was er overal even druk.

Amper twintig kilometer van onze bestemming verwijderd lagen de organisatoren van de Tour de France ons dwars. Een agent maakte ons duidelijk dat we moesten wachten tot de karavaan voorbij was. Teleurstelling alom, want dat kon uren duren. Op de koop toe was er geen schaduwrijk plekje te bespeuren, en dat maakte ons moedeloos.

We reden een aardeweg in en parkeerden de auto's onder enkele bomen die nauwelijks het zonlicht weerden. Om beurt kregen we een plaats in de Volvo van Ric waarvan de airco overuren maakte. Vijf uur later konden we onze weg vervolgen.

De laatste kilometers hadden nog een verrassing in petto. Ric reed met zijn Volvo voorop en vertraagde omdat hij de goede weg zocht. Opa zat naast me in de Jumper en vloekte. Hij wilde dat ik stopte zodat hij aan iemand de goede richting kon vragen, maar er was geen parkeergelegenheid.

Ric bleef op de rotonde rondjes rijden. Opa kreeg er genoeg van en begon wild aan de klink te trekken. Onverwacht zwaaide het portier open.

Opa sprong verdorie uit de langzaam rijdende camionette. Struikelend en gesticulerend stootte hij de rotonde op, niet goed wetend waar hij naartoe kon. Zoals ik al zei, leek opa veel op de filmacteur Louis de Funès. De manier waarop hij liep en in zichzelf sprak was hilarisch.

Terwijl opa een winkel binnenliep, slaagde ik erin een parkeerplaats voor de Jumper te vinden; de Volvo draaide ondertussen nog steeds rondjes. Niet veel later kwam opa naar buiten. Toen hij mij in de gaten kreeg, kwam hij met de handen in de broekzakken teruggelopen en stapte zwijgend in.

Opa sprak vloeiend Frans omdat hij veel in het Franstalige gedeelte van België had gewerkt. Ik verwachtte dat hij mij zou uitleggen hoe we moesten rijden, maar hij wees slechts een bepaalde afslag aan. Toen ik de rotonde opreed, besloot Ric ze eindelijk te verlaten. Ik volgde hem op de voet, dezelfde weg die opa had aangegeven.

Hoe ik me voelde? Ach, ik had me al in veel ongemakkelijkere situaties bevonden. Relativeren, dat is het sleutelwoord. Achteraf bleek dat Ric rondjes had gereden omdat hij telefoneerde met de eigenaar van het vakantiehuis waarnaar we op zoek waren. Opa herwon snel zijn kalmte en we zouden nog geregeld lachen om zijn clowneske voorstelling op de rotonde.

Het was een hele verademing toen we het vakantiedomein binnenreden. Een asfaltweg zigzagde naar een groot witgeschilderd huis; we konden kiezen voor de steile oprit naar de voorkant van de villa, of voor de oprit die naar de brede garagepoort van de kelder-verdieping voerde.

We verkenden het huis. In de kortste keren stonden we in onze zwembroek aan de rand van het grote zwembad en namen een welkome duik in het koele water. Met een half oor luisterden we naar de conciërge die de huisregels opsomde.

Patrisse en ik installeerden ons in de koele slaapkamer in de kelder. Patrisse had geopperd dat Rune vermoedelijk zou vragen om bij ons op de kamer te mogen slapen, maar de grote meid koos voor het stapelbed in de andere slaapkamer. Hoe de rest van de familie de slaapkamers verdeelde, interesseerde ons niet. Er waren genoeg bedden om allemaal apart te slapen.

Als je je afvraagt wat we de volgende tien dagen het meeste deden, kan ik zeggen dat we veel aten, sliepen en zwommen. Af en toe maakten we een excursie naar een oud stadje, waar we de lokale marktjes afschuimden of een kasteel bezochten. Als de sterren goed stonden, had ik seks met Patrisse.

Het was warm, maar het zwembad bracht verkoeling. Patrisse en ik hadden luchtmatrassen gekocht en wilden zonnend op het

water ronddobberen. Rune had een duikbril en enkele gummistokjes om op te duiken. In haar eentje was dat niet zo leuk en daarom probeerde ze ons voortdurend te overhalen mee te doen met haar waterspelletjes. Maar Patrisse had liever dat haar haar droog bleef.

Ik had minder last van het spatten, want ik ben kalend. Patrisse had me verzocht mijn weinige haar af te scheren. Zij had me ook warm gemaakt voor merkkleding en duurdere schoenen. Patrisse had van mij een betere man gemaakt.

Ze was veel praktischer aangelegd dan ik. Ik dacht na over de grotere dingen, de dingen van het leven, het heelal en wie erachter zat. Zij had ook geen schrik van buitenaardsen, wel van vliegend ongedierte. Een spartelende wesp in het zwembad bracht haar helemaal van de wijs.

Met het schepnet dat diende om bladeren en ander vuil uit het water op te vissen, gingen we de beestjes te lijf. Meestal nam opa de reiniging van het zwembad op zich. Hij kwam tijdens de tien vakantiedagen niet in het zwembad. Ik betrapte hem een keer op pootjebaden toen het 40 graden was.

Iedereen verwachtte dat ik 's morgens de koffiekoeken en het stokbrood ging halen, maar van dat vroege-vogel-gedoe kwam niets in huis. Patrisse en ik sliepen tot 11u00 en oma vond dat maar niets.

Rune sliep de eerste nacht alleen, maar 's anderdaags vonden we muizenkeutels op haar bed. Ze had de schrik goed te pakken en vroeg of ze bij tante Patrisse mocht slapen. Ik probeerde haar met een meewarige blik duidelijk te maken dat ik met dat idee niet kon leven, maar het was tevergeefs. Patrisse knikte, waarna het kind enthousiast naar de kelder rende om haar matras naar onze kamer te slepen.

Patrisse had me verteld van eerdere vakanties, en daar hoorden nachtelijke conversaties met haar petekindje bij. Het kind was ongelooflijk vindingrijk in het stellen van vragen om het slapengaan uit te stellen. Ze begon stevast met: *Tante Patrisse?* En Patrisse zei dan: *Ja Rune?* En Rune zei dan: *Zing eens een slaapliedje, en*

Patrisse zong over het schaapje met de vier *wit-te-voetjes* zoals ze dat ook had gedaan toen Rune nog maar vijf was.

Van slapen kwam nooit veel in huis. Ook in Tornac bleek Rune met genoeg vragen te zitten om ons tot 01u00 of 02u00 wakker te houden. De volgende dagen handhaafde ik mijn reputatie van laat-slaper, maar op de vijfde dag zou daar abrupt een einde aan komen.

Ik had niet verwacht in een heus avontuur te verzeilen. Daarover later meer. Eerst moet ik mijn verhaal inleiden zodat de lezer zich een volledig beeld kan vormen van de familie Butenaerds.

Patrisse reed met een vw Golf uit 1982 die kuren had. Toen ik nog niet bij haar woonde, vertelde ze me dat het stationaire toerental van de motor dikwijls aan een stoplicht onrustbarend steeg en dat het koelwater dan begon te koken. Soms viel de motor tijdens het rijden zomaar uit en dan werkten de remmen niet waardoor ze in hachelijke situaties terecht kwam.

Gelukkig was er Jacques. Hij repareerde oude auto's en was bij eerdere pannes een tovenaar gebleken. Maar het euvel met de radiator kreeg hij niet een-twee-drie opgelost. Dat betekende dat Patrisse ondertussen de trein moest nemen om haar ouders in Engelmanshoven te bezoeken. Haar moeder bracht Patrisse dan nadien terug naar het station van Sint-Truiden, waar ik haar ophaalde. Haar beleefde hoofdknik vanuit de witte Mercedes was mijn eerste contact met oma.

Op een weekeindreis naar Blankenberge had ik oma beter leren kennen en zij mij. Ze had er een eenkamerflat gehuurd, Patrisse en ik mochten er logeren. Ik herinner me nog heel goed dat Patrisse zich in de badkamer klaarmaakte om te gaan slapen terwijl ik in het bijzijn van oma mijn pyjamabroek aantrok. Ik wilde haar niet choqueren, maar het had weinig gescheeld.

Toen ik eenmaal aan de familie geïntroduceerd was – op een zaterdagavond tijdens een barbecue – begreep ik dat oma van de drukte hield. Ze probeerde alles in goede banen te leiden maar stootte geregeld op weerstand van haar dochter en zoon. Het was niet gemakkelijk om de boot in het midden te houden.

Na elke barbecue vroeg opa of ik genoeg gegeten had. Eerlijk gezegd vond ik dat ik er vrat, maar dat zei ik niet. Hij vertelde over zijn verleden als groenteboer en veiligheidsagent. Als hobby deed hij aan duivenmelkerij, maar de teelt was tegengevallen en hij had het dan maar opgegeven. De laatste duiven had hij vrijgelaten en hij hield enkel een aantal konijnen, een paar kippen en Maurice over.

Toen Patrisse voor het eerst over Maurice sprak, wist ik niet over wie ze het had. Ik maakte nadien kennis met een vinnige schildpad die boven haar piepkleine zwarte oogjes, helwitte getekende ogen op haar voorhoofd had. Ze hapte vlot het eten van het oppervlak en leek mijn aanwezigheid te zien als een God die toekijkt of Zijn schepping het goed doet.

Nog een ander waterdier huisde bij opa en oma. In een glazen kom in de keuken zwom *Fishstick* rondjes, maar Veertje bleef hem eigenwijs *Blub* noemen. Het glas was mat, volgens mij zag hij geen steek van de buitenwereld. De goudvis was rood en Patrisse beweerde dat hij zwart kleurde als je hem onder stromend water hield. Helaas mocht ik dat van de kinderen niet uitproberen.

Op de kast bij opa en oma prijkte een foto van een dalmatiër. Toen ik Patrisse eraan vroeg, kreeg ik leuke anekdotes over de hond te horen. Helaas was hij dood en bleven alleen enkele foto's en zijn naam *Spikkel* bewaard.

Alle huisdieren waren thuisgebleven. In Tornac hielden cicaden ons gezelschap. Overdag produceerden ze een oorverdovend lawaai, maar 's avonds vielen ze op een vast uur gezamenlijk stil. Opa wist dat de herrieschoppers in de bomen zaten. Volgens hem leken ze op sprinkhanen en konden ze vliegen. Maar als ik me tussen de bomen begaf, verstomde hun concert. Van de hele vakantie kreeg ik hen niet te zien.

Of opa met de dieren kon spreken, laat ik in het midden. Hij doodde zijn tijd met het kijken naar de Tour de France, want het vakantiehuis was voorzien van een tv met satellietverbinding. Het zou minstens een dag duren om door het aanbod van duizend kanalen te zappen.

Opa had er niets in gezien om een rit van duizend kilometer te maken naar een plaats die niet veel meer te bieden had dan de thuisbasis Engelmanshoven, want de weerman had voor Limburg ook dertig graden voorspeld. Voor het mooie weer hoefde het niet en het zwembad liet hem koud. Zoals eerder gezegd, beroerde hij

het water met de toppen van zijn tenen enkel als het echt te heet werd.

Misschien vond opa het jammer dat niemand hem gezelschap hield tijdens de lastige bergetappes van de Tour. Nochtans informeerde ik me regelmatig over de gang van zaken. Als hij de presentatoren mocht geloven was het een dopingfestijn. Voor mijn part mochten ze na volkssport nummer 1 in België, het voetbal, de wielervedstrijden definitief van de kalender schrappen.

Opa en oma hadden zoals gezegd samen een dochter geschapen en haar Patrisse genoemd. Ik zal in het vervolg van het verhaal nog meer over haar vertellen, maar nu kan ik al zeggen dat zij de katalysator was van het chemische proces dat op de vijfde dag op gang kwam. Haar lichtgeraaktheid zou er voor iets tussen zitten, maar zij was zeker niet de enige schuldige.

Haar broer Ric was net zo verwend als Patrisse. Oma zei dat ze haar kinderen even graag zag en dat ze altijd evenwicht in de familie nastreefde. Volgens Patrisse konden ze als kind beter met elkaar overweg. Als ik hoorde hoe ze dingen van vroeger oprakelden, begreep ik dat het een mooie tijd moest zijn geweest.

Op vakantie in Tornac vitten Patrisse en Ric regelmatig over het klaarmaken van het eten en de tafelbezetting. In een familie met drie kinderen kon je verwachten dat de maaltijden minder vlot verliepen. Misschien hield Patrisse daar niet genoeg rekening mee.

Ik ben een zwijgzaam type. Als ik niets zeg heb ik daar een reden voor: confrontaties vermijden. Patrisse moest per se reageren als Ric iets langs zijn neus weg zei dat haar niet beviel. Niet aan elkaar willen toegeven, dat was meestal de reden van het venijn tijdens de vakantie in Tornac, maar ruzies werden snel bijgelegd. Samen met Rune speelden we dan Risk, al had Patrisse een hekel aan spelletjes waarbij je een strategie moest uitdenken.

Op de relatie van Rune met haar vader kom ik terug. Eerst lijkt het me raadzaam de eega van Ric te bespreken en desnoods te beoordelen. Hannah had haar naam mee. Ze was blond en rond, ging graag met haar kinderen om en stak de meeste tijd in Marike die

op tweejarige leeftijd alle hulp kon gebruiken. Ze was van weinig woorden maar maakte regelmatig een rake opmerking. Ze at graag en veel. Eten, daar kom ik ook op terug.

Hannah was tijdens de eerste dagen van de vakantie het mikpunt van aanvallen. Zo was er het incident met mijn boek dat Rune had laten rondslingeren en dat Patrisse in de handen van de kleine Veer terugvond, met goedvinden van haar mama. Hannah en Patrisse riepen rake woorden naar elkaar, gelukkig volgden de excuses niet veel later en mijn boek kwam zonder scheuren uit het tumult.

Hannah stond altijd vroeg op en plonsde als eerste in het zwembad. Of opa dan enkele baantjes trok, heb ik nooit kunnen verifiëren omdat ik uitsliep. Marike kon al vrij goed lopen en ontpopte zich tot een ware zwemkampioene. Ze krijste van blijdschap maar ook van treurnis, want soms zat ze heel alleen in de kinderbox en lette niemand op haar.

Veer was een ander verhaal. Ze had spleetogjes die je ofwel stout ofwel lief aankeken, naargelang haar stemming. Zij was vijf en veel te laat om de tutter met de paasklokken mee te geven, misschien dat Sinterklaas hem meenam naar Spanje.

Tijdens mijn eerste bezoek bij opa en oma in Engelmanshoven had de familie mij tot Veers speelkameraadje gebombardeerd, omdat opa zich liever over Marike ontfermde. Veer hield van ruwe spelletjes, ook in Tornac. Als het kwelduiveltje in haar boven kwam, moest ik haar intomen, anders vloeiden er tranen. Luisteren was iets wat ze niet kon of wilde doen.

Ten slotte was er Rune nog. Zij draaide haar lange haar in een knotje om te zwemmen, of ze droeg het in een lange paardenstaart wanneer ze paardreed. Haar mondje stond nooit stil en ze had sokjes waar *klets*kous op stond. Van haar tante hield ze heel veel, maar haar paard Melodie was haar grote liefde. Als ze niet thuis of op school was, zat ze in de manege. De vakantie stond ook in het teken van paarden, want op de derde dag was een excursie naar de Camargue gepland. Daarover straks meer.

Ik denk dat ik iedereen heb voorgesteld, behalve mezelf natuurlijk. Ik ben een man die zijn leven lang naar de ware vrouw heeft gezocht en die in de vorm van de liefvallige Patrisse vond. Volgens de familie had ze dat verdiend na haar debacle met Djef, de pipo uit Zepperen. Ik was de perfecte schoonzoon die ze zich altijd hadden voorgesteld.

Ik ga graag met vrouwen om, maar ik wilde me nooit binden. Al gauw na mijn besluit om met Patrisse door het leven te gaan, merkte ik dat het hectisch kon zijn, en vooral duurder. Ik had een goede betrekking als bankdirecteur van een Exita-bankfiliaal in Sint-Truiden en deed dat werk van tijd tot tijd met bravoure. Geld was dus geen probleem. Ik draaide niet elke euro twee keer om voor ik hem uitgaf, maar het leek me beter niet veel te consumeren.

Door het samenwonen namen we in gewicht toe. We maakten elkaar wijs dat we helemaal niet dik waren, maar de weegschaal loog niet. Ach, ik houd wel van een mals buikje en grotere borstjes. Tijdens de eerste vier dagen van de vakantie bleek duidelijk hoe centraal eten bij de familie Butenaerds stond. Ze werden vervelend als ze het niet op tijd kregen. Als er een vraagje in hun maagje zat, vonden ze blindelings de weg naar de koelkasten.

Patrisse heeft een klare geest. Ik niet. De analytische gedachten die in mijn brein rondwaarden wanneer Patrisse in de nabijheid was, vertroebelden mijn geest. Ik betrapte me erop dat ik een deel van een gesprek had gemist. Patrisse kon het aan mijn gezicht zien als ik weer in hogere sferen zat. Ik vroeg daar voortdurend vergiffenis voor en kreeg die ook.

Ik ben goedlachs, kan niet *nee* zeggen en houd van het leven zoals het zich aandient. Samenleven met Patrisse kon heftig zijn, maar dat wist ik toen ik besloot mijn leven als vrijgezel op te geven. In mijn vrije tijd schreef ik en liet me leiden door mijn belevenissen met haar. Mijn inspiratie was groter dan ooit.

In het begin van de vakantie waren er strubbelingen, maar vanaf de vijfde vakantiedag zou iedereen zich van zijn beste kant laten zien.

Niet alleen buiten zaten er insecten, ook in de villa zat ongedierte dat niet welkom was. Geregeld hoorde ik Patrisse of Rune roepen dat er ergens een spin hun persoonlijke invloedsfeer binnendrong. Ik ging de beestjes moedig te lijf met een doekje, een vliegenvanger, een badmintonracket of een pingpongpallet. Als ik missloeg, raakte ik net zoals de dames in paniek.

Een keer schrok ik hevig toen een huisspin uit de boxershort kroop die ik 's morgens naast het bed op de grond had gegooid. De spin wist ook niet wat haar overkwam. Ik kon ze gemakkelijk doodslaan omdat ze dacht dat ze veiliger was als ze niet bewoog. Thuis lieten de huisspinnen zich ook zo verschalken.

Op de tweede dag zette Ric ons aan een ranch af. Rune zou er een paard huren en er een ritje mee maken, terwijl hij met oma naar de supermarkt ging. Het was heet en stoffig, maar voor Rune wilde Patrisse wel uren in de blakende zon wachten. Achteraf vertelde Rune dat haar paard nukkig was geweest, want het draaide naar links als ze naar rechts wilde, en omgekeerd. Gelukkig wist ze genoeg van paarden af om het dier de baas te kunnen. Ze was te paard door een riviertje gelopen, maar dat kon ik moeilijk geloven als ik rondom me de dorre vlakke zag.

Rune vroeg me of ik ook eens paard wilde rijden. Ik bedankte ervoor en vertelde het verhaal van de kermispaarden toen ik twaalf was. Het contact met de paarden had na een plasbeurt een allergische reactie aan mijn penis veroorzaakt. Ik was hevig geschrokken van de zwelling, dat wilde ik nooit meer meemaken.

Ik had een allergie voor paarden, dat was ook duidelijk gebleken toen Rune ons had uitgenodigd op een paardenshow in de manege. Mijn ogen waren beginnen te jeuken en te tranen. Op de koop toe was het op mijn luchtpijpen geslagen en had ik mijn puffer moeten gebruiken.

Ik probeerde paarden te rijden, maar dat lukte niet altijd. Op de derde dag van de vakantie maakten we een boottocht in de monding van de kleine Rhône. Toen de boot naar de kant dreef, kwam onder het toezicht van een cowgirl een meute paarden en stieren aangerend. Alles was in scène gezet, want zo konden de toeristen gemakkelijk de dieren op de gevoelige plaat vastleggen. Ik was blij toen de boot zich weer van de oever verwijderde.

Ik ben voor honden omdat zij heel aanhankelijk zijn, maar Patrisse was een echte kattenliefhebster. De eerste keer dat ik haar dikke huiskater ontmoette, zei ik: *Poes, poes*. Maar hij reageerde geen vin, alsof hij blind en doof was, nochtans was het zijn naam. Daar was echter verandering in gekomen toen ik in het begin van ons samenwoonproject 's morgens zijn eetbakje klaarzette.

Ik had Patrisse erop gewezen dat ik last had van mijn frêle longetjes vanwege de kattenbak. Het ultimatum was: ofwel Poes buiten, ofwel ik. Zover was het echter niet gekomen. Op een morgen had ik het dier levenloos aangetroffen op de lederen zetel. Poes had een ouderdom van achttien jaar bereikt en Patrisse kon haar verdriet bij mij kwijt. Af en toe miste ze de kater nog, maar op vakantie sprak ze er niet over.

In Tornac hielden Rune en Patrisse me elke avond wakker door te praten over de dingen van alledag, of over fenomenen die zich in het heelal buiten ons om afspeelden. Overdag luierden we in de achtertuin. Het zwembad bracht verkoeling. Af en toe kreeg ik een slok water naar binnen wanneer Rune me van de luchtmatras duwde.

Drank was levensnoodzakelijk. Langs de autoweg naar de zon had het keer op keer op de borden gestaan: HYDRATEZ-VOUS. Als we naar de supermarkt gingen waren de drankrekken de eerste halte.

Er stonden twee koelkasten in de keuken: een kleine en een grote. Het feit dat ze goed gevuld waren, maakte de zoektocht naar het ultieme eetgenot gevaarlijk, want hier en daar was iets slecht gestapeld waardoor er af en toe iets op de grond viel.

Het grootste deel van de familie respecteerde de normale etenstijden niet. Het hongergevoel in hun magen kon op elk uur van de dag de kop opsteken. Het zou interessant zijn om te weten te komen wie de koelkasten opende, op welk uur ze dat deden en wat ze eruit haalden.

Op de derde dag van de vakantie was het brood op. Ik stelde voor met de Jumper naar het dorpje te rijden, voor drie stokbroden en een gesneden wit brood voor opa. Want opa had een aparte smaak: hij at alleen kotelet, biefstuk of spek, smeerde veel boter op zijn brood en strooide veel zout over zijn middagmaal. Zijn geliefkoosde drank was gele limonade die zo zoet smaakte dat je tenen ervan krulden. Op de koop toe rookte hij. Wanneer ik naar de supermarkt ging, vroeg hij sigaretten mee te brengen, ook al waren ze stukken duurder dan in België.

Om terug te komen op de rit naar het dorp voor brood: het was zo heet als in de hel – zo stelde ik me die voor – en de wind door de zijruit verkoelde nauwelijks. Ik was blij toen ik de frisse hangar van de bakkerij binnen liep.

Er was niet alleen brood te koop, ook drank en rookartikelen. Behalve sigaretten moest ik van opa een aansteker meebrengen. Ik zag een appelrode aansteker liggen, met een zilveren duivelskop en het opschrift: EL DIABLO. Hij kostte twee euro en was vermoedelijk een replica van duurdere exemplaren. De duivelskop inspireerde me en ik nam hem mee.

Toen ik opa de aansteker overhandigde, stak hij hem in zijn broekzak alsof hij een relikwie had gevonden. Ik hoopte dat hij hem niet liet rondslingeren, want je wist maar nooit met kinderen in huis.

Op de vierde dag van de vakantie wilde Ric op excursie naar Montpellier gaan. Ik kende de stad van naam. Ze lag aan de Middellandse zee en dat maakte de plek voor veel toeristen aantrekkelijk. Maar niet voor mij.

Het was altijd de vraag wie meeding, pas dan was duidelijk of we met één of twee auto's moesten rijden. Natuurlijk zat iedereen

liever in de van airco voorziene Volvo dan in de broeiend hete Jumper.

Opa wilde eerst niet mee. Toen Patrisse en ik duidelijk maakten dat we liever thuisbleven, vroeg oma of opa toch wilde meegaan. Slim als zij was had ze begrepen dat de aanwezigheid van Rune in onze slaapkamer seksuele uitspattingen in de weg stond. Nu konden we eindelijk onze gang gaan.

De truc met de duif lukte. Ik vroeg hoelang ze weg zouden blijven. Ric zei dat het laat zou worden.

Ik moet oppassen dat mijn moeder dit boek niet terzijde legt omdat ze de volgende seksscène amper kan rijmen met het brave karakter van haar zoon. Voor de lezers die pikantere details zoeken, raad ik aan een boek van Charles Bukowski te lezen.

De seksgedachten kwamen al snel na hun vertrek in mijn brein opborrelen. Of dat bij Patrisse ook het geval was, betwijfel ik. Toen we een halfuurtje in de zon hadden gelegen en klaar waren om een duik in het water te nemen, zei ik:

‘Laten we het paradijs naspelen.’

Ze keek me aan en vroeg:

‘Hoe bedoel je Daan?’

Ik antwoordde niet, trok mijn zwembroek uit en gooide ze over de rand van het zwembad. Mijn opgerichte lid was voldoende om zich snel van haar gele bikini te ontdoen. Als Adam en Eva sprongen we in het diepe gedeelte van het zwembad en zwommen elkaar tegemoet.

Ik nam haar in de armen en zij sloeg haar lange benen rond mijn middel. Zo droeg ik haar naar het ondiepe gedeelte van het zwembad. Vervolgens legde ik mijn hoofd in haar nek en hijgde in haar oor. Zij duwde haar bekken ritmisch tegen mijn onderbuik en we tongzoenden.

Ze had me eerder gezegd dat ze niet van seks in het water hield, maar in de grote inloopdouche was gebleken dat ze er wel pap van lustte.

Ik verplaatste mijn handen van haar billen naar haar buikje en duwde haar omhoog. Ze liet zich drijven, waarbij haar blote kont uit het water omhoog rees. Ik bespeelde haar met mijn vingers en haar gekreun voorspelde een spleeteruptie. Patrisse maakte vredige geluiden, ze kon niet snel genoeg duidelijk maken dat ik het spelletje verder moest zetten op het droge.

We installeerden ons op een ligstoel die iets te smal was, en *maakten liefde*. We kreunden luidruchtig, dat kon omdat de villa afgelegen lag. Het was duidelijk dat Patrisse evenveel genoot als ik. Ik wist niet of het de openlucht was, maar één ding was zeker: toen ik klaarkwam, schreeuwde zij het ook uit. Terwijl we in elkaars armen nagenoten zei ik dat ik nog nooit zo'n hevig orgasme had gehad. Zij had zelfs de tel niet kunnen bijhouden.

We dachten en liepen naakt terug naar buiten. We aten bloot, we deden een dutje in onze bloterik, we zwommen spiernaakt en ons adamskostuum gaf ons een aantrekkelijkheid waarmee we lust deden opwellen. Afwisselend tedere en harde aanrakingen zorgden voor een tweede en een derde ontlading. Ik had het nooit eerder klaargekregen, maar op de vierde vakantiedag had ik de potentiële energie van een ver springende monstertruck die na een buiteling heel bleef.

De avond was ongemerkt gevallen. We keken naar de sterren terwijl we een zakje chips aten en aan een glaasje wijn nipten. Als we geweten hadden dat Ric en zijn gezin op de terugweg nog een omweg moesten maken, hadden we een vierde keer van elkaar gesnoept.

Herinner je de keutels op het bed van Rune. We raakten ze niet aan maar waarschuwden de conciërge. De man nam zijn baan serieus en de volgende avond stonden drie valletjes in de slaapkamer, ook al sliep Rune er niet meer. Ze lieten zich voor de rest van de vakantie niet meer zien.

Als de muizen honger en dorst hadden, waren ze nochtans op het goede adres. De Butenaerdsen aten veel, af en toe dacht ik bij mezelf dat het met veel minder kon. Neem nu de barbecues in Engelmanshoven.

Oma had graag haar gezinnetje rondom haar. De zomer was goed begonnen en een barbecue zou wel leuk zijn. De familie Butenaerds kon ik bijlange na niet doorsnee noemen, maar ze deed aan de zomerhype mee.

Oma kocht vleeswaren in en Ric was steevast de stoker van dienst. De hitte die de barbecue uitstraalde, maakte duidelijk dat het een karweitje was waarbij je aardig kon zweten. Elke keer parelde de zweetdruppels op zijn voorhoofd en vloekte hij dat het vlees niet op de rooster bleef liggen. Ik vroeg elke keer of ik hem kon helpen, pro forma, maar dat hoefde gelukkig nooit.

Voor Ric was het vanzelfsprekend dat zijn disgenoten evenveel honger aan de dag legden als hij. Het eetfestijn begon steevast met sangria als aperitief, samen met een fakkeltje; dat is een stuk spek rond een stokje geweven. Iedereen at zijn buikje vol. Ric bleef bakken en merkte meestal te laat dat hij te veel had klaargemaakt.

Als het slecht weer was, verwisselden we de tuintafel voor de tafel in de woonkamer. De barbecue stond dan werkeloos in de garage en we hadden het gevoel dat de zomer nooit zou terugkeren.

De familie Butenaerds had de smaak van het barbecueën te pakken. Het kon dus niet uitblijven dat het woord *barbecue* aan het einde van de vierde dag over opa's lippen kwamen. Hij had de stenen barbecue in openlucht al op de eerste dag goedgekeurd. De

zwartgeblakerde roosters maakten duidelijk dat het ding regelmatig was gebruikt, en dat iemand ze hoognodig moest kuisen. Iedereen was akkoord: de volgende dag zouden we heerlijk tafelen. Een ritje in de koele Volvo was voldoende om het lekkere vlees van de supermarkt naar de villa te brengen.

Bij onze aankomst had de conciërge ons veel over het huis uitgelegd, maar niemand had er veel aandacht aan besteed. Terwijl de conciërge zijn verhaal aframmelde, waren Opa en Ric bezig met de zonnewering te openen. Oma controleerde de koelkasten en de keukenkastjes. Marike krijste omdat ze zich door de vreemde omgeving overvallen voelde en zich door Hannah wilde laten troosten. Rune zat in het zwembad te spelen. Veer rende door de grote woonkamer op zoek naar Nientje, haar onafscheidelijke pluchen konijn dat ze voortdurend kwijtraakte. En Patrisse probeerde de kiepende ligstoelen uit. Alleen ik hoorde de conciërge zeggen dat we voorzichtig moesten zijn bij het aansteken van de barbecue.

Ric en opa hadden de barbecue in Engelmanshoven altijd goed aangekregen, een keer zelfs zo goed dat de vlammen aan de dakgoot van de garage likten. Ze zouden geen moeite hebben met het aansteken van de stenen barbecue in Tornac. Ik had echter nooit gedacht dat het een probleem zou zijn om het ding te doven.

Zal ik de spanning opvoeren door iets anders te vertellen? Je zult begrijpen dat alles wat ik in de inleiding aanbreng, belang heeft voor het verdere verhaal dat, als een regisseur het ooit verfilmt niet mis zal staan in de rekken van de horrorfilms.

Laat ik het eens hebben over de toegangspoort tot het vakantiedomein. Enkel het lange rechtergedeelte ervan kon open. Het linker deurtje zat vast en we kregen er geen beweging in. De Volvo van Ric kon er gemakkelijk door, maar mijn camionette ging er amper tussen. Het lukte, maar in twee keer. Patrisse was trots op mij, en ik op mezelf.

De eerste keer dat ik over de oprit naar het huis reed, moest ik van tweede naar eerste versnelling terugschakelen, zo steil was het.

De versnellingsbak kraakte en ik zag de Jumper al achterwaarts naar beneden duikelen, maar gelukkig herpakten de tandwielen zich. Patrisse en ik keken elkaar aan, we voelden ons alsof we door het oog van de naald waren gekropen.

Toen we boven aankwamen, schrokken we van de laaghangende takken die de flank van de camionette raakten. Ik vermoedde dat terug naar beneden rijden nog veel moeilijker zou zijn. Wegrijden als dat snel moest, kon met de Jumper niet, of hij moest over een stel uitklapbare vleugels beschikken.

Vluchten van Patrisse kon ook niet meer. Ik zal eerlijk zijn. Voor de vakantie waren er momenten dat ik er de brui aan wilde geven. Mijn aanleg om te vertellen wat in mij opkwam, bracht me geregeld in verlegenheid. Sommige dingen pakten averechts uit omdat Patrisse het tegenovergestelde begreep van wat ik bedoelde. Volgens haar had zij alles op een rijtje gezet terwijl ik ze niet allemaal op een rijtje had.

In Tornac zei Patrisse tijdens schermutselingen met haar broer en haar moeder rake dingen waarvan ze achteraf geen spijt had. Haar familieleden waren haar uitbarstingen gewoon geraakt en ik moest er ook mee leren leven. Gelukkig duurden ruzies nooit lang. Ik wilde samen met haar oud worden en Patrisse liet me telkens met een stralende glimlach en een kusje op de mond weten dat ze een schat zoals ik nooit kwijt wilde.

Ik heb beloofd in het lang en in het breed te vertellen over de ex-man van Patrisse. Het verloop van de echtscheiding kan voor sommige lezers interessante lectuur zijn, maar het lijkt me beter de vuile was niet buiten te hangen.

Djef was niet zo rancuneus als sommige andere echtgenoten. Nochtans duurde het lang eer hij de reservesleutels van het huis teruggaf. Patrisse en ik moesten ons samenwoonproject uitstellen, maar dat gaf niet, want we liepen veel te hard van stapel.

We remden onze vaart af, anders waren we getrouwd en hadden we kindjes voor we het beseften. Dat zou een heel ander leven

zijn waarin onze vrije tijd tot nul was gereduceerd. Geen schrijverij, geen boeken, geen restaurantbezoekjes, geen bioscoop, geen week-eindjes aan zee. Veel geld zou naar luiers gaan, onze nachtrust zou eraan zijn.

Toch mag ik me niet blindstaren op de negatieve kant van het ouderschap. Er zijn ook positieve punten: liefde voor iemand die je zelf geschapen hebt. Het moet je een goddelijk gevoel geven, al hoor je dat niemand ooit zo zeggen.

Ik heb zoals gezegd de studies van industrieel ingenieur in Has-selt gevolgd. Het was een mannenwereldje, want de vrouwen hadden de interessante studierichting nog niet gevonden. Bijna een kwart eeuw later nodigde Djef mij uit op een reünie van de industriële ingenieurs van toen. Ik woonde alleen en dacht dat ik mijn levensstijl had gevonden, maar ik had geen rekening gehouden met zijn vrouw Patrisse.

Je maakt je wijs dat het verouderingsproces heel langzaam gaat, maar 24 jaar veranderen je danig. Ik had enkele lachrimpeltjes verwacht maar was hevig geschrokken van Djefs doorleefd gezicht. Mijn klasgenoten herkenden mijn aanstekelijke lach van toen, maar ik leek helemaal niet meer op de student die ik ooit was geweest. Ik had net zo goed buitenaards kunnen zijn.

Djef had zijn vrouwtje geen kinderen kunnen geven omdat zijn spermatozoïden verlamd waren geraakt door de straling van de radar op zijn werk; hij was computerspecialist op de luchthaven van Zaventem. Ik meende een afstand tussen hem en zijn vrouw op te merken, zeker toen ze samen op de foto moesten.

Ik raakte met Patrisse aan de praat toen we buiten zaten en ons warmden aan de uitdovende barbecue. De rest van het gezelschap zat binnen aan tafel omdat het te koud was. Ik veronderstelde dat zij zo oud was als Djef. Ze had sproeten en deed me denken aan Freckles, de leuke actrice die een rol in de tv-serie *Lost* speelde.

Haar blik maakte me duidelijk dat ze over serieuzere dingen wilde praten dan het werk dat ze deed; ze was kleuterjuf in een schooltje in Sint-Truiden.

In het licht van rode en groene gloeilampen die ze zelf had opgehangen, vroeg ze wie ik was en wat ik wilde. Ik deed alsof ik hilde. Ik had geen fysieke pijn maar was psychisch ziek. Mijn leven was saai. Ik zocht afleiding, en als die tot verleiding leidde, vond ik dat helemaal niet erg. Ze glimlachte toen ik dat zei.

Bij het afscheid kusten we elkaar. Haar lippen raakten toen net mijn linker mondhoek. Djef en ik schudden elkaar de hand en ik vreesde dat hij aan mijn gezicht kon zien dat ik slechte voornemens met zijn vrouw had. Het was liefde op het eerste gezicht. Als die van twee kanten komt, is ze niet te stuiten.

Een maand later vertelde Djef haar dat hij wilde scheiden. Ze verdacht hem ervan een scheve schaats te rijden en ging snel akkoord, maar ze verzweeg dat ze zelf een geweldige vent aan de haak had geslagen. Zij bleef in hun huis wonen en wachtte tot ik er mijn intrek zou kunnen nemen. Ondertussen deed mijn huis dienst als ontmoetingsplaats.

Tijdens de avonduurtjes probeerden we een puzzel van drieduizend stukjes af te maken, haar petekind Rune had hem te moeilijk gevonden. We waren er al een maand aan bezig toen ik hem van de tafel op een stuk karton wilde leggen, maar hij viel op de grond. Het grootste deel lag verspreid op het vloerkleed, er zat niets anders op dan opnieuw te beginnen. Ik heb Patrisse toen de verrassing van haar leven bezorgd door de puzzel in één nacht af te maken.

Niet alleen met puzzelen haalden we op zolder ons hartje op, we luisterden er ook naar muziek of keken tv. De zetel hadden we tot bed uitgekapt en voorzien van dekens, lakens en kussens. Die winter was het koud, en ik hield haar op zolder goed warm. Als ik er haar rug masseerde, viel ze gegarandeerd in slaap. Dat vond ik niet erg. Als het tijd was om haar eigen bedje op te zoeken kon ik wel wenen.

Ze wilde niet dat Djef wist dat ze iemand anders had, want dan draaide het misschien uit op een vechtscheiding. Ik zie me nog in

de deuropening van mijn huis staan, zwaaiend of kushandjes werpend naar Patrisse die met haar oldtimer de straat uit scheurde.

Toen de scheidingspapieren eindelijk waren getekend, gingen we samenwonen, in haar huis. In het grote waterbed sliep ik zalig, en als Patrisse pas in bed lag koelde haar lijf me danig af. We hadden genoeg seks, maar als ik het voor het zeggen had, deden we het 's morgens, 's middags en 's avonds.

Op vakantie had ik me voorgenomen ten minste één keer per dag met Patrisse te vrijen. Rune had daar echter een stokje voor gestoken. Gelukkig had de grote douche soelaas gebracht, en onze paradijselijke uitspattingen op de vierde dag zouden ons zodanig bevallen dat de vakantie niet stuk kon.

Rune verfraaide onze avonden met leuke anekdotes en verhalen. Ook thuis waren we soms babysit voor Rune en Veertje. De kleine Marike bleef liever bij oma logeren. Ric had een druk sociaal leven, en zijn vrouwtje wilde hem natuurlijk overal vergezellen.

Patrisse kon haar kinderliefde enkel kwijt als babysitter. Ik ook. We speelden in het grote huis vadertje en moedertje met echte kindjes. We keken naar kinderfilmpjes, speelden Lotto, Boggle, Pictionary, Taboe of Risk. We puzzelden en vonden zelfs kaartspelletjes uit. We stonden voortdurend in de keuken omdat de kinderen als echte Butenaerden aten. In een vreemd bed slapen lukte echter niet altijd even goed, maar Tante Patrisse trad streng op. Ik zou als vader zeker een slecht figuur slaan, want ik liet Veer toe een éclair te eten als ontbijt.

De kinderen waren heel verschillend van karakter. Rune kon haar mannetje staan wat betreft de verbale omgang met volwassenen. Zij was slim en een voorbeeldige meid. Veer had de neiging volwassenen te commanderen. Ze was soms stout, maar je vergaf haar veel omdat ze zo ontwapenend was. De ene keer deed ze kinderachtig, alsof ze een kind van twee was, andere keren leek ze wel zes omdat ze zo goed kon converseren. Soms zei ze: *Niet zeuren*. Of: *Daar vraag je me wat*. Het woord *shit* ontglipte dikwijls aan haar mondje, en ze vroeg *waarom* als ze bedoelde: *Hoe komt dat?*

Veer kon me aankijken met een blik waarin ze al haar liefde legde, maar alleen om er iets voor terug te krijgen. Toen ik op een keer met fronsende wenkbrauwen voor het computerscherm zat, vroeg ze of ik boos was. Ik zei van niet, en zij vroeg waarom ik dan zo keek.

Bij hun thuis waren Rune en Veer als vuur en water, het resultaat van de chemische reactie leverde stoom op. Hun ouders reageerden amper. Ik kon me goed voorstellen dat kinderen opvoeden een karwei was, zeker met Marike die de buurt bij elkaar krijste.

Wanneer we met Rune naar de film gingen en zij me iets ter verduidelijking in het oor fluisterde, was ik in mijn nopjes. Als ik samen met Veer in de zetel naar een tekenfilm keek, voelde ik me goed in mijn vel. Het waren fijne kinderen, en ik probeerde me Patrisse en mij voor te stellen terwijl we met onze dochter naar de speeltuin gingen, waar ik haar op mijn schouders droeg en Patrisse haar op het klimrek hielp.

Vrouwen hebben het voor het zeggen wat kinderen betreft. Ze kunnen stoppen met de pil zonder te overleggen. Ik kon mijn zaad onmogelijk opdragen niet tot aan haar baarmoedermond te spartelen, of ik moest een condoom opzetten. Al waren we te oud om nog kinderen op de wereld te zetten, onderhuids zat een kinders wens die nog uit kon komen als we samen besloten alle barrières te slopen. Moesten we ons verstand laten spreken? Zouden we ons niet beter laten leiden door ons gevoel? Of dachten we te veel bij de dingen na en kortwiekten we zo onze wil om onze dromen uit te laten komen?

Onze nuchterheid zat ons in de weg, want anders zouden we onmiddellijk de daad bij het woord hebben gevoegd en een kindje hebben geschapen dat zo mooi was als Patrisse en ik samen. We waren in elk geval voldoende verliefd om onze affectie om te zetten in een mens van vlees en bloed.

Ik kon dus voorspellen wat het effect was van het samenbrengen van mijn zaad en haar ei, maar ik had geen idee wat God voor ons in Frankrijk had voorzien.

De vijfde vakantiedag had veel in petto. De wereld keerde zich tegen ons door de vier elementen te verenigen: aarde, water, vuur en lucht.

Alleenwonend voelde ik me stabiel. Waarom ik Patrisse uit alle vrouwen koos, weet ik niet zo goed. Misschien had zij mij gekozen. Ze was erin geslaagd mij te strikken. Ze bracht heel wat problemen op emotioneel vlak met zich mee en het leven met twee was veel complexer, maar ze verrijkte het met haar charme en haar zorgzaamheid.

Haar brein zat beter in elkaar dan dat van mij. Ik had al eerder tevergeefs naar een rekenmachine op mijn smartphone gezocht. Toen we wilden omrekenen hoeveel Belgische Frank honderd tachtigduizend euro was, wedde ze dat ze dat op mijn telefoon kon uitrekenen. Al snel vond ze de calculator en eiste de inzet op: mijn huis. Voor de grap natuurlijk.

Ik had mijn huis te huur gezet omdat ik bij Patrisse was ingetrokken. Allerlei mensen belden en wilden een afspraak, maar een goede huurder kiezen was moeilijk. Broer en zus met negenjarige hond? Langharig tuig dat uren in de wind stonk? Buren die kleiner wilden wonen, of nieuwsgierig waren? Eigenaars van een restaurant die een oase van rust zochten?

Onze eerste keuze viel op de knappe kapster met vriend en schoothond. Patrisse kreeg het klaar dat ze akkoord gingen met de gevraagde huurprijs. Maar ze weigerden de drie maanden opzeg van hun vorig appartement af te wachten en haakten af. Gelukkig waren er genoeg mensen op zoek naar een huurhuis, maar daarover vertel ik later meer.

Patrisse was er omdat opa en oma ooit afspraken hun respectieve ei- en zaadcellen te laten versmelten. Elk weekeinde gingen we naar Engelmanshoven en kregen er een feestmaaltijd voorgeschoteld. Oma was een echte keukenprinses. Ik nam altijd een tweede portie en hoopte dat de calorieën niet in mijn buikje gevangen bleven zitten. Toch steeg mijn gewicht zoveel dat ik er iets aan moest doen, maar ik had geen zin om na mijn werk nog te gaan fitnessen.

Ooit hielp oma opa bij het huis aan huis verkopen van groenten en fruit. Nadien werkte ze als vertegenwoordigster voor een firma

gespecialiseerd in de gedekte tafel. Ze kwam in allerlei soorten huisgezinnen terecht. Patrisse had me verteld dat heel wat mannen hun interesse voor haar moeder hadden getoond, en dat zij die avances resoluut van de hand had gewezen. Tegenover haar hardwerkende man kon ze dat niet maken, nog minder tegenover haar kinderen.

Opa was altijd beleefd, innemend en grappig tegen me. Als het eten hem niet smaakte kon hij een grommelpot zijn, maar het was een man die me intrigeerde en die ik beter wilde leren kennen. Opa hield van de kinderen van Ric, en hij vond het jammer Patrisse er geen had.

Patrisse vond het samenleven met mij veel leuker dan ze met Djef had gedaan. Haar ex-man was heel opvliegend geweest, en hij gaf nooit zijn ongelijk toe. Hij was alleen lief als hij iets nodig had. Dat bleek toen hij een voorschot op zijn deel van het huis vroeg en dat ook kreeg van Patrisse. Als dank hielp hij mij de emmers kiezel van het dak halen die daar al jaar en dag stonden. Hij had geen tijd om de reparatie uit te voeren, maar hij toonde me wel het gat in de dakbedekking. Voorts beloofde hij Patrisse een cadeautje als dankbetuiging, maar ze wisten allebei dat hij zijn belofte niet zou nakomen.

Ik weid uit, ik weet het, want mijn onderwerp was oma. Haar zorg voor Rune, Veer en Marike was opmerkelijk. Ze deed er alles voor en kreeg veel liefde terug. Haar dochter en zoon waren nu gescheiden, en dat had haar pijn gedaan. Ik weet niet of ik een goede partij voor Patrisse was, maar ik bracht stabiliteit in haar leven, en dat zou haar helpen de scheiding van Djef te verwerken.

Nadat Patrisse en Ric het ouderlijk huis hadden verlaten, verhuurden opa en oma de bovenverdieping aan een weird koppel uit Maastricht, Koos en Miep, die de drukte van de grote stad wilden ontvluchten. Ze hielden zielsveel van elkaar maar hadden hun kinderwens niet in vervulling zien gaan. Om dat gemis te compenseren, hielden ze er een eigenaardige hobby op na: ze kochten antieke meubels waarmee ze hun appartement volstouwden.

Rond Kerstmis van hetzelfde jaar dat ik Patrisse had leren kennen, waren Miep en Koos zomaar vertrokken en hadden ze het antiek achtergelaten. Een groot deel van die inboedel had de familie Butenaerds op antiekbeurzen in de omgeving kwijtgeraakt, de rest stond nog op zolder.

Op de deur stond in grote oranje blokletters ZOLDER; Ric had dat in zijn kinderjaren erop geplakt. Er lagen dingen die hemel en hel voorgoed bij elkaar konden brengen. Ik overdrijf niet. Het horrorverhaal zal zich langzaam voor je geestesoog ontplooiën.

De echtscheidingsprocedure verliep vlot. Patrisse en Djef sloten bij de notaris binnen het uur een akkoord. Zes maanden later nodigde de rechtbank van eerste aanleg hen uit om voor de rechter te verschijnen, want die wilde weten of ze zich hadden bedacht.

Ik zette Patrisse af aan de rechtbank. Ik had de ervaring dat de rechtsgang traag werkte en nam aan dat het wel even zou duren eer ze terug was. De parkeermeter gaf me tijd tot kwart voor elf, ik besloot de stad in te trekken.

Toen ik voorbij de openbare bibliotheek liep, zag ik enkele lederen zetels uitnodigend in de hal staan. Ik ging naar binnen, zocht een interessant inkijkboek uit en maakte het me er gemakkelijk. Maar het lezen vlotte niet omdat twee bibliothecarissen me stoorden met hun conversatie over de brochures die slordig op tafel lagen. Ik liet het gebabbel achter me door naar buiten te gaan.

Op weg naar mijn auto, kwam ik langs de stripwinkel. De man achter de balie bleef stoïcijns naar het scherm van zijn draagbare computer staren.

Toen ik een stripverhaal van Bob Morane inkeek, schrok ik van een tik op mijn rechterschouder. Ik draaide me om maar zag niemand. Een lichte beweging maakte me duidelijk dat iemand aan mijn linkerkant stond. Het was Patrisse. Ze grinnikte, gaf me een kusje op de mond, knuffelde me en zei dat ze me graag zag.

Ik pakte haar bij haar middel en tilde haar op. Ik kreeg haar amper vijf centimeter hoog en moest haar snel neerzetten. Het zou leuk zijn geweest als ik haar in de lucht had kunnen gooien om haar weer veilig in mijn armen op te vangen.

Ik vroeg hoe ze mij zo snel gevonden had. Ze zei dat er slechts twee dingen in de stad waren die mij interesseerden: boeken en stripverhalen. Ze was op weg naar de bibliotheek toen ze voorbij de stripwinkel kwam.

We wandelden hand in hand naar buiten en raakten elkaar tender aan terwijl we over de rommelmarkt op het Dusartplein slenterden. De zon scheen op onze gezichten. Heerlijk was dat.

Toen een donderslag weerklonk, draaiden we ons om. Donkere wolken troepten samen. Patrisse trok zich dicht tegen me aan. Er was geen bliksem, wel een ander weerfenomeen. Ze had nog nooit zo'n mooie regenboog gezien. Hij was helemaal rond, helder van kleur en enorm breed. Een tweede regenboog hing erboven, maar die was veel vager.

Patrisse vertelde dat ze als kind samen met haar moeder geprobeerd had de plek te vinden waar de regenboog de aarde raakte. Ik legde haar uit dat een regenboog een optisch verschijnsel was en dat de posities van de waarnemer, de zon en de regendruppels zijn plaats in de lucht bepaalden. Ze was ook blij met mijn uitleg over het weerlicht en het zwarte gat. Iedereen was in bewondering voor de natuur, maar die ging snel achteruit.

Waar ik heen wil? Ik zit voortdurend met snelheid in mijn hoofd. Verkeersremmers liggen me dwars. Wie de uitvinder ervan is weet ik niet, maar ik hoop dat er vier drempels voor zijn deur liggen. Geef mij maar de ongeremde tijd van de jaren zeventig en tachtig toen de wegen minder druk waren en de benzine betaalbaar was.

Je zult je afvragen: *Wat heeft dit allemaal met de familie Bultenaerds te maken?* Alles en niets. De reis naar Frankrijk verliep vlot, alleen niet snel genoeg. Daar zat de Jumper voor iets tussen. De camionette reed goed op vlak terrein, maar sterk hellende wegen waren andere koek. Voor opa en oma had de rit veel korter mogen zijn, want het was heet. Patrisse had al slapend de rijtijd overbrugd.

Ik wil je er opmerkzaam op maken dat je de tijd kunt versnellen door je onderbewuste de leiding te geven. Ik zit soms voor het scherm van mijn draagbare computer en enerveer me over de traagheid waarmee hij de applicaties start. Meestal sluit ik mijn ogen en beeld me in dat als ik ze open, het programma voor me

klaar zal staan. Als dat lukt heb ik mezelf een stukje in de toekomst geworpen.

Snelheid heeft alles te maken met tijd. In Tornac kregen we helaas niet genoeg tijd om ons voor te bereiden op wat ging komen. Welk natuurfenomeen hield huis op de vijfde dag van onze vakantie? Die vraag laat ik nog even open, maar niet onbesproken.

Er waren voldoende elementen aanwezig om er een allegaartje van te maken. Geen spel, geen dans, wel een mengeling van ongelijksoortige, zeer uiteenlopende zaken of personen. De elementen kregen er een dimensie bij. De tijd maakte de situatie complexer en ik zal je vertellen hoe dat kwam.

Ik had het al over de lichtgeraaktheid van de Butenaerdsen. Ook Patrisse had kuren. Ik liet al uitschijnen dat zij de katalysator van het chemische proces was dat op de vijfde dag op gang kwam.

Zoals de vorige dagen sliepen Patrisse, Rune en ik uit. De ontbijttafel was nog niet afgeruimd of de familie dacht al aan het middagmaal: barbecue. Ric vond een snelle schoonmaakbeurt van de roosters voldoende, maar Patrisse wilde het grondiger doen.

Terwijl ze kibbelden kwam opa met een zak houtskool aanzetten. Zonder verpinken stak hij de barbecue aan, maar voordat hij het goed besepte begon het ding hevig te roken. Ik begreep te laat dat hij gevaarlijk bezig was.

Met de handen in het weinige haar dat hij nog had, snelde hij naar de keuken om een emmer water te halen; oma holde hem achterna. Ric wilde niets met de zaak te maken hebben, nam een aanloop en dook het zwembad in. De kinderen zagen geen onheil in de rook en dansten in het rond. Ook Hannah greep niet in, ik wist waarom: de rook was gewone waterdamp.

Niet veel later kwamen opa en oma met emmers water aange dragen. Ze merkten dat de rook bijna verdwenen was en zetten de emmers op de grond. Aan hun opgeluchte gezichten te zien, dachten ze wellicht: *Loos alarm*. Maar ik zag een groter onheil om de hoek loeren.

De houtskool brandde hevig, en door de warme wind stond de barbecue in een mum van tijd roodgloeiend. Dat was niet erg als Veer niet haar pluchen konijn in de lucht had gegooid; het beest viel pardoes op een van de roosters. Nientje vatte niet onmiddellijk vuur, maar na een vijftal seconden verbrandde hij in een woesh. Een ongeluk komt zelden alleen en het onherroepelijke gebeurde.

Boven de linker rooster hing een tak van een boom die weken geen water had gezien. Voor we konden ingrijpen, sprongen de vlammen over naar de rest van de boom.

Als er iemand van de familie Butenaerds wist wat je in zo'n situatie kon doen, was het Ric wel. Hij was een selfmade man en ging geen enkele uitdaging uit de weg. Hij runde een speelgoedzaak, maar het waren vooral Hannah en zijn moeder die in de winkel stonden. Na zes jaar had hij er een punt achter gezet om zich toe te leggen op het uitgeven van een Lifestyle-magazine. Patrisse en ik hielpen hem met het schrijven van artikels. Voltijds schrijven zou fijn zijn, dan kon ik mijn saaie werk bij Exita vaarwelzeggen.

Ric had tot zijn achttiende kunstacademie binnenhuisarchitectuur gevolgd en leerde er zijn toekomstige vrouw Magalie kennen. Ze kregen samen een dochter: Rune. Ze scheidde drie jaar later. Ric trouwde met Hannah en zette samen met haar Veer en Marike op de wereld. Veer kon een echt kwelduiveltje zijn en Marike had ook haar eigen willetje, maar daarover straks meer.

Hannah was werkzaam in de urologieafdeling van een ziekenhuis: DE AGEING MALE CLINIC. Ze had er te maken met mannen met potentieproblemen. Ik kende Hannah nog niet goed genoeg om te weten hoe haar relatie met haar ouders was. Daarom kwam het bericht van de zelfdoding van haar vader als een donderslag bij heldere hemel. Ik had hem ontmoet op het doopfeest van Marike. Het was een sympathieke man. Wat had hem tot die wanhoopsdaad gedreven?

Gemoedstoestanden slingeren mensen heen en weer. Ze raken in de knoop door hun gevoelens en kunnen geen kant meer op. Hoe

uitzichtloos kan een situatie zijn dat iemand zelfmoord als laatste uitweg kiest?

Tijdens de koffietafel op de begrafenis van Hannahs vader was gebleken dat de stoel waarop hij had gestaan toen hij zich verhing, een antiek stuk was. Op aanraden van oma had de moeder van Hannah de stoel naar een antiquair gebracht. Maar in de antiekzaak was Hannahs moeder hevig geschrokken van een vrouw die middenin een grote plas bloed op de grond lag. Te veel bloed. Ze herinnerde zich dat een man met een antiek geweer haar bijna omvergelopen had bij het binnenkomen.

Omdat dit een horrorverhaal is, ben ik gedwongen te beschrijven wat de moeder van Hannah had gezien. De rechterkant van haar hoofd was volledig weggeblazen, op enkele rafelige vleesresten na. Gemutileerd, aan flarden geschoten. Dit zijn details die ik van Ric heb gekregen. Van horen zeggen dus. Misschien is het helemaal anders gegaan.

Een kunstminnaar zal zich afvragen: waar is de stoel gebleven? Ric heeft me nadien in een boek over designmeubels een foto van die stoel getoond. Hij was afkomstig van de grootvader van Hannah, eigenaar van een antiekwinkel. Waarom juist die stoel op de zolder van Hannahs vader terecht was gekomen, was niet duidelijk.

De stoel. Het kan de titel van een boek over een terdoodveroordeelde zijn. Onze benarde toestand op vakantie deed me veeleer denken aan een boek met als titel: *Van de hak op de tak in Tornac.*

Opa en oma renden van hot naar haar en begrepen dat ze het vuur niet met emmers water geblust zouden krijgen. Ik liep naar het zwembad en dacht simpel: *Als we de boom kunnen onderdompelen is het probleem opgelost.* Vanuit mijn linkerooghoek zag ik hoe opa roepend om hulp naar de tuin holde. Het duurde even voor ik besepte dat hij naar mij riep.

Opa had de opgerolde tuinslang gevonden. Het ding lag doodeenvoudig aan de rand van het zwembad. Waarom had ik dat niet eerder gezien?

In een flits zag ik mezelf in gynaecologische houding in een ziekenhuis liggen. De mooie assistente van de dokter zei dat ik mijn T-shirt kon aanhouden maar mijn slip moest uittrekken. Ze spoot iets in mijn plasbuis en liet me tien minuten liggen. Toen kwam de dokter binnen, met in zijn zog nog een aantrekkelijke vrouw. Ik schaamde me een beetje, maar ik hield me groot.

Hoe ik aan dit verhaal kom? De tuinslang leek veel op het ding dat de dokter door het gaatje van mijn plasser naar binnen had geschoven. Zonder zich iets aan te trekken van de weerstand die het in de bochten van mijn buis naar de blaas ondervond, duwde hij het verder en verder. Hij maakte zijn assistente opmerkzaam op het kanaal voor het sperma. Ik dacht toen: *Ze heeft de buitenkant van mijn klokkenspel mogen zien, waarom dan ook niet de binnenkant?*

Wat was de diagnose, vraag je je af? Of zal ik het een verdict noemen? De dokter stelde vast dat het bloed in mijn urine niet van de blaas kwam. Het kon van hogerop komen, misschien van een niersteen. Gelukkig kon hij dat snel zien via een apparaat waarmee hij ook de evolutie van een baby in de baarmoeder bekeek. En daarvoor had hij geen slangetje nodig.

Ik wist niet hoe lang ik in gedachten verzonken was bij de tuinslang, maar opa schreeuwde al een tijdje dat ik hem moest helpen. Ik durfde niet achteromkijken, want dan zag ik gegarandeerd de

kruin van de boom in lichterlaaie staan. Brandende takken vielen op het dak, dat gelukkig bedekt was met vuurvaste dakpannen.

In een ijtempo rolde ik de tuinslang uit terwijl oma in paniek stond te roepen dat we ons moesten haasten. Waar Patrisse was, wist ik niet. Misschien was ze bezig met onze spullen in de kelderkamer bij elkaar te graaien, voor alle zekerheid.

Normaal probeerde Patrisse haar hoofd koel te houden in alles wat ze deed. Ze praatte niet zonder reden en vermeed passieve zinnen als ze schreef. Ze was alert en efficiënt in haar daden, maar zelf dacht ze van niet. Ze was echter snel uit haar humeur te brengen, terwijl ik in alle omstandigheden rustig bleef. We kibbelden gelukkig niet vaak en meestal was een glimlach voldoende om de ruzie snel bij te leggen, maar dat was niet genoeg om de brand in Tornac te blussen.

Opa en ik stonden naar de hevig knetterende boom te staren, tot we beseften dat we vergeten waren de waterkraan open te draaien. Opa stond op het punt terug te lopen toen plots een straal water uit de slang spoot. Ik zag Patrisse hevig gesticulerend bij de waterkraan staan.

Opa trok de tuinslang uit mijn handen. Helaas was de straal niet krachtig genoeg en kwam het water niet tot bij de kruin. Hij besloot de stam en het gras rond de boom nat te houden opdat het vuur zich niet zou kunnen verspreiden.

Als ik terugdenk aan de vlammen in Tornac, denk ik aan de vurige blikken die we geregeld wisselden. We keken graag naar elkaar omdat we elkaar graag zagen. We raakten elkaar graag aan en we luisterden goed naar elkaar. Als ik mijn neus in haar nek drukte, rook ik geurige bloemetjes. Als ik haar wilde proeven deed ik dat nadat ze een stuk bananentaart had gegeten, want dan smaakte ze dubbel zo goed. Een lekker stuk was ze.

Ik wil even terugkomen op de seks in de douche, want dat zal menig lezer interesseren. Patrisse gebruikte thuis soms de douchekop om het meest intieme plekje van haar lichaam te bespelen. De sproeikop in de kelderdouche in Tornac was daarvoor niet geschikt,

maar het concept van de instapdouche had nieuwe perspectieven geopend. Hij was ideaal gebleken om de liefde te bedrijven. Soms werden we gestoord, want de badkamer in de koele kelder was in trek. Op die momenten verdween de magie spoorloos.

Magie. Magalie. Het is een hersenkronkel, zul je zeggen beste lezer, maar laat me toe ook iets over Rics eerste vrouw te vertellen. Ze had kunstacademie gevolgd, net als Hannah en Ric. Magalie woonde in Brugge en baatte er een winkel uit. Ze schilderde kalligrafische teksten op muren, meubels en decoratieartikelen.

Magalie zorgde goed voor Rune die om de veertien dagen een weekeinde bij haar papa logeerde. Het was een hele rit naar Brugge om Rune te gaan halen, maar Ric had daar geen problemen mee en Magalie wist dat ze in goede handen was bij de familie Butenaerds.

Magalie was kieskeurig wat mannen betreft. Haar vriend was toevallig een vroegere liefde van Patrisse. De man was afkomstig uit Luxemburg maar woonde in Tongeren. Hij werkte net als ik bij Exita in Brussel, en hij nam ook elke dag de trein. Onze eerste ontmoeting was echter tijdens een paardenveling, geen echte paarden maar gipsen exemplaren van veertig centimeter hoog.

Heel wat kunstenaars in spe hadden zich uitgeleefd op zo'n wit paardje. Dat van Rune was groenblauw met guirlandes van rode bloemen en donkergroene takken. Magalie had haar paard eerst volledig geel geverfd en daarna op haar eigen kunstzinnige manier beschilderd met parse letters. Het was een kleurrijk spektakel.

Door een wegomlegging waren we helaas iets te laat voor de veiling. De vriend van Magalie had beide paardjes al gekocht. Hij had halflang zwart haar en een baardje. Hij glimlachte innemend maar zei niet veel.

Patrisse had me verteld dat hij haar op een dag in de trein had aangesproken, en dat zij helemaal voor hem was gevallen. Ze amuseerden zich een tijdje heel goed, maar ze vond dat hij haar te veel opeiste. Toen ze twee keer na elkaar een afspraakje afbelde, maakte hij een einde aan de relatie, via de telefoon nog wel.

Jaren later waren we hem in Brussel tegen het lijf gelopen. Samen met Magalie, Rune en Patrisse had ik een voorstelling van Cavalia bijgewoond. Patrisse had hem aan Magalie voorgesteld en de vonk was meteen overgeslagen.

De Luxemburger was bezig met plaats te maken in zijn opzichtige Opel Kadett met groene strepen op de flanken, motorkap en kofferbak. De auto stond redelijk kort bij de vw Golf Cabriolet van Magalie geparkeerd, daarom had hij het portier niet helemaal geopend.

Terwijl hij het paardje van Rune op de achterbank van zijn auto wilde zetten zei ik in mijn beste Frans dat hij een koopje had gedaan. Hij wilde iets zeggen, wellicht in verband met mijn bewering dat hij geluk had gehad dat wij er nog niet waren, anders had hij meer moeten betalen. Maar hij stootte zich aan het portier waardoor het paardje van Rune uit zijn handen viel.

Ik stond te ver weg om iets te kunnen doen. Ik hoopte dat het zacht in het gras zou neerkomen, maar een klein betonnen deksel gooide roet in het eten. De kop van het gipsen paard – Rune zou *hoofd* zeggen, een paard heeft ook geen poten maar benen – brak af. Het gezicht van de Luxemburger vertrok alsof hij de deuren van de hel zag opgaan.

Hij aarzelde iets te lang om het kapotte paardje op te rapen. Twee jongetjes van ongeveer vier kwamen aangerend, zagen het paardenhoofd liggen en begonnen ermee te spelen. Voordat iemand het besepte, had de scherpe rand van het gipsen hoofd het gezichtje van een van de jongens opengehaald. De gapende wonde bloedde hevig. Het jongetje begon te schreeuwen en met zijn armpjes te gesticuleren zoals Veer deed als ze opgewonden was. Ik had niets om het bloed te stelpen en mijn eerste reactie was de 100 bel-len.

Het dadertje keek beduusd van zijn kameraadje naar het gipsen paardenhoofd in zijn handje en liet het in het gras vallen. De Luxemburger staarde me dom aan en wist niet wat hij moest doen.

Ik had ondertussen iemand van de hulpdiensten aan de lijn; de man moest enkel het adres weten. Toen ik de verbinding verbrak, zag ik hoe een vrouw, vermoedelijk de moeder, de jonge dader oppakte en verloren om zich heen keek.

Ik zei dat de ambulance in aantocht was. De vrouw begreep me niet en rende met het kind over het gras naar de straat. Ze struikelde over een losliggende kassei waardoor de bestuurder van een scooter die veel te snel reed, moest uitwijken. De vrouw maakte een rare buiteling, haar kind viel uit haar armen en de scooter schoof een tiental meter over de stoep.

De ambulanciers verzorgden eerst de wonde van het jongetje dat door het gipsen paardenhoofd in het gezicht was geraakt, hij zou er een flink litteken aan overhouden. Het dadertje en zijn moeder kwamen er met enkele schaafwonden vanaf. Alleen de bestuurder van de scooter overleefde het niet. Hij was tot onder een geparkeerde auto geschoven en de uitlaatpijp had zijn schedel doorboord.

Een ravage aan menselijk leed was aangericht. De hulpdiensten hadden hun handen vol.

Een hevige onweersbui bluste uiteindelijk de brandende boom. Hoe toevallig, zul je zeggen, maar ik weet zeker dat toeval bestaat. Toeval verbindt evenementen die niets met elkaar te maken hebben opdat de wereld er ordelijker zou uitzien.

Stel dat de brand overgeslagen was naar de andere bomen. Wat dan? De conciërge had ons een papiertje gegeven met telefoonnummers voor noodgevallen. Stel nu eens dat we dat papiertje niet terugvonden. Wat dan? Iemand had naar het dichtstbijzijnde huis kunnen lopen om hulp te halen, maar stel dat de burenen niet thuis waren en dat we naar het dorp moesten rijden. Of stel dat het vuur zich zo snel verspreidde dat we de Volvo of de Jumper niet meer konden bereiken en dat we naar het dorp moesten lopen. Wat dan?

Het was in het zuiden van Frankrijk droog genoeg om met een speelgoedloep brand te stichten. Of de pompiers op tijd zouden komen, was nog de vraag. Misschien was niets meer van het huis overeind gebleven en zouden onze spullen zomaar in rook zijn opgegaan. Het was ook heel goed mogelijk geweest dat de omgeving in een straal van één kilometer volledig platbrandde. Zoals gezegd was dat niet het geval. Donkere wolken hadden zich boven Tornac samengepakt en de regen had het vuur geblust.

Verbouwereerd keken we elkaar aan: Patrisse, Ric, opa en ik. De rest van de familie stond aan de voordeur en staarde naar de lucht of de geblakerde boom. Een bliksemschicht verlichtte de helft van de hemel en de rommelende donder weerklonk van overal.

Op een regenachtige vakantiedag hadden we kaartspelletjes gespeeld, zoals Kloppen, Zenuwen en Runen. Het laatste spel was een bedenksel van Rune. Patrisse was daarmee in de wolken geweest, want een kaartspel verzinnen, wees volgens haar op een grote creativiteit. Ik ga de lezer niet vervelen met de spelregels, maar ze leken me moeilijk te hanteren. Ik zie mezelf nochtans niet als een domme jongen.

Patrisse had meerdere gezelschapsspelletjes meegenomen. Ze was goed in Boggle en won meestal. Pictionary deed ze ook graag. Ze verwachtte veel van mijn tekenkunst, maar ze was teleurgesteld omdat mijn tekeningen niet ter zake deden. Met Yahtzee kon ik geen hoge ogen gooien en daarom verkoos ik het spel dat Ric had meegebracht: Risk, een strategisch spel.

Ric legde ons de spelregels uit, en bij het eerste slaagde Rune erin ons in de pan te hakken. Ik vond dat winnen of verliezen te veel van de dobbelstenen afhing. Patrisse hield het al snel voor bekeken omdat ze te veel moest nadenken.

Gezelschapsspelletjes waren niet aan opa besteed, in Tornac noch thuis. De goede man hield zich meestal op de vlakke als we hem in Engelmanshoven bezochten. Hij rookte regelmatig een sigaretje op de koer en overdacht er wellicht de zin van zijn leven, maar als ik even alleen met hem was, kwamen er interessante anekdotes boven.

Het verhaal over zijn vriend Joël kan ik je niet onthouden. Sinds zijn vrouw Ariëlle overleden was, ging opa hem regelmatig helpen. Die dag zouden de duiven 's avonds naar Perpignan vertrekken om er 's anderdaags gelost te worden.

Opa had me verteld dat hij duiven opleerde om bijvoorbeeld zuid-noord vluchten te vliegen. Dan begonnen ze met korte vluchten in de streek, en als ze die tot een goed einde brachten, waren ze klaar om langere trajecten te vliegen. Zelfs Spanje stond op het programma.

De mannen waren bezig de duiven in hun manden te steken toen een gil weerklonk. Ze keken rond maar zagen niets onrustwekkend en maakten zich niet onmiddellijk zorgen. Ze hadden haast omdat de vrachtwagens niet op hun duiven zouden wachten.

Toen ze klaar waren, ging opa met Joël mee naar binnen om diens vrouw te begroeten. Joël riep haar, maar ze antwoordde niet. Ze zochten het hele huis af, maar Ariëlle was van de aardbodem verdwenen.

Joël belde de politie, maar de politieman aan de lijn stelde voor 24 uren te wachten, want voor die tijd doken de meeste vermisten weer op. De agent had gelijk. Een halfuur later vonden ze Ariëlle voor het tuinhuis. Een plateau, twee koffietassen en enkele koekjes lagen verspreid in het gras. Haar hoofd lag in een grote plas bloed en één oog ontbrak. Het was een gruwelijk tafereel. Hadden de duiven haar oog uitgepikt?

De mannen raakten niet snel van streek, maar dit tafereel zou zelfs de klokkeste duivenmelker van de kaart brengen. De politie vond geen bezwarend materiaal en het voorval werd geklasseerd. Tot zover opa's verhaal over Joël en Ariëlle, en ik geloofde hem.

Normaal bliksemt het eerst, vervolgens dondert het. Aan die natuurwet valt er niet te tornen. Ik had echter de indruk dat de hel boven het vakantiehuis in Tornac losbarstte en dat de duivel ervoor zorgde dat de donder vóór de bliksem weerklonk.

Ik leg te veel fantasie aan boord en geef toe dat beide natuurverschijnselen zich tegelijk manifesteerden. Een ding was duidelijk: de bliksem was heel dichtbij ingeslagen.

Ineens was de hemel vol licht, alsof God een foto van de aarde maakte en alle batterijen nodig had om haar te verlichten. We schermde onze ogen met onze handen af. Was de bliksem zijn lading kwijtgeraakt op de steel van het schepnet waarmee we verdronken wespen uit het zwembad opvisten?

Ik had de indruk dat een meteoriet zo groot als een huis op de aarde was gebotst. De luchtverplaatsing gooide ons omver als de kegels van een bowlingspel. De hemel leek zich te openen en ik waande me in een 3D sciencefictionfilm.

De kolkende wolkenbrij boven onze hoofden leek op een omgekeerde trechter waarin dampende stoom verdween. Het opmerkelijkste van het natuurfenomeen was de kleur: niet donkergrijs of zwart maar paars met scharlakenrode tinten, vermoedelijk afkomstig van de stralen van de ondergaande zon.

Het geheel leek veel op een futuristische wereld in een film, maar ik wist zeker dat er geen ruimteschepen op het punt stonden de aarde te veroveren of te verwoesten.

Er zijn mensen die geloven dat er nog andere planeten in het heelal zijn waarop leven is. Neem van mij aan dat er op dit moment geen enkel hemellichaam op de aarde lijkt. Ik weet het zeker, zoals ik weet dat Patrisse mij uit alle mannen heeft gekozen enkel en alleen voor mijn weergaloze grappigheid.

De marsmanneltjes waren niet geland en er was geen wervelwind in de maak. Ik kon het niet verklaren en de lezer moet me geloven zonder het te hebben gezien. Onaards was het niet, maar het was wel ongelooflijk: een koepel van licht, gemaakt van opeengestapelde regenbogen die een omgekeerde kom vormden. Met ingehouden adem keek ik naar het verschijnsel dat groter was dan de villa. De koepel was immens, en ik bedoel letterlijk immens, veel groter dan de mens. Wij waren slechts mieren die van hun eigen gewriemel opkeken naar iets dat ze niet begrepen.

Opnieuw verlichtte een bliksemflits de hemel. Pats, boem en weg was de regenboogkoepel. Het kwam niet in ons op om op zoek te gaan naar de plaats waar de regenboog de aarde had geraakt.

Je zult dit verhaal ongeloofwaardig vinden, maar dat is het niet. Getuigen genoeg, maar of de aanwezigen het fenomeen op dezelfde manier zullen beschrijven, is niet zeker. Patrisse geloofde haar ogen niet maar gaf toe dat er meer was dan wat ze zag. Ze begreep eindelijk waarom ik aan het einde van mijn verhalen steeds in onwerkelijke toestanden verzeilde.

Ik heb ook moeten aanvaarden dat Patrisse succes had bij andere mannen. Ze zag veel mooie dingen in mij, maar ze vond het jammer dat ik niet zo stoer was als een ex-lief uit Brussel. Ze was hem in de school waar ze les gaf tegen het lijf gelopen toen hij de defecte auto van haar collega kwam ophalen. Hij was getrouwd, had twee dochters en runde een garage voor oldtimers met bijbehorende pechdienst. Van dit kwam dattum, en haar ritjes met de

Brusselaar draaiden steevast uit op een vrijpartij in zijn camionette uit.

Het was altijd mijn droom geweest een oude auto goedkoop op de kop te tikken en hem te restaureren. Patrisse wilde me daar graag bij helpen, want ze had slechts Boggle, Sudoku en kruiswoordraadsels als hobby's. We hadden de Golf kunnen opknappen, maar we zochten nog altijd naar een geschikte Citroën DS uit de jaren zestig van de vorige eeuw.

Je zult je afvragen wat ik meer had dan Djef of de Brusselaar. Ondanks mijn minder robuuste bouw was ik volgens Patrisse veel grappiger en de liefste man van de wereld. Je merkt ook dat ik niet tot de essentie van het vakantieverhaal wil doordringen en dat ik voortdurend uitweid over bijkomstigheden die op het eerste gezicht de lezer weinig aanbelangen. Niets is minder waar. Je hebt er alle baat bij de details in je op te nemen, want alleen zo zul je een klaar beeld krijgen van wat er zich in Tornac heeft afgespeeld.

Het was horror van de bovenste plank. Wie *Hostel* heeft gezien, kan erover meepraten. Op vakantie voel je je onoverwinnelijk en je gelooft niet onmiddellijk dat niets is wat het lijkt. Achter alles zit een verhaal, elk ding is een projectie van een idee en ik voel me nog het meeste thuis in de imaginaire, platonische wereld waarvan ik in Tornac een glimp heb opgevangen.

Ik weet niet of de rest van het verhaal meer duidelijkheid zal scheppen. Ik hoop alleszins dat de lezer genoeg moed uit mijn waarachtigheid haalt om dit boek tot de laatste letter te verslinden. Want ik wil pure angst voor het onbekende creëren. Het is een kunst die menig modern regisseur beheerst: veel details geven zodat de kijker niet kan volgen of zich sommige dingen niet meer herinnert. Dus ik dacht: *Laat ik onverwachte wendingen met flashbacks verduidelijken*. Het is iets wat een uitgever me ooit heeft aangeraden. Terwijl ik dacht dat de meeste lezers niet graag van de hak op de tak springen.

Ik kan mijn leven slechts chronologisch beleven. Mijn geheugen zal er wel voor zorgen dat alles in het honderd loopt. Patrisse

was een factor die mijn leven complex maakte. Ze stuurde me van hot naar her en ik was helemaal gek van haar.

We waren niet klaar voor eigen kinderen, maar de dochtertjes van Ric konden ons wel bekoren. Rune was inventief en wist al veel. Met Veer was het anders. Zij stelde voortdurend dezelfde vragen en ging niet dieper op de zaken in. Ze speelde graag vroedvrouw, en Patrisse was geknipt voor de rol van aanstaande moeder. Een oude pop die ze onder haar T-shirt stak, diende als baby. Ze pufte en kreunde terwijl Veer aan de benen van de pop trok. Ze gingen helemaal op in hun rollenspel.

Ik mocht nooit meespelen. Volgens Veer was het niets voor jongens. Een knipoog van Patrisse maakte me dan duidelijk dat ik later op de dag vadertje en moedertje met haar mocht spelen, of misschien doktertje als dat even kon.

Ik ben zwanger van een verhaal en beval van een boek. Een fictieboek dat de werkelijkheid overstijgt. Een vleugje humor moet, want dat doet je goed. Geen horror zonder bloed. Hoe kom ik tot die horror? Als ik woedend ben. Woede die geen uitweg vindt.

In Tornac voelde ik geen woede maar pure onmacht toen ik een modderstroom in de richting van ons huis zag komen. Na het vuur en het water kwam de aarde in beweging. Ik vloekte.

Opa en oma waren bij Hannah en de kinderen in de veranda gaan staan. Ric, Patrisse en ik stonden bij de grote vase d'Anduze die leek op een omgekeerde klok zonder klepel. Door de sterk schommelende temperaturen aan de rand van de Cevennenstreek waren stukken email afgesprongen waardoor de pot dat typisch verweerde uitzicht had gekregen.

We keken elkaar aan. Niemand wist raad. Tegen de modder viel weinig tegen te beginnen, maar ineens kreeg ik een idee. Ik vroeg Patrisse en Ric om mij te volgen. Samen renden we naar het zwembad. Daar legde ik uit dat we de plastic hoes die diende om het zwembad af te dekken in geval van storm konden gebruiken om de modderstroom van het huis af te leiden.

We slaagden in onze opzet en de modder baande zich een weg over het trapje naar de garagepoort. De bruine stroom vloeide via de kronkelende oprit naar de straat en vond daar meer uitwijkmogelijkheden.

We stonden erbij en keken ernaar. Vuur, lucht, water en aarde. De vier elementen waren over ons heen gegaan en het leek me aangeraden ons schrap te zetten voor het vijfde. In de film *The fifth element* is dat het licht der schepping, en samen met de vier andere een wapen om het kwaad te bestrijden. De Chinezen noemen het *tsj'an* en de Japanners *zen*. Alles draait om menselijkheid, spontaneïteit en eenvoud. Geen theorie, geen prediking en geen uitleg. Het Niets volgens de taoïstische filosofie. De Leegte volgens de boeddhistische leer.

Soms heb ik de indruk dat mijn hoofd leeg is, maar het is meestal het tegenovergestelde: tjokvol. Mijn brein is dan met zoveel zaken bezig dat ik het overzicht verlies. Ik herinner me de keer dat Patrisse me belde om te vragen of ik samen met haar een trein vroeger naar huis wilde nemen. Ik kwam buiten adem in het station van Sint-Truiden aan en dacht dat ik op perron 1 moest zijn, maar Patrisse stond op het tegenoverliggende perron 2 en de trein was al vertrokken. Ik opperde dat de buitenaardsen me zouden ontvoeren om te zien hoe het kwam dat ik geen hersens had. Patrisse wist zeker dat ze dat al gedaan hadden.

Ik voelde me net zo radeloos aan de villa in Tornac. Mijn geheugen leek veel op een woestenij. Patrisse was tijdens mijn overpeinzingen naar me toe gekomen en had mijn hand vastgepakt. Ik staarde haar aan en zij keek verwachtingsvol terug. Ric was nergens te zien.

We wachtten. De modderstroom minderde en de zon kwam vanachter de wolken vandaan. Mijn geheugen klaarde op. De leegte was verdwenen.

We begonnen de boel op te ruimen. Iedereen dacht dat het onheil van die dag achter de rug was, maar het ergste moest nog komen. Het Niets.

Toen ik Patrisse leerde kennen, ben ik de wereld uit het oog verloren. Sporadisch keken we naar het tv-journaal, maar meestal vernamen we de wereldgebeurtenissen via collega's. Het ging niet goed met de maatschappij en we hadden het gevoel dat we beter af waren als we er niets van wisten.

Onze wereld was niet veel groter dan ons huis. Wij kuisten het samen, speelden er spelletjes, sliepen in ons waterbad, aten op het terras en wieden het onkruid. We gingen ook samen winkelen en slenterden door de stad, zoekend naar hebbedingetjes die ons leven opfleurd. Het liefst van al schreef ik verhalen, zittend aan mijn bureau op de bovenverdieping terwijl Patrisse beneden streek.

Haar kosmos was minder chaotisch dan die van mij. Orde telde bij Patrisse. Ik herschikte ooit de icoontjes op het bureaublad van onze computer, maar dat vond Patrisse maar niets. Nadat ik de instellingen had hersteld, zei ik langs mijn neus weg: *Is de wereld nu weer zoals hij was?* Dat vond ze onverwacht grappig.

Volgens mij was er geen vrouw op aarde die haar kon evenaren. Wat ik in haar zag, oversteeg mijn denkvermogen. Ik kan niet zeggen wat me aan haar bond. Als ze me doordringend aankeek en haar mond in een brede glimlach veranderde, was ik verkocht.

Soms was ik verstrooid. Ik zag dingen die er niet waren en luisterde niet goed naar wat Patrisse zei. Dat stoorde haar. Misschien heb ik de chaotische werking van mijn moeders brein geërfd, want zij leest letters die er niet staan.

Samen slapen ging goed, hoewel we elkaar soms met gesnurk wakker hielden, maar dat komt in de meeste slaapkamers voor. Ik was jaloers op de snelheid waarmee ze insliep. Ook op reis in de Jumper was ze snel naar dromenland gereisd. En ze praatte in haar slaap.

We keken elkaar regelmatig in de ogen, en als geen van beiden iets zei, vroegen we: *Wat?* Dikwijls voelde ze aan als iets me dwarszat, maar soms vergiste ze zich. Volgens haar kon ze mijn humeur uit mijn ogen aflezen. Ik was al blij dat mijn pupillen niet in grootte verschilden, want dat zou op waanzin wijzen.

Gek ben ik niet, maar ik was wel gek van Patrisse. Het feit dat zij er in goede en slechte dagen was, gaf me een goed gevoel. Er waren dagen dat ik haar een vermorzelende knuffel wilde geven om haar nadien op te peuzelen. Me dunkt dat dit op regelrechte horror begint te lijken.

Patrisse fascineerde me, maar Veer kon me ook betoveren. Ze had een tenger figuurtje en zag eruit als een minivrouwetje. Haar lijfje deed de wijzer van de weegschaal nauwelijks tot zeventien kilo uitwijken. Haar kleertjes zaten als gegoten en ze had blond, steil haar.

Als Hannah haar froufrou pas geknipt had, zag ze er nog schattiger uit. Kortom, het kind was adorabel en palmde me moeiteloos in.

Ze had ook een ander kantje, donkerder dan je zou denken. Ze keek door spleet oogjes en haar irissen waren bijna zwart. Soms staarde ze me aan en leek ze door me heen te kijken. Ze was niet catatonisch, maar ik herkende er een afwezigheid in die me deed denken aan mijn eigen autistisch trekje. De dingen die me overkomen, kan ik niet altijd even goed aan.

Toen ik voor het eerst bij oma en opa aan huis kwam, bombardeerde ze me gelijk tot haar vriendje. In de ontbijtpauze na de nachtelijke heenreis naar Tornac had ze geprobeerd op mijn schoot te kruipen, maar ik was afgepeigerd en duwde haar ruw weg. Partrisse moest zich over het meisje ontfermen, anders was ze in huielen uitgebarsten.

Tijdens de eerste dagen van de vakantie in Tornac was ik dan ook lucht voor haar. Ze leek me uit te lachen met mijn pogingen om haar bezig te houden met allerlei spelletjes. Ze was effenaf stout, maar omdat de volwassenen rondom haar met zoetgevooisde stemmen spraken wist ze dat niemand haar durfde te straffen. Achter de donkere ogen van Veer verschool zich een duistere ziel. Alles wat ze deed was in functie van een groter doel.

Voor Veer is een belangrijke rol in dit verhaal weggelegd. Haar eerste inmenging was een feit: zij gooide Nientje op de barbecue en veroorzaakte de brand. Ik kan niet zeggen dat dit een onschuldige daad was. Volgens mij legde haar ondeugendheid de grondslag tot de hallucinante vijfde vakantiedag die menigeen zal heugen, tenminste zij die hem hebben overleefd.

Ik wil niet vooruitlopen op het akelige avontuur en vertel nog even iets anders. Het overkwam me op de eerste dag van de vakantie. Ik wilde het niet eerder vertellen uit schrik gevoelige lezers af te schrikken. Een filmkenner zal er een scène uit *The birds* van Hitchcock in herkennen, maar het volgende is echt gebeurd.

Ik had een uurtje door de heuvelachtige omgeving van Tornac gefietst. Puffend beklom ik de laatste helling naar het vakantiehuis.

Ik schrok hevig toen een rode auto me rakelings voorbijreed. Verontwaardigd keek ik op en schrok opnieuw. Ik kon net op tijd mijn hoofd intrekken om een doodgewone duif te ontwijken die frontaal op af kwam gevlogen.

Ik reed de oprit naar het vakantiehuis op toen de duif een tweede keer aanviel. Nu had ik minder geluk, want de vogel reet met zijn bek mijn hoofd open. Bloed droop tot aan het puntje van mijn neus. Patrisse kwam me tegemoet gelopen en verzorgde liefdevol mijn hoofdwonde.

Was dit het omen dat een horrorverhaal van formaat zou inluidden? Vier dagen later trof het ongeluk ons waardoor de rest van onze vakantie compleet in het water zou vallen.

Bliksemschichten kliefdien de duistere hemel. Donkere wolken trokken over als rooksluizen van een immense brand en dikke regendruppels vielen van de bomen. Het beeld kwam regelrecht uit een film waarin de rust na de ramp terugkeert.

Ric en Patrisse waren nergens meer te zien. Ik rende naar de veranda, maar ook daar was niemand te bespeuren. Zelfs in de keuken was er geen beweging. Dat was opmerkelijk, want de afgelopen dagen waren de Butenaerden er niet weg te slaan. Niets bewoog. Het huis leek verlaten.

Ik daalde de lange trap naar de kelderverdieping af. Halfweg schrok ik van iets wat op mijn kale hoofd pletste. Terwijl ik aan mijn kruin voelde, keek ik omhoog. Een tweede druppel viel rakelings langs mijn neus. Het kraantje van het wijnvatje dat oma op de rand van de muur had gezet lekte, met een rode vlek op de loper als gevolg. Geen paniek, er hing geen lijk aan een haak.

Ik deed het licht aan, maar de knipperende tl-buizen verraadden geen aardse- noch buitenaardse aanwezigheid. Ik keek in onze slaapkamer en de aanpalende badkamer, maar niemand reageerde op mijn geroep.

De pingpongtafel stond er werkeloos bij. De vele luchtmatrassen en de opblaasspullen voor het zwembad lagen over elkaar, levenloos en vrolijke waterspelletjes afwachtend. In de tweede badkamer brandde licht, maar de aanpalende slaapkamer was leeg; de kamer waar Rune muizenkeutels op de matras had gevonden.

De deur van de wc stond op een kier, die duwde ik open. Het lichtblauwe wc-deksel versierd met allerlei onderwaterdieren was neergeklapt. Ik wilde net de deur weer dichttrekken toen een vreemd geluid weerklonk. Het leek op geneurie en ik dacht het liedje te herkennen: *Slaap kindje slaap*.

‘Rune?’

Geen reactie.

Ik keek achter de deur en zag Veer zitten, geknield op het dikke tapijtje voor de lavabo terwijl ze haar vieze babypop zacht wiegde; ze was naakt op een zwembroekje na.

‘Veer? Wat doe jij hier?’

Ze reageerde niet.

Ik hurkte en tikte op haar schouder. Ze keek me met haar donkere ogen doordringend aan. Ik schrok en verloor mijn evenwicht. Gelukkig lagen er wc-rollen op het verwarmingselement achter mij, anders had ik zeker mijn hoofd bezeerd.

Ze stond op en liep op haar witte sandaaltjes en met de lelijke pop bungelend in de rechterhand naar buiten.

‘Veer?’ riep ik in een poging te begrijpen wat het kind bezielde of wat ze van plan was.

Bij het horen van mijn stem hield ze haar tred even in, vervolgens wandelde ze verder als een kleine zombie over de oprit in de richting van de vase d’Anduze. Het overtollige regenwater dat we met behulp van de rol plastic via de trap naar beneden hadden geleid, was ondertussen verminderd.

Ik liep haar in zwembroek en op blote voeten achterna.

‘Veer? Waar is iedereen?’ riep ik.

Opnieuw aarzelde ze, maar iets dreef haar verder. Ze bleef voor de grote vaas staan en stak de babypop met beide handjes in de lucht. Ik vroeg me af waarmee ze bezig was, toen ze zich ineens omdraaide. Ze keek me met priemende ogen aan, haar blik verblindde me. Ik voelde hitte op mijn naakte huid.

Toen ik geen warmte meer voelde, durfde ik mijn ogen weer te openen. Regenwater en modder stroomden nog steeds omlaag. Veer marcheerde over de kronkelende oprit naar beneden, zwaaiend met haar lelijke babypop. Er bleef niets anders over dan haar te volgen, want alleen zij kon me zeggen waar de rest van de familie was gebleven.

Zoals beloofd, zal ik mijn verhaal spekken met anekdotes en details over mijn reisgezelschap. Ik haal de verhaallijn volledig overhoop om op die manier de plot zo traag mogelijk uit de doeken te doen.

Rune en Veer waren twee totaal verschillende kinderen. Rune had altijd wel iets te vertellen, terwijl Veer haar mondje nauwelijks opendeed. En dan was er Marike. Ze keek me altijd aan alsof ik niet bij de familie hoorde. En dat was ook zo. Zij was genetisch verwant met haar mama en papa, ook met opa en oma en met Patrisse, terwijl ik buitenaardse genen zou kunnen hebben.

Hannah en Ric mochten trots zijn op hun kroost. Patrisse en ik hadden besloten geen kinderen op een door oorlog verpeste wereld te zetten. We waren tevreden met een ritje in een snelle auto naar een restaurant waar we lekker aten, waarna we een filmpje meepikten en eindigden met een uitgebreide vrijpartij.

Ik blijf terugkomen op seks. Ik lijk erdoor geobsedeerd. Voor ik Patrisse ontmoette, had ik een vrijgezellenperiode van meer dan tien jaar achter de rug. Seks was niet belangrijk. Af en toe probeerde ik mijn versierkunst uit op enkele vrouwelijke collega's, maar veel affectie had ik nooit gekregen. Tot Patrisse mijn pad kruiste. Ik denk dat zij mij gekozen heeft omdat ik niet zoals andere mannen ben. Ik wilde geen avontuurtje en daar keek zij van op. Tien maanden later wisten we wat we aan elkaar hadden, ook op seksgebied.

We vrijden gemiddeld tweemaal per week. Met een erotische massage kon ik haar altijd in de juiste stemming brengen. Geen avond ging voorbij of ik streelde Patrisse haar schouders, haar schouderbladen, haar rug, haar heupen, haar buikje, haar koele dijen en haar kontje in een onderbroekje waarvan het elastiekje stuk was. Ik kon mijn Patrisse in al haar hoedanigheden meemaken. Alleen ik.

Een pornofilm werkte veeleer op onze lachspieren. En een penis van 25 cm was voor Patrisse niet nodig. Door mijn vaardigheid en uithoudingsvermogen kwam ze volledig aan haar trekken. We

hadden genoeg fantasie om voor voldoende afwisseling en spanning te zorgen. Nee, ons seksleven was allesbehalve saai.

Patrisse en ik waren kameraden door dik en dun, ook al kibbelden we regelmatig. Soms excuseerde ze zich, een andere keer deed ik dat, maar het beste was als we het allebei zeiden. We konden niet slapen zonder de plooien van het dekbed glad te strijken.

Patrisse moest wennen aan mijn spullen in haar huis, en wat erger was: ik maakte dingen kapot. Ik brak een stuk van de grote yucca af. Ik maakte met de steel van de bezem een deukje in het plafond. Ik liet de design pizzasnijder vallen. En nog veel meer. Ik stelde me voor dat zij mijn huis op stelten zette. Overleefde ik dat? Ze zei dat ik geluk had omdat ik zo lief was. Daar dankte ik God voor.

In het huis op wielen dat ik pas gekocht had, wilden we weleens overnachten. Daarom reden we met de Jumper naar Brugge om er een bezoekje te brengen aan Rune en haar mama Magalie. Ik stelde voor een camping op te zoeken, maar Patrisse wilde daar geen geld aan uitgeven. Ze kon voor een nachtje wel zonder sanitaire voorzieningen. Pas op, het ding had wel een chemisch toilet. Als staanplaats kozen we een parkeerterrein in de buurt van het ziekenhuis van Brugge.

Na een leuke dag shoppen met Rune sloten we de avond af met een gezellig restaurantbezoek. Het opbouwen van de bedjes was een heel karwei, maar het slapen in de Jumper ging beter dan verwacht. Maar 's morgens moest Patrisse pipi doen. Omdat ik de wc-pot niet eerder had gebruikt, wist ik niet hoe ik het ding moest doorspoelen, maar dat was een zorg voor later. We genoten nog van een fietstochtje en een picknick in de polders, maar naar huis reden we in een stinkende auto.

Enkele dagen later vond ik thuis bij het legen van de wc bij toeval de hendel om door te spoelen. Alle faciliteiten van de Jumper waren daarmee uitgetoetst en we waren klaar om naar Tornac af te reizen.

De onweerswolken dreven weg en het begon te schemeren. Terwijl ik Veer over de oprit achternarende, hoopte ik ook Patrisse terug te vinden. Misschien brachten haar feromonen me op het goede spoor.

Toen ik bij de poort aankwam, zag ik tot mijn grote verbazing de familie Butenaerds bij de Volvo aan de rand van de weg staan. Veer was het middelpunt van de belangstelling en iedereen was blij dat ze terecht was.

Ik gaf Patrisse een dikke knuffel. Zelfs opa en oma hielden elkaars hand stevig vast in de hoop het kwaad uit hun vakantieleven te bannen.

Hannah ontfermde zich over de kinderen. Ric keek aandachtig naar een landkaart die hij over de motorkap had uitgespreid. Dat vond ik vreemd, en ik vroeg daarom:

‘Ga je in zwembroek terug naar België?’

‘Nee, de elektriciteit in het huis is uitgevallen, ik zoek de kortste weg naar het huis van de conciërge. Ik heb geprobeerd hem te bellen, maar ik kon hem niet bereiken.’

‘Dan rijden we er beter heen,’ zei ik.

Iedereen ging akkoord, maar eerst moesten we ons nog omkleden. Ric had zijn Volvo voor de veiligheid tot buiten het vakantie-domein gereden en moest nu terug naar binnen rijden.

‘Instappen,’ riep hij.

Voor ik het goed besepte zat iedereen in de Volvo, behalve opa en ik. Ook Patrisse had zich een plekje in de koele auto toegeëigend, ik vond het jammer dat ze niet aan mijn zijde wilde blijven. Verbaasd keken we de Volvo na die de oprit op stoof.

Opa en ik wandelden terug naar het huis. Opa leek niet meer de oude te zijn. In tegenstelling tot zijn furieuze reactie op de rotonde in Anduze was hij stil en tuurde hij de omgeving af.

‘Wat scheelt eraan?’ vroeg ik.

‘Ma menne man toch, hoor je het niet?’

‘Wat?’

‘De cicaden zijn nog wakker.’

‘Die stoppen pas om negen uur met hun concert.’

‘Nee,’ zei pa, ‘ik heb ze de afgelopen dagen in de gaten gehouden. Ze stoppen altijd rond acht uur.’

‘Die beesten zijn door het onweer de kluts kwijt, net als wij.’

‘Misschien,’ zei opa.

De steile oprit speelde ons parten. We kwamen hijgend en puffend bij de camionette aan. Ik had de Jumper onder een boom geparkeerd, gelukkig niet de boom die was afgebrand.

Ric zat al terug achter het stuur van zijn auto. Patrisse zat naast hem en oma had achterin plaatsgenomen. Het was nog wachten op Hannah en de kinderen.

Toen ik naar binnen wilde gaan, riep Ric door de open zijruit:

‘We zien elkaar aan het huis van de conciërge.’

‘Oké,’ zei ik.

Opa zette zich op een tuinstoel en riep naar Ric:

‘Ik wacht hier wel op Daan.’

In de keuken kwam ik Hannah en de drie kinderen tegen. Ze namen snel nog wat snoep mee voor onderweg.

In de slaapkamer op de kelder verdieping deed ik op mijn gemak mijn zwembroek uit, droogde me goed af en trok een T-shirt en korte broek aan. Op de gemakkelijke sandalen die ik van Patrisse had gekregen, wandelde ik naar buiten.

Opa zat nog steeds op de tuinstoel, genietend van een sigaretje.

‘Klaar om de vijand te verslaan?’ vroeg ik.

‘Ma menne man, ik zou veel liever naar huis gaan.’

We stapten in de camionette, en ik manoeuvreerde hem voorzichtig door de smalle poortopening. Opa zuchtte. Als nachtwaker had hij heel wat meegemaakt, maar in Tornac kon hij de situatie niet de baas. Ik hoopte dat hij zich snel zou herpakken.

Ik had met Ric afgesproken aan de wijnwinkel van de conciërge, maar hij noch zijn Volvo was er. Opa en ik stapten uit de Jumper

en liepen naar de ingang, maar de deur was gesloten. Er hing een bordje: EN CAS D'ABSENCE, SE RENSEIGNER CHEZ LE PROPRIÉTAIRE DU CHÂTEAU. Er was slechts één kasteel in de buurt, dat van Tornac.

In de veronderstelling dat Ric het bericht ook had gelezen, vertrokken we. De weg naar het kasteel was een donker aarden pad, maar de vollemaan scheen als een solitaire spot in een immense toneelzaal.

Hier en daar was het pad onderbroken door dwarse geulen die bij hevig onweer regenwater van de heuvel afvoerden. En de helling bleek te steil voor de camionette. Opa was akkoord om te voet verder te gaan.

Met elk een zaklamp in de hand – de Jumper was goed geëquipeerd – liepen we zwijgend tot aan een stenen muur.

‘Ma menne man toch,’ zei pa, ‘ik ben duizelig.’

Hij zuchtte en leunde tegen de muur. De klim was voor hem een heel karwei. Hij hield zijn hand tegen zijn voorhoofd, alsof hij een klop van de hamer had gekregen.

‘Komaan, nog een stukje,’ zei ik om hem aan te moedigen.

‘Nee, ik rust hier even uit.’

Opa stak een sigaret op en ging op een steen zitten. Hij rookte veel, maar hij vond dat het meeviel omdat hij de rook niet inhaalde. Op zijn eenenzeventigste intimideerden de lugubere waarschuwingen op de pakjes hem niet meer. Alleen met de prijs had hij moeite. Voor hetzelfde geld kocht je een grote biefstuk.

Ik wandelde verder over het oneffen pad in de veronderstelling dat we elkaar binnen vijf minuten terug zouden zien. Hijgend en puffend kwam ik bij een boogpoort aan. Een ronde toren rees hoog boven mij op. Achter mij zag ik opa nog steeds leunend tegen de muur staan, van zijn sigaretje genietend. Hij zwaaide met zijn zaklamp als wilde hij zeggen dat hij er zo aankwam.

Enmaal voorbij de boogpoort zag ik dat het kasteel helemaal geen ruïne was. Je kon er wonen. Alleen vond ik geen voor- of achterdeur. Het bouwsel had enkel kleine ovale raampjes op een rij en spleten die op schietgaten leken.

Iets verderop was een doorgang naar een binnenplaats waar bomen en struiken welig tierden. De kruinen van de bomen zouden overdag als parasols kunnen dienen. Bij maanlicht was het er zo idyllisch dat ik wenste er Patrisse te knuffelen en te kussen tot de sterren van het firmament vielen.

De wind deed de bladeren in de bomen ritselen. Ze kraakten onder mijn schoenen op het pad langs de hoge ommuring. Door een bres zag ik aan de overkant van de donkere vallei een lamp branden. Ik dacht onze villa te herkennen, maar dat kon niet omdat de elektriciteit was uitgevallen. Ik liet mijn blik naar rechts afdwalen en zag Tornac liggen, spaarzaam verlicht door enkele straatlampen. Het dorpje bleek stroom te hebben, alleen het kasteel was in duisternis gehuld.

Een trap leidde me naar een lageregelegen deel waar steile rot-sen voor een natuurlijke barrière zorgden. Ik kwam uit op een koer en stelde me voor dat menig ridder er ooit als oefening het zwaard met zijn schildknaap had gekruist.

Ineens zag ik een lichtstraal door de nachtelijke hemel zwiepen. Ik hoopte dat het Patrisse was, maar ik wilde toch op veilig spelen en deed mijn lamp uit. Behoedzaam liep ik in de richting van de lichtstraal. Aan de snelle bewegingen ervan kon ik afleiden dat de onbekende naar iets zocht.

Aan het gekuch en het gehijg herkende ik al snel opa. Hij leek van streek, en ik wilde hem helemaal niet laten schrikken. Maar toen ik mijn zaklamp aanknipte, deinsde hij achteruit en viel bijna achterover.

‘Hola, ik ben het,’ zei ik.

‘Ma menne man, je doet me wat aan.’

‘Waar kom jij vandaan?’

‘Ik dacht dat ik je volgde,’ zei hij.

‘Je hebt vermoedelijk een weg langs de andere kant van het kasteel genomen. We zijn elkaar doodeenvoudig tegemoet gelopen.’

‘Als jij het zegt.’

Hij gaf me niet de indruk de held te willen uithangen. Hij had meer zin om met de staart tussen te benen thuis te komen.

‘Hé, ik heb iets interessants gevonden,’ zei hij plots.

‘En wat is dat?’ vroeg ik.

Opa richtte zijn zaklamp omlaag. Ik ontwaarde in het licht ervan een spleet in de muur.

‘Daarlangs kunnen we naar binnen,’ zei hij.

We hadden geen deur of deurbel kunnen vinden. We hadden ook geen uitnodiging. Waar waren we mee bezig? Ik had geen zin om de Franse politie op mijn nek te krijgen. Ik wilde alleen weten of Patrisse veilig was.

‘Laten we naar het dorpje gaan,’ stelde ik voor.

In het weinige licht van onze zaklampen zag ik opa’s gezicht verstrakken. Hij vroeg:

‘En Ric en ma en Patrisse dan?’

Hij vergat Hannah en de kinderen.

‘Wat is er met hen?’

‘Ga je hen gewoon in de steek laten?’

‘Hoe kom je erbij dat ze hier zijn?’

‘De Volvo staat een twintigtal meter hiervandaan geparkeerd.’

Ric was blijkbaar verder geraakt met zijn terreinwagen dan ik met mijn logge camionette.

‘O,’ zei ik, ‘en nu?’

Opa stapte kordaat naar de muur en verdween in de manshogenis. Ik volgde hem en strompelde door een ellenlange gang achter hem aan. Nu en dan hoorde ik schuifelende bewegingen achter mij. Waren het muizen of ratten? Ik dacht van niet. Als ze er toch waren, hoopte ik dat ze geen mensenvlees lustten.

‘Pas op,’ riep opa.

We waren bij een oude, steile trap aangekomen, die spiraalvormig omlaag draaide. Terwijl we achter elkaar de trap afdaalden – ik ging nu voorop – had ik de indruk voorgoed in de ingewanden van de aarde te verdwijnen.

De trap gaf uit op een donkere zaal met gewelfd plafond in rode baksteen. De rode vloertegels waren identiek aan die in de keuken en de veranda van het huis dat ik verhuur.

Toen ik in het licht van mijn zaklamp plots Marike zag staan, sloeg mijn hart een slag over. De manier waarop ze daar stond, deed me denken aan die keer dat ze de konijntjes van opa een bad had willen geven.

De zomer ervoor hadden opa's konijnen negen babykonijntjes op de wereld gezet. De kinderen hadden hen een voor een op bijzonderheden gecontroleerd en voorzien van een toepasselijke naam. Zo was er Vlekje, Bruintje, Grijsje en Bolleke. De andere namen herinner ik me niet meer.

Bij elk bezoek aan opa en oma wilde Marike de diertjes op een volgens haar gepaste manier begroeten. Ze had echter nog niet voldoende voeling met de konijnen, want ze aaide hen hardhandig en trok aan hun oren. Ik moest regelmatig een konijntje uit haar nijpende handje bevrijden.

Het kind zal het konijn heel graag gezien hebben, want op een onbewaakt moment kreeg ze het klaar Vlekje onder de gaasdraad te trekken. Door haar ruwheid kwetste ze het konijn aan het kopje. Het beestje overleefde het wonderbaarlijk en kreeg van Rune een warm plekje in het grote hok om op adem te komen.

Een week later trok Marike Bruintje op dezelfde manier onder het gaasdraad, zonder zichzelf pijn te doen, en liep ermee naar de bloembak die met regenwater was gevuld. Ze liet het beestje erin vallen, vermoedelijk in de veronderstelling dat het net zoals zij regelmatig een bad moest nemen. Dat werd Bruintje fataal.

Rune en Veer waren in alle staten en organiseerden een speciale begrafenis achteraan in de tuin. Er was meer volk dan ik op mijn eigen begrafenis verwachtte. We speelden het spel mee en namen het zo serieus mogelijk op. Tranen vloeiden bij Rune en Veer, maar Marike lachte.

Twee weken later herhaalde ze haar stunt met Bolleke. Het konijn kwam er met de schrik vanaf, maar voortaan mocht Marike zonder begeleiding niet meer bij de konijnen. Maar die hadden daar een eigen oplossing voor: hun seksdrift. Enkele weken later was er een nieuwe kroost op komst.

Levende wezens planten zich nu eenmaal voor. De lezer zal het dus niet erg vinden als ik het ook even heb over de drift in de mens

ter hoogte van zijn lendenen. In het bijzonder zal ik even uitweiden over Patrisse en ik. We hadden veel seks. Seks op de tafel, seks in de auto, seks in de trein, zelfs seks op het werk. Nee, ik overdrijf. Seks in het waterbed was al voldoende.

Ik herinner me dat ik in de wachtkamer van de dokter langs Patrisse zat en dat ik me uitgelaten voelde. Ondanks haar verkoudheid en keelpijn zag ze er *sshhexy* uit. Dat fluisterde ik in haar oor. Haar blik maakte me duidelijk dat er seks in het vooruitzicht lag.

Thuis, terwijl we ons omkleedden, vroeg ze of ik honger had. Ik zei van wel, maar ik hongerde naar haar. In haar sexy ondergoed stelde ze voor eerst te gaan eten. Ze maakte aanstalten om zich aan te kleden, maar gelukkig kon ik daar een stokje voor steken.

Tot zover het konijn in mij, beste lezer.

‘Hey Marike, waar is de rest van de familie?’ vroeg ik.

Ze zag er beeldig uit in haar lichtblauwe pyjama, maar ze keek me bedrukt aan. Toen ze opa zag, glimlachte ze en stak haar armpjes naar hem uit, mij negerend zoals kinderen dat kunnen doen.

Op a nam haar in zijn armen en zei:

‘Dag mijn mieke.’

‘Hallo,’ zei ze, of iets wat daar op leek.

Het was mooi om te zien hoe opa zijn kleinkindje adoreerde.

‘Waar is Rune?’ vroeg hij, ‘en Veertje? En mama en papa?’

Hij vroeg niet naar oma, want die was oud en wijs genoeg om voor zichzelf te zorgen.

Marike leek hem te begrijpen. Ze brabbelde wat en wees naar iets. In de straal van mijn zaklamp zag ik Veer enthousiast komen aanlopen.

‘Veertje, alles goed?’ vroeg ik.

Ze knikte en leek opgelucht dat ze ons gevonden had.

‘Weet jij waar Patrisse is?’

‘Nee.’

‘En papa en mama?’

‘Weet ik niet.’

Het was niets voor Veer om alleen op pad te gaan.

Plots kneep iemand me in mijn zij. Ik hoorde de schaterende lach van Rune, en toen ik me omdraaide herkende ik ook het gezicht van oma.

‘Dit is een leuke doolhof,’ zei ze, ‘beter dan die in de speeltuin.’

‘Waar hebben jullie gezeten?’ vroeg ik.

‘Geen idee,’ zei oma, ‘we zijn Ric en Hannah in dit labyrint kwijtgeraakt.’

‘En Patrisse?’ vroeg opa.

Hun gezichten zeiden genoeg: *Ja, waar is Patrisse?*

‘Tante Patrisse is in de auto blijven zitten,’ zei Rune, ‘ze wilde op jullie wachten.’

Ik keek opa met een vragende blik aan, en die zei:

‘Ma menne man toch, er zat niemand in de auto.’

‘Gaan we snel kijken?’ vroeg Rune ineens ongerust.

‘Oké, maar we blijven dicht bij elkaar,’ zei ik, ‘begrepen?’

‘Ja ja.’

‘En Ric en Hannah?’ vroeg oma.

‘Die redden zich wel,’ zei ik.

Iedereen ging akkoord, zelfs de kinderen protesteerden niet.

In karavaan gingen we de trap op en liepen de lange gang door naar buiten. Opa droeg Marike op de arm, Veer hield mijn hand stevig vast en oma ontfermde zich over Rune.

We naderden de Volvo, ik zag dat de binnenverlichting brandde. Met Veertje aan de hand liep ik naar de rechterkant van de auto en zag dat het achterportier op een kier stond. Er was niemand te bespeuren.

‘Waar is tante Patrisse?’ vroeg Rune.

Ik vloekte.

‘Ze zal niet ver zijn,’ zei opa om ons gerust te stellen.

Ik kon me niet voorstellen dat Patrisse in haar eentje op ons zou durven wachten, maar het was nog onwaarschijnlijker dat ze in de duisternis naar ons op zoek was gegaan.

‘Blijf allemaal in de auto,’ zei ik, ‘ik ga haar zoeken.’

‘Ik ga mee,’ riep Rune.

‘Nee, jij blijft hier.’

‘Als petekind is het mijn plicht tante Patrisse te zoeken.’

Ze keek me met grote, knipperende ogen smekend aan.

‘Oké dan.’

‘Joepie.’

‘Dan wil ik ook mee,’ riep Veer kwaad.

Ze had het juiste moment afgewacht, want als Rune niet mee mocht, mocht zij dat zeker niet.

‘Nee, jij blijft bij oma en opa,’ zei ik streng.

Veer stampte op de grond en zwaaide haar vuistjes in het rond. Oma nam het drieste kind bij de hand en kon haar bedaren.

Rune en ik liepen terug naar de kasteelmuur met de nis.

‘Denk je dat Patrisse jullie achterna is gegaan?’ vroeg ik.

‘Ik denk het niet, want ze durfde niet.’

‘Zou ze nog in de buurt van het kasteel zijn?’

‘Waarschijnlijk wel,’ zei Rune.

‘Laten we rond het kasteel wandelen, misschien komen we haar tegen.’

‘Goed idee.’

Ik vond het geen goed idee, omdat Patrisse net zo goed naar de hoofdweg kon gelopen zijn om hulp te halen.

Er schoot me iets heel stoms te binnen.

‘Verdomme, wat ben ik een oen,’ zei ik.

‘Hoezo?’ vroeg Rune.

‘Ik kan Patrisse toch gewoon een berichtje via mijn smartphone sturen.’

Met onze prepaidkaarten konden Patrisse en ik niet bellen in Frankrijk, maar sms’en lukte wel.

‘Oké, stuur dan snel een sms,’ zei Rune.

Ik nam mijn telefoon en tikte een bericht in:

>Hey Patrisse, waar zit je? We zijn ongerust.

Ik verzond het bericht en wachtte. Tien seconden verstreken, toen zei het ding dat Patrisse het bericht had ontvangen.

‘Haar telefoon staat aan,’ zei ik, ‘maar dat betekent niet dat ze het bericht heeft gelezen.’

‘Tante Patrisse heeft haar telefoon altijd bij.’

‘Dan hoop ik dat ze snel een bericht terugstuurt,’ zei ik, ‘heb jij je telefoon bij?’

‘Nee, die ligt in onze slaapkamer.’

‘Jammer, anders hadden we hem aan oma kunnen geven.’

‘Zullen we verdergaan?’ vroeg Rune.

‘Oké, maar eerst stuur ik je papa een berichtje om te vragen waar hij zit.’

‘Hopelijk reageert hij.’

Alleen God wist hoe het iedereen was vergaan. Terwijl ik een sms’je intikte, vroeg ik:

‘Hoe zijn jullie elkaar uit het oog verloren?’

‘We zijn het kasteel binnengegaan via een nis in de buitenmuur. Papa liep voorop, Hannah volgde met Marike op de arm, en daarachter Veer en ik. Oma sloot de rij af. Toen Veer struikelde moesten oma en ik even op haar wachten. Ondertussen zijn papa en Hannah een andere gang ingelopen, denken we.’

‘En hoe komt Marike bij jullie?’

‘Dat was gek ja. Die kwam doodleuk uit een lege kamer gelopen, zonder mama en papa.’

‘Zou je die kamer kunnen terugvinden?’

‘Natuurlijk, ik heb een supergoed geheugen voor dat soort dingen. Het was een vrij donkere kamer, ze leek op een cel.’

‘Zozo,’ zei ik afwezig omdat ik bezig was met het versturen van het bericht naar Ric.

Ik wachtte, maar het bericht bleef *onderweg*.

‘De smartphone van je papa staat af.’

‘En tante Patrisse stuurt ook niets terug.’

Patrisse had ondertussen tijd genoeg gehad om te reageren, tenminste als haar handen niet gebonden waren en de bewoner van het kasteel haar niet in de folterkamer vasthield. Ik kon me dus

voorstellen dat er kwaad opzet in het spel was, maar het kon ook zijn van niet.

‘Ze zal wel gauw iets van zich laten horen,’ probeerde ik Rune gerust te stellen.

‘Zeker en vast,’ zei ze als een grote meid.

We waren ondertussen aan de ingangspoort, maar ook daar was geen Patrisse te bespeuren.

‘Hier moet opa naar links zijn gegaan,’ zei ik meer tegen mezelf dan tegen Rune.

Zo was ik hem eerder tegen het lijf gelopen.

In het licht van mijn zaklamp volgde ik een pad. Niet veel later kwamen we weer bij de Volvo van Ric aan.

Veer sprong uit de auto en omhelsde haar zus alsof ze terugkwam van een wereldreis. Opa en oma bleven zitten, ze begrepen dat we Patrisse niet gevonden hadden.

Ik zag door de zijruit hoe mooi Marike in haar autostoeltje lag te slapen. Toen ze haar oogjes opende zonder haar hoofd te bewegen, wist ik zeker dat het kwaad bezit van haar had genomen.

Voordat ik verder vertel over onze belevenissen in Tornac wil ik nog even enkele wetenswaardigheden kwijt die het verhaal hopelijk op een grappige manier omlijsten.

Op bezoek in Engelmanshoven vroeg oma hoe het met de verhuur van mijn huis stond, nu ik bij Patrisse woonde. Ik vertelde dat ik een huurovereenkomst van één jaar met Aart en Marjolein had afgesloten, een stel uit Den Haag. Oma prees mijn snelheid in deze. Dat deed ze niet als het over de snelheid ging waarmee ik mezelf en haar dochter verplaatste. Op weg naar huis viel ons op dat de motor van de vw Golf oververhit raakte. Bij elk verkeerslicht zette ik de motor af om hem te laten afkoelen, en bij elke afdaling zette ik hem in vrij. Dat maakte de reis nog leuk.

De volgende dag reed ik met de Golf naar Jacques. Hij constateerde dat de motor niet afkoelde omdat er een lek in de radiator zat. Ik vond dat het tijd was om de oldtimer op rust te stellen. Jacques had hem vijf jaar eerder voor 1500 euro aan Patrisse verkocht en wilde er nog 700 euro voor geven. Patrisse had moeite met beslissen, maar uiteindelijk ging ze akkoord. Met de auto die we nadien kochten zou ze nooit zo'n goede relatie hebben als met de Golf.

Mijn relatie met Patrisse was honkvast. Maar het werk trok ons uit het huis. In de trein van Hasselt naar Sint-Truiden namen Patrisse en ik samen mijn nieuwe verhalen door. Inhoudelijk vond ze die wel goed, maar ze ergerde zich dikwijls aan mijn schrijftaal. 's Avonds op de terugweg redigeerde ze teksten voor het Lifestyle-magazine van Ric. Patrisse was vrij fanatiek in het verbeteren. Ze stopte niet voor ze genoeg woordvariatie in een alinea had gebracht en alle zinnen vlot leesbaar waren.

Je bent nooit te oud om je woordenschat uit te breiden. Het was dan ook op 46-jarige leeftijd dat een collega me vertelde wat een Spaanse das is. Ik was benieuwd of Patrisse het wist en stelde haar de vraag via e-mail. Binnen een paar minuten kreeg ik het goede antwoord. Achteraf gaf ze toe dat ze de uitdrukking op het

internet had opgezocht. We wisten net zomin wat een Prins Albert-piercing of een lotuskus was.

Maar wat moet een mens weten? Ik wil alleen wetenschap vergaren. Zo weet ik bijvoorbeeld hoelang een maandag duurt, geen dag op de aarde maar op de maan. Het is opmerkelijk hoe weinig mensen weten dat de maan altijd met dezelfde kant naar de aarde staat. Ook Patrisse was in deze materie niet thuis.

In bed luisterde ze graag naar mijn sterren- en planetenweetjes. Thales van Milète dacht bijvoorbeeld dat de aarde plat was en op water dreef. Hoe hij daarentegen de hoogte van een piramide berekende was ingenieus. Hij wachtte tot de schaduw van zijn lichaam even lang was als hijzelf en mat vervolgens de schaduw van de piramide. Dat vond Patrisse prachtig.

Ook het verhaal over Socrates en Plato boeide haar. Socrates probeerde zijn tijdsgenoten ervan te overtuigen dat ze nooit zeker mochten zijn van wat ze wisten. Volgens zijn leerling Plato zat achter alle dingen een volmaakt idee verborgen, en de hoogste Idee was de Eros, de ultieme liefde.

Patrisse dacht dat een platonische liefde seksloos was. Volgens mij was het een onbeantwoorde liefde. De *van Dale* gaf ons beiden gelijk. *Het is een zuiver geestelijke liefde zonder een zweem van zinnelijkheid maar ook een liefde waarvan je niet verwacht dat iemand ze zal vervullen.* Ik had lange tijd niets anders dan platonische liefdes, maar mijn relatie met Patrisse had daar gelukkig verandering in gebracht.

Ik kon echter niet over Plato en Socrates vertellen zonder iets over Aristoteles te zeggen. Aristoteles beweerde namelijk dat de natuur uit vijf elementen bestond: aarde, water, lucht, vuur, én de ether boven de sfeer van de maan. Het vijfde element kon enkel maar de leegte zijn.

Het is niet belangrijk om veel te weten, maar de mens wil ondanks zijn nietigheid veel betekenen in het heelal, ook al is dat zo leeg als de ruimte tussen een elektron en zijn atoom.

En dan wil ik ook nog wat zeggen over buitenechtelijke relaties. Patrisse had haar huwelijk langzaam spaak zien lopen en wilde niets liever dan er een dik punt achter zetten. Haar echtscheiding bereikte zijn finale stadium. Door de langzame bureaucratie had de hele procedure maar liefst elf maanden geduurd.

Ik vergezelde haar naar de rechtbank, maar ik ging niet mee de rechtszaal in. Ik zette me op een eiken bankje in de gang en wachtte drie kwartier. Toen kwamen Patrisse en Djef glimlachend naar buiten. Alvorens afscheid te nemen beloofde Djef zijn post te komen halen. Maar de reparaties van onafgewerkte dingen in het huis liet hij over aan mij. Zo hingen nog niet in alle kamers overgordijnen, en dat betekende dat het er in de zomer onaangenaam warm kon zijn. Ook de zolder was nog niet af.

Het toeval wilde dat ik 's anderdaags naar een computerkabel zocht en op die zolder belandde. Bij het opruimen vond ik tussen enkele cursussen van Patrisse een afdruk van een elektronisch bericht. Het dateerde van negen jaar terug, dat was vijf jaar voor ze met Djef trouwde. De bestemming was vlp@hotmail.com. Ik wist niet wat ik ervan moest denken:

We zijn nu een half jaar verder en ik loop met het idee rond om ermee te stoppen, gewoon het probleem helemaal uit de weg gaan en dat kan enkel door jou niet meer te zien. De korte pijn, volgens jou. Het lange verdriet, volgens mij.

Jij wilt je vrouw niet verlaten maar tegelijkertijd zeg je dat je niet zonder me kan. Je zegt dat ik je gelukkig maak en mijn grote droom is dan ook dat ik van jou mag zijn en jij van mij. Ik begrijp dat je je gezin niet zomaar in de steek kunt laten maar momenteel leef je een leugen. Je bent niet eerlijk tegenover jezelf en je gezin. Op deze manier zul je nooit gelukkig zijn.

Ik wil je niet voor de keuze zetten, maar ik hoop dat we ooit samen die dingen kunnen doen die we willen doen, zonder storingen van buitenaf, zonder de ratelende gedachten in mijn hoofd die

me allerlei doemscenario's voorspiegelen, zonder vervelende telefoontjes en onnodige verwickelingen. Ik hou van je met heel mijn hart. Voor altijd, je Patrisse.

Had Patrisse geprobeerd de Brusselaar tot scheiding te overhalen? Of had ze nog een aanbidder waarvan ze me niets verteld had? Ik durfde het haar niet te vragen.

Op een druilerige zondagnamiddag doorbladerden we haar oude fotoalbums toen een foto opdoemde van een man die ik nog nooit gezien had. Ik vroeg wie hij was, maar Patrisse hulde zich in stilzwijgen. Ik drong aan en ze vertelde me dat hij haar eerste echte liefde was geweest.

Zijn naam was Bas Mooijman, eigenaar van een Nederlands speelgoedbedrijf in Delft, een van Rics leveranciers voor zijn speelgoedwinkel. Patrisse had destijds haar hart aan de Nederlander verloren, maar ze was te jong geweest om een relatie met hem te beginnen.

Patrisse had zich voor even leeg gevoeld, maar het volgende lief had die leemte weer gevuld.

Herinner je Marike in de auto en hoe ik dacht dat ze in een demon veranderde. Marike was Marike niet meer. Alleen een omhulsel. Wat ik zag was hol. Ik bedoel leeg, niets.

Ik vreesde dat de leegte me zou opslokken, maar opa trok me net op tijd achteruit het donker in, weg van de auto. Ik keek achterom en zag oma met Veer en Rune aan de hand, starend naar de Volvo die gloeide als de zon. Net op tijd draaide ik me weer om en zag hoe de lichtbol uiteenspatte als een te hard opgeblazen ballon. Een fractie van een seconde later kreeg de duisternis weer de bovenhand.

We stonden aan de grond genageld. Rune en Veer trokken zich van oma los en liepen naar de auto.

‘Ma menne man toch,’ hoorde ik opa bij zichzelf zeggen, of tegen oma, dat kon ook.

We liepen als zombies naar de auto en zagen Marike als een engeltje in een kribbe op de achterbank liggen.

‘Marike slaapt werkelijk door alles heen,’ riep Rune.

Het leek me beter dat ze bleef slapen. Misschien was de zuigkracht van de lege entiteit in haar sterk genoeg en zijn buik ruim genoeg om ons allemaal in één keer op te slokken.

‘Ik stel voor dat jullie met de kinderen terug naar de villa gaan,’ zei ik tegen opa en oma in een poging orde in de chaos te scheppen.

‘Nee,’ zei oma, ‘straks raken we jou ook nog kwijt.’

‘Oké,’ zei ik, ‘dan niet.’

Oma nam Marike uit de auto, opa stak met zijn El Diablo-aanstecker een sigaret op.

Plots weerklonk het piepende geluid van mijn telefoon; het was een bericht van Rics telefoon maar geschreven door Hannah:

<Ben Ric kwijt en vind de weg uit het kasteel niet. Hannah.

Terwijl ik las, begon het ding te bellen en verscheen op het scherm: *Patrisse belt*. Ik drukte op het telefoontje en hoorde haar fluisteren:

‘Daan, de batterij van mijn telefoon zal het niet lang meer houden. Op de verdieping boven ons weerklinken geluiden, dus het kasteel is bewoond. Het lijkt me beter dat we niet te veel lawaai maken.’

‘Je zegt *we*?’

‘Ja, Ric is bij mij, maar hij is Hannah kwijt. Is zij bij jullie?’

‘Nee, ze heeft een bericht met de telefoon van Ric verstuurd. Ze zit ook ergens in het kasteel vast.’

‘En waar zitten jullie?’ vroeg ik.

‘In een van de vele kleine kamers. Het lijken wel cellen, maar met een comfortabele zetel erin. Het lampje van mijn telefoon geeft niet genoeg licht. Het is hier een echte doolhof.’

‘Houd jullie gedeisd,’ zei ik, ‘bij daglicht komen we in actie.’

‘Oké.’

‘Voorzichtig zijn hé.’

‘Natuurlijk, Ric zal me beschermen tegen de boze wolf.’

‘Kusje,’ zei ik.

‘Kusje en dada.’

‘Dada.’

Ik wilde niet als eerste de verbinding verbreken, maar Patrisse beëindigde prompt het gesprek.

‘En nu?’ vroeg opa.

Ik dacht even na.

‘In de Jumper op de ochtend wachten,’ stelde oma voor.

Als iemand een goed idee heeft, zeg ik dat ook:

‘Prima idee, we zullen de bedjes opmaken voor de kinderen.’

Rune en Veer gingen onmiddellijk akkoord. Marike liet het niet aan haar hartje komen en sliep verder in de armen van oma.

We wandelden naar de voorkant van het kasteel, waar de Jumper stond. Ik had Rune aan de hand en opa had Veertje onder zijn hoede. Met onze zaklampen lichtten opa en ik bij zodat oma niet over de verraderlijke rotsblokken zou struikelen.

Een stukje voorbij de ingang – ongeveer op de plek waar opa eerder een sigaret had gerookt – zag ik een auto in het struikgewas

staan. Stond die daar al eerder? Of was er ondertussen iemand ongemerkt aangekomen?

‘Wacht eens even,’ zei ik en liep naar het voertuig.

‘Dat is een oude BMW,’ zei Rune.

Zij kende ook iets van oldtimers. Haar moeder reed met een VW Golf van vijftientig jaar oud, een cabriolet.

‘En nog wel een gele,’ merkte ik op.

‘Je lievelingskleur,’ zei Rune.

‘Yep.’

Veer was stil voor haar doen. Wellicht zat de duisternis daar voor iets tussen.

‘Hij heeft een Nederlands nummerbord,’ zei opa.

‘Die Hollanders zitten overal,’ zei oma.

Ze had gelijk. Frankrijk was nog steeds de meest populaire vakantiebestemming voor Nederlanders.

De aanwezigheid van de auto betekende dat de kasteelbewoner was thuisgekomen, of bezoek had.

‘Ik vind het maar niets om Patrisse, Ric en Hannah in de steek te laten,’ zei opa.

‘Ik ook niet,’ zei ik, ‘daarom komen we terug nadat we oma en de kinderen in de Jumper hebben geïnstalleerd.’

We wandelden samen naar de camionette. Opa hielp me bij het opbouwen van de twee bedjes. Toen we klaar waren, keken we vanuit de stuurcabine toe hoe uitbundig de kinderen waren. Oma hield een oogje in het zeil.

Opa en ik overlegden wat we verder gingen doen.

‘We kunnen hen hier niet alleen achterlaten,’ zei ik.

‘Ma kan haar mannetje wel staan.’

En opa kon het weten.

Ik keek achterom en zag oma met een slapend Marike op haar schoot zitten. Zij glimlachte, en ik deed dat terug. Runes mondje stond zelden stil, maar nu lag ook zij te slapen. Veer speelde met de waterkraan en deed alsof ze afwaste.

Ineens bedacht ik dat ze niet echt veilig waren in de Jumper.

‘Ik breng jullie terug naar de villa,’ zei ik, ‘misschien heeft de conciërge ondertussen de stroompanne verholpen.’

Opa knikte en zei:

‘En als we geen oplossing kunnen bedenken, halen we de politie erbij.’

We lachten, want we herinnerden ons zijn optreden op de rotonde in Anduze, als een Louis de Funès die het verkeer regelde. Maar als er een mogelijkheid was geweest om door een scheur naar een parallelle wereld te ontsnappen, hadden we dat gedaan.

Om de werkelijkheid te ontvluchten gingen Patrisse en ik regelmatig naar de bioscoop. We lieten ons onderdompelen in de virtuele wereld van het scherm dat ondanks zijn tweedimensionale vorm, ruimte en tijd in ons brein creëerde. Maar onze adrenaline vloeide nutteloos door onze bloedbanen, want in de bioscoopzaal was er geen gevaar.

Het was nooit moeilijk om een filmkeuze te maken, we hadden immers dezelfde voorkeur. Geen actie, liefst komisch getint zonder banaal te zijn, romantiek mocht, seks moest. Het liefst van alles zagen we Nicolas Cage moeilijk doen op de set, waarbij hij tot ons sprak via voice-over en duidelijk maakte dat zijn personage dingen deed die hij beter anders had gedaan.

De bioscoop kon gezellig zijn, maar een film op tv bekijken was ook leuk, vooral met een glas porto in de ene hand en een bakje geroosterde cashewnootjes in de andere. Zo lieten we ons overvallen door weer een typische vertolking van Nic.

In de film *The weatherman* speelde hij de rol van een weerman die regelmatig etenswaren naar zich toe gegooid krijgt, vooral van ontevreden tv-kijkers die hun plannen in de war zien gaan door de onjuistheid van zijn weerbericht. Hij probeerde zijn dochter enthousiast te maken voor boogschieten, maar dat lukte niet. Op school scholden ze haar uit voor *cameltoe*, omdat haar stretchbroek haar venusheuvel accentueerde. In de ondertitels stond *kamelenvoet*, maar Patrisse zag er kamelentenen in.

Toen de generiek over het tv-scherm begon te schuiven, rok Patrisse zich uit. Ik merkte op dat de naad van haar broek over haar venusheuvel liep en dat het effect veel op de kamelenpoot uit de film leek. Ze controleerde dat en gaf me gelijk. Ons gelach overstemde heel even de harde wind buiten en wekte wellicht de burens uit hun diepe slaap.

Patrisse gaf me een intieme kus omdat ik zo lief was geweest om samen tv te kijken. Het gevolg was dat ik een erectie van hier

tot ginder kreeg. Toen ik dat terloops zei, verraste Patrisse me door mijn jonheer te masseren. Ze zag de mogelijkheden zienderogen vergroten en trok mijn pyjamabroekje uit. Ze had zoveel haast om zich op mij te werpen dat ze haar bloesje zelfs niet uittrok. Dat liet ze aan mij over terwijl ze zich langzaam over mijn lid liet zakken. Zittend in de zetel en Patrisse op en neer wippend in mijn schoot, genoot ik van de vrijpartij. Zij bereed mij terwijl ik haar borstjes masseerde. Het was heerlijk.

Ze vroeg of ik de controle over wilde nemen. Natuurlijk. Slaafs zette ze zich op handen en knieën, en niet veel later kwamen we bijna samen klaar. Kreunend en grommend bleven we even aan elkaar hangen als hondjes die niet meer van elkaar los kunnen. Patrisse zei: *God, wat was dat fijn*. Ik denk dat de meerderheid van de mannen akkoord gaat: wij hebben altijd zin. Vrouwen moet je zin geven door ze te verwennen.

De volgende dag wilden we het avondspelletje herhalen. Ik zette de tv uit, want die zou storen. Toen we eenmaal bezig waren met elkaar te proeven, beet ik in mijn enthousiasme iets te hard in haar linker tepel. Ze vergaf het me, maar ze had geen zin meer om verder te gaan. Volgens haar deed ik het beter met mijn hand. Ik, die gehoopt had dat ze het met haar mond zou doen, was diep teleurgesteld.

Ik vertikte het om mezelf te bevredigen, en er zat niets anders op dan onder de douche af te koelen, naar bed te gaan en te hopen dat ze de volgende dag zin had in een vluggertje in de badkamer.

Soms kan snelle seks een mens goed doen, maar ik wil er ook wel wat tijd insteken. Drie dagen later was het zover. Samen in het bad liggend wekten haar dobberende borsten wellust in mij op. Mijn penis piepte boven de waterspiegel uit als de periscoop van een duikboot. Patrisse vond het een schattig ding.

Elkaar wassen leek ons geen goed idee, behalve onze ruggen waar we niet goed bij konden. Het afdrogen was als een balletdans op het matje. We probeerden geen druppels op de vloer te laten vallen omdat ik er pas gedweild had.

De massage op het bed kon beginnen. Ik liet oliedruppels willekeurig op haar lichaam vallen en genoot van haar reacties. Hier eentje op haar schouderblad, daar eentje op haar rechterbil. Een druppel op de binnenkant van haar linkerdij gleed langzaam omlaag. Ik smeerde de olie met zuivere bewegingen in. Ik masseerde haar nek, tussen haar schouderbladen, de zijkant van haar borsten. Met de vingertoppen beroerde ik haar ruggengraat en omstreken, want daar zaten de gevoelige plekjes. Mijn handen mochten nergens haperen en het moest lijken op één magistrale beweging waar geen einde aan kwam.

Ook haar met sproeten bespikkelde kontje kreeg een beurt. Het gaf haar een geil gevoel. Haar gezucht en gesteun hadden als effect dat mijn lid zich oprichtte als een pendel in de handen van een wichelbaar. Of was het een pendelaar?

Ze wees me erop dat ik goddelijke handen had. Ik ging dus op de ingeslagen weg voort en masseerde ook haar voorkant. Haar borsten, haar buik en haar schaamstreek waren erogeen genoeg om haar in extase te brengen. Ze bewoog haar bekken op en neer als teken dat ze er klaar voor was en liet dat gewillig controleren door mijn vingers. In haar ogen zag ik affectie, genegenheid, hunker naar gezelschap, lief zijn voor elkaar, elkaar in nood helpen.

Ze hief haar hoofd op om naar mijn geslacht te kijken en opende haar naar liefde smachtende schoot. Ongenadig stootte ik toe. Nu leek ze op een lustig engeltje dat met gesloten ogen van mijn geram genoot. De bevrediging liet niet lang op zich wachten.

Toen we klaar waren, zocht ze in mijn armen als een kind naar geborgenheid. We voelden ons lekkerder in ons vel, maar jammer genoeg duurde dat nooit lang.

Toen Veertje diezelfde avond kwam logeren en zich klaarmaakte om te gaan slapen, hing de geur van de massageolie nog in de slaapkamer. Ze vond dat het er zo goed rook en wilde niet één nacht maar voor altijd blijven logeren.

Het was ondoorgroendelijk hoe het ons verging. Patrisse bedankte God omdat ze uit haar nachtmerrie wakker was geworden.

Bij onze terugkeer was er weer stroom in het vakantiehuis. Inbrekers hadden niets overhoopgehaald, of het had al dooreen gelegen. Ik besloot samen met opa naar de politie te gaan. Oma was ondertussen babysit voor de kinderen.

In Tornac was geen politiebureau te vinden. Eer we dat van Anduze hadden gevonden, was het over twaalven. De buitendeur was gesloten, maar er scheen licht door het venster. Opa enerveerde zich en klopte woest op de deur.

‘Ma menne man toch, zo’n klootzakken,’ zei hij.

Een minuut lang stonden we er te roepen en te vloeken, tot ineens een man in de deuropening verscheen. Hij had liggen slapen, aan zijn verformfaaide kledij te oordelen. Zijn hemd hing uit zijn broek en zijn haren piekten.

‘Qu’est-ce qu’il y a?’

Het zou beleefder zijn geweest als hij gevraagd had of hij ons van dienst kon zijn, want daarvoor betaalde de gemeenschap hem.

Opa nam het initiatief en legde in zijn beste Frans uit wat er scheelde. Ik begreep uit het gesprek dat de politiemann niet geloofde dat er iemand in het kasteel woonde. Opa probeerde hem te overtuigen er een kijkje te gaan nemen. Uiteindelijk gaf hij toe.

De agent beloofde poolshoogte te gaan nemen, maar hij wilde geen versterking erbij roepen. Hij vroeg ons hem te volgen, stapte in een anonieme Peugeot en stooft weg in de richting van Tornac.

We hadden de camionette aan het kasteel laten staan en waren met de Volvo naar de villa gereden. Nu volgden we de Peugeot over het bochtrijke parcours terug naar het kasteel. De gele BMW en de Jumper stonden er nog.

De politiemann stapte uit met een grote zaklamp in de hand en raadde ons aan in de auto te blijven zitten. Niet veel later verdween de zwiepende lichtstraal van zijn lamp uit het zicht.

Een minuut of vier later kwam de straal weer aan de andere kant van het kasteel tevoorschijn. Gemoedelijk kwam de politiemans naar onze Volvo gewandeld.

We stapten uit en opa nam het woord. Wat ik ervan verstond was dat de man geen voordeur had gevonden en verder niets bijzonders had opgemerkt. Hij vroeg ons beleefd naar ons vakantiehuis terug te keren.

Opa vroeg de man of hij wel begreep dat drie familieleden in het kasteel verloren waren gelopen. De agent bleef bij zijn verhaal: hij mocht niet zonder huiszoekingsbevel handelen. Volgens hem hadden we ons niet via de nis toegang mogen verschaffen. We mochten blij zijn dat hij ons niet aanhield, en hij hoopte dat de drie vermisten ondertussen in het vakantiehuis waren opgedoken. Daarmee was de kous af.

Hij wenste ons een goede nacht en gebood ons voor hem uit te rijden, vervolgens stapte hij in zijn auto en wachtte tot we klaar waren om weg te rijden. Ik stopte bij de Jumper en stapte uit. Opa zette zich achter het stuur van de Volvo en wachtte tot ik de Jumper had gestart. In karavaan ging het heuvelafwaarts, opa in de Volvo, daarachter mijn Jumper, en de politieauto sloot de rij af.

Aan de hoofdweg reed de politiemans in de richting van Anduze. Opa en ik bleven achter. Een blik naar elkaar was voldoende om te weten welke zet op het schaakbord de volgende zou zijn.

We parkeerden de auto's en wandelden te voet terug naar het kasteel. Tot onze grote verbazing kwam Hannah ons op de toegangsweg tegemoet. We hadden veel moeite om haar tot bedaren te brengen.

‘Waar zijn de kinderen?’ vroeg ze.

‘Die zijn in veiligheid, wees gerust,’ zei ik.

‘En Ric? Waar is Ric?’

‘Hij zit in het kasteel, samen met Patrisse, en ze wachten tot de ochtend om een weg uit de doolhof te zoeken. Wat is je overkomen?’

‘Ik herinner me dat Veertje struikelde. Ik draaide me om en sloeg met mijn hand tegen een ijzeren ding aan de muur. Een deur sloot zich achter mij. Ric en ik waren ineens van de rest afgesloten.’

Ik haalde me de houder van een toorts voor de geest waarmee je een geheime deur opende.

‘En hoe ben je Ric kwijtgeraakt?’ vroeg ik.

‘Niet veel verder struikelde ik over een matje, en toen gebeurde hetzelfde. Ik had het gevoel dat een bovenaardse macht ons wilde scheiden,’ zei Hannah.

Dat moest dezelfde kracht zijn die Ric en Patrisse had samengebracht.

‘En hoe heb je het kasteel kunnen verlaten?’ vroeg ik.

‘Ik volgde de gang, en ineens stond ik buiten. Ik ben eruit gebonjourd. Ze hadden me niet nodig.’

Stonden de muren van de doolhof zodanig dat Hannah enkel naar buiten kon?

‘Kun je ons die uitgang wijzen?’

Ze knikte en ging ons voor. Het was even zoeken in het duister. Uiteindelijk kwamen we aan bij een nis die ik tijdens mijn onderzoek met Rune niet had gezien.

‘Hannah, ik stel voor dat jij met de Volvo naar de villa rijdt. Denk je de weg terug te vinden?’ vroeg ik.

‘Dat zal wel lukken,’ zei ze.

‘Heb je een zaklamp nodig?’

‘Nee, die kunnen jullie beter gebruiken,’ zei ze en liep over het pad van ons weg.

Ze had helemaal geen schrik in het donker. Ik had er meer moeite mee, maar gelukkig hield opa me gezelschap. Hij was al blij wanneer hij een sigaretje in de frisse buitenlucht kon opsteken.

‘Kom,’ zei ik, ‘we gaan de held spelen.’

‘Oké,’ zei hij, alsof hij heel zijn leven niets anders had gedaan.

Wellicht keek hij met weemoed terug naar de tijd dat hij veiligheidswerk had gedaan, het werk dat hij in het begin van het jaar aan een jongere man was kwijtgeraakt.

We stapten de nis in. Enkele duiven vlogen geschrokken van hun rustplaats op. Ik hoopte dat de doolhofmuren nog in dezelfde stand stonden zodat we uitkwamen waar Hannah van Ric gescheiden waren. Maar dat was niet zo. We gingen trappen op en af. We sloegen linksaf, dan naar rechts. Alle gangen leken dood te lopen.

Uiteindelijk betraden we een ruimte met een laag gewelfd plafond in baksteen en wit gestuukte muren. Het was er te stil om goed te zijn. De nissen waren leeg, alles was er netjes opgeruimd. Nergens was er een deur, behalve die waardoor we naar binnen waren gekomen.

Gelukkig was opa een betere detective dan ik. Hij riep:

‘Kijk, een gat in het plafond.’

Met de lichtstraal van zijn lamp wees hij het aan.

Ik richtte mijn zaklamp omhoog en zag een ronde opening naar een smalle gang met aan één kant ijzeren sporten in de muur gemetseld. Ik schatte de loodrechte koker vijf meter hoog. Aan het einde brandde licht.

‘Kun je dit aan?’ vroeg ik.

Hij keek schattend en zei:

‘Ma menne man toch, wat vraag je me nu allemaal?’

‘Ik ga wel alleen, dan wacht jij hier op mij.’

‘Nee, het zal wel lukken, als jij mij een zetje geeft.’

‘Oké, laten we dat eens proberen,’ zei ik.

Ik maakte van mijn handen een opstapje.

Opa stak zijn zaklamp achter zijn riem, hield zich aan mijn schouders vast en stapte erop. Toen hij de eerste sport van de ladder vastpakte, vloekte hij.

‘Wat scheelt eraan?’ vroeg ik.

‘Ma menne man, dat ijzer is koud.’

Ik duwde hem hoger zodat hij zijn rechtervoet op een sport kon zetten. Toen vroeg ik me pas af hoe ik in mijn eentje omhoog zou geraken.

Ik voel me soms een stijve hark, maar als het echt moet ben ik lenig genoeg om me over allerlei hindernissen te werken. Het bleek

gemakkelijker dan gedacht. Ik ging aan de laagste sport hangen en gooide mijn benen omhoog. Door me met mijn voeten van de muur af te duwen kon ik me gemakkelijker aan mijn armen optrekken.

Langzaam maar zeker bestegen we de ladder door de koker. Opa was nog niet helemaal uit het gat bovenaan gekropen toen ik een mannenstem in het Nederlands tegen hem hoorde zeggen:

‘Steek je handen omhoog Frits.’

Kende opa de bewoners van het kasteel? Ik liet me snel zakken, maar het was te laat. De stem riep:

‘En jij daarbeneden, kom tevoorschijn, of ik schiet Frits voor zijn raap.’

Eenmaal boven nam ik onze belager in ogenschouw. Het was een boom van een vent. Hij leek op de tv-presentator Paul De Leeuw en was ongeveer zo oud als ik. Hij droeg een strakke, bruine coltrui op een felgroene jeansbroek.

Ik wilde de man vragen waarvan hij opa kende, maar hij duwde me ruw voor zich uit en riep:

‘Zwijgen.’

Ik zweeg in alle toonaarden, en opa vond dat ook het beste wat hij kon doen.

De struise man gebod ons door een deuropening te lopen en in een gele leren driezitsbank te gaan zitten. Er stond ook eenpersoons zetel in dezelfde kleur, een ronde tafel met zes stoelen eromheen en een antieke kast. Er waren geen wandversieringen, enkel kale muren van niet gevoegde natuursteen. Op de vloer lag een kamerbreed tapijt met een cirkelvormig patroon in regenboogkleuren waarvan het rode middelpunt net onder de tafel lag. Het was er veel te warm.

Onze gijzelaar grommelde, liep naar een deuropening en riep: ‘Miep, Miep.’

Ik moest spontaan aan de tekenfilmfiguur *Roadrunner* denken; de vogel is de coyote altijd te slim af.

Mijn situatie zag er niet rooskleurig uit, zeker niet toen Miep op het toneel verscheen. Van gezicht was ze knap, maar ze had het

lijf van een nijlpaard. Haar witblonde haar ging niet samen met de zwarte oogschaduw, en de kleur van haar huid deed me denken aan een gekookte kreeft. Ik schatte haar vijftig.

Ze droeg een strakke jeansbroek met laag kruis die drie maten te klein was. Haar dikke buik pulde uit in het middenstuk waar haar lichtblauwe T-shirt te kort was. Onder het strakke shirtje zat een oranje bh die vooral daar opzien baarde waar haar twee dikke borsten bij elkaar zaten geperst.

‘Dag Frits,’ zei ze, ‘lang niet meer gezien.’

Ze had een Limburgs accent dat goed in de oren klonk: zangerig en met rollende R. Ze was veel verstaanbaarder dan haar compagnon.

Opa gaapte Miep aan, en dat was niets voor hem. Misschien viel hij op dominante vrouwen, want oma was ook niet de onderdanigste vrouw die ik kende.

Patrisse had me van een Nederlands koppel verteld dat een tijdje de bovenverdieping van het huis van haar ouders had gehuurd. Als die vrouw Miep heette, moest de man Koos zijn.

‘Is Marie-Jeanne erbij?’ vroeg Miep terwijl ze zich tegenover ons in de gele eenpersoonszetel liet ploffen.

‘Nee, die is bij de kinderen gebleven,’ zei opa.

Als Koos opa Frits noemde, moest oma Marie-Jeanne zijn.

Vanachter de zetel kwam een dikke lapjeskat tevoorschijn. Ze sprong op de schoot van Miep en liet zich over haar kopje krabben.

‘En wat zoeken jullie hier?’

‘We zoeken Ric en Patrisse,’ zei ik.

Miep vroeg niet verder. Voor het eerst bleef ik stilstaan bij de gedachte dat je als vader het zweet moest voelen uitbreken wanneer je merkte dat je kinderen spoorloos verdwenen waren. Opa hield zich goed, maar misschien sloegen straks zijn stoppen door.

Miep wisselde een blik van verstandhouding met haar maatje, die aan de ronde tafel was gaan zitten. Koos fronste zijn wenkbrauwen.

‘Zozo, je verwende dochter en zoon zijn er ook bij,’ zei Miep.

Aan mij vroeg ze:

‘En wat is jouw relatie met de vermisten?’

‘Zijn dochter is mijn partner.’

‘Wel wel, partner. Dat hoor ik graag. Wie trouwt er nu nog? Niemand toch?’

Ik zei niet dat ik misschien met Patrisse zou trouwen als zij dat ook wilde.

Lange tijd heb ik gedacht dat het huwelijk een uitvinding was van idealisten die het dier in de mens wilden temmen. Maar mensen onderscheiden zich van alle andere dieren op aarde door hun taalvaardigheid. Mensen hebben de liefde uitgevonden.

En ik die dacht dat liefde voor het leven niet bestond.

Nog iets over onze buitenaardse ervaring bij de auto van Ric ben ik vergeten te vertellen. Toen ik Marike in de ogen had gekeken, was er een stralend licht boven de Volvo verschenen. Dat kon ik niet verklaren, behalve dat het misschien een manier was waarop buitenaardsen zich in onze wereld manifesteerden.

Ik was eerder getuige geweest van een verschijnsel dat ik, met de bagage aan wetenschap die ik met me meeters, niet kon verklaren. Laat ik dat even vertellen voor we terug naar Frankrijk gaan.

Via de internetsite van het scheepvaartmuseum in Amsterdam had ik een messing zandloper van 3 minuten besteld, maar hij was nooit geleverd. Op een vrijdagmiddag reden Patrisse en ik naar de hoofdstad van Nederland en vonden er vlot een hotel. De kamer was betaalbaar, maar het parkeren van de auto kostte ons een fortuin.

Onze hotelkamer bevond zich op de kelderverdieping, maar een breed kelderraam gaf uit op de straat en bracht licht in de zaak. Als we de gordijnen 's avonds niet dicht hadden gedaan, hadden de voetgangers gezien hoe ik Patrisse voor het slapengaan naar de zevende hemel bracht.

De volgende dag slenterden we door het Vondelpark en bezochten de Bijenkorf. Een lange stadswandeling bracht ons tot bij het scheepvaartmuseum. Zonder toegangsbewijs mochten we niet naar binnen, maar de portier liet ons wel toe naar de souvenirwinkel te gaan. De verkoper was verbaasd te horen dat ik speciaal voor de zandloper was gekomen.

Maar er was nog een reden om Amsterdam te bezoeken: de Douwe Egberts-winkel. En in het winkelcentrum aan het voetbalstadion van Ajax kochten we Senseo-tasjes en hazelnotensiroop voor in de koffie. Toen de avond viel, besloten we terug naar België te keren.

Halfweg ontwaarden we een bizar lichtverschijnsel aan de hemel. Het leek op een witte wolk. Ondanks onze snelheid van 110 km

per uur duurde het een hele tijd eer we beseften dat het licht niet uit de wolk kwam maar dat het de weerkaatsing van een lichtbron op de grond was. Patrisse dacht dat het een spotlight van een discotheek was. Volgens mij kon dat niet, want de lichtbundel was daarvoor veel te breed. Het licht was helwit en kon onmogelijk afkomstig zijn van een brand. We speculeerden erover, maar het fenomeen bleef onverklaarbaar.

Patrisse stelde voor de autosnelweg te verlaten en op zoek te gaan naar de lichtbron, zoals zij met haar moeder naar de regenboog had gezocht om te zien waar hij de aarde raakte. Ik ging natuurlijk akkoord.

Naarmate we dichterbij kwamen intensifieerde het licht zich, tegelijkertijd stelden we vast dat wij niet de enige nieuwsgierigen waren. Bij het binnenrijden van Kaatsheuvel kwamen we in een file terecht. Auto's stonden overal schots en scheef geparkeerd, en mensen wandelden in de richting van het licht. We zetten de auto op de oprit van een huis dat verlaten leek en volgden de massa.

Samen met een heleboel kijklustigen repten we ons doorheen het centrum van Kaatsheuvel naar het opzienbarende verschijnsel. Snelwandelen werd hollen, en niet veel later bereikten we de andere kant van het dorp waar veel volk naar het lichtspektakel in de lucht stond te gapen.

Ik stelde me voor dat het licht afkomstig was van een ruimteschip dat zijn straalmotoren witheet stookte om op te stijgen, maar ik had te veel fantasie. De enige ruimteschepen die er op deze wereld rondvliegen zijn aards en staan in hangars opgesteld ergens in Amerika, Rusland, China of Japan.

Over de hoofden van het volk zagen we niets. Was er een meteoriet ingeslagen? Dat kon ik niet geloven, want een steen van één kilo zou nooit zoveel licht geven. En een van duizend kilo zou de stad volledig van de kaart hebben geveegd. Wat was het dan?

Na een halve kilometer kwamen we bij de ingang van het pretpark *De Efteling* aan. Mensen schoven aan voor talloze loketten en trappelden ongeduldig de kou uit hun lijven.

Toen ik aan een omstander vroeg wat er aan de hand was, keek die me verontwaardigd aan. De vrouw vond dat er genoeg reclame rond gemaakt was. Ik legde uit dat ik in België niets gehoord had over een evenement in Kaatsheuvel. Dat was niet moeilijk, want ik volgde geen nieuws op tv en las geen krant.

Terwijl Patrisse over de hoofden van de omstanders probeerde te zien wat er gaande was, zei de vrouw dat Marco Borsato live zou optreden. Patrisse was door het dolle heen.

Toen we zo ver aangeschoven waren dat we de prijslijst boven de kassa konden zien, schrokken we een beetje. We hadden veel geld in Amsterdam gepend, en Patrisse wilde uit de rij stappen. Maar ik hield haar tegen en zei dat ik voor een optreden van haar favoriete zanger wel met mijn kredietkaart wilde bovenhalen. Ik had haar met niets anders gelukkiger kunnen maken, behalve misschien met een baby.

Plots gingen minstens tien immense spots aan. De lichtbundels ervan richtten zich allemaal naar een punt in de hemel en beschenen een aanvliegende helikopter. Ik had niet onmiddellijk door dat iemand uit de helikopter was gesprongen, tot een helwit valschermscherm zich opende.

Na een korte vlucht landde de man midden op het podium. Hij gespte zijn valschermscherm los en begon prompt te zingen. Ik kon amper geloven dat Borsato kon valschermspringen en veronderstelde dat de organisatie met een of andere goocheltruc de persoonsverwisseling voor het publiek verborgen had kunnen houden.

Anderhalf uur lang zongen we met Borsato mee. Er was ambiance zoals ik nog nooit had meegemaakt. Ik zette mijn schroom terzijde en deed Patrisse dansbewegingen zo goed mogelijk na.

Bevredigd op muzikaal, cultureel en sociaal vlak keerden we terug naar onze auto. Meezingend met de liedjes op de radio reden we huiswaarts.

Contact van de derde soort met een buitenaardse macht was niet het hoogtepunt van de dag.

Thuis bleek tijdens het Bogglespel dat de messing zandloper uit Amsterdam zeven seconden langer liep dan de opgegeven drie minuten. Dat was niet erg, want zo konden we meer woordjes bij elkaar puzzelen.

Voor het slapengaan probeerden we het badschuim uit dat we in Amsterdam bij Lush hadden gekocht. Patrisse gooide een stuk van het oranje drolletje met een boogje in het bad. Schuim bolde hevig op rond de waterstraal die met kracht in de badkuip spoot. Helaas kleurde het water flets oranje en was de geur teleurstellend.

De knappe verkoopster had ons verteld dat de nationale kleur van Nederland onze lijven zou normaliseren. Het zou werken bij aandoeningen van de ademhalingswegen, de spijsvertering bevorderen, de schildklierwerking verbeteren, meer zuurstof naar de longen voeren, en de vitaliteit stimuleren. Ze had bovendien beweerd dat je met het badproduct naar hogere regionen kon reizen, vergelijkbaar met spacecake uit een donkere coffeeshop.

Patrisse stak enkele kaarsjes aan. In het licht ervan was ze een lust voor het oog met haar leuke borstjes, haar mollige buikje en haar strakke kontje. Mijn brein sprak me in dat ik een poging moest wagen om in haar billen of borsten te knijpen wanneer ze dat niet verwachtte, maar zover was ik nog niet.

Het water dampte hevig en Patrisse liet zich erin zakken als de zon in de zee, vervolgens spreidde ze haar benen om mij plaats te geven. Het drugeffect van het badproduct was miniem, want we raakten niet in trance. Wel kregen we zin om elkaar te betasten. Ik masseerde haar borstjes die als vulkanen uit een kokende zee oprezen. Zij probeerde mijn lid met haar voeten vast te pakken, met als gevolg dat het groeide.

Toen ik onder water het waagde haar vulva aan te raken, kwam de waarschuwing die ik had verwacht. Ze zei dat het bad diende om zich te wassen en niet om in te vrijen. Door de hevige bewegingen zou het water over de rand van de kuip kunnen spoelen. Vrijen deed je volgens haar in bed, ten minste op het droge.

Patrisse rees uit het bad op als een vrouwelijke Neptunus, het water druppelde van haar lijf. Ze torende hoog boven me uit en wreef met haar washandje over haar welgevormde rondingen. Ze schrobde de dode cellen van haar lichaam alsof ze drie maanden in het oerwoud had gezeten zonder één fatsoenlijke wasbeurt.

Ik was natuurlijk sneller klaar met me te wassen. Terwijl ik me afdroogde, keek ik toe hoe ze zich afspoelde en vrolijk zingend uit bad stapte. Wellust kwam in me op, maar als verstandige man wachtte ik mijn kans af.

In de slaapkamer nodigde ik haar uit op haar buik te gaan liggen. Ik masseerde ook haar buik en borsten, en het was alsof ze onder mijn handen wegsmolte. In tegenstelling met de badschuimdrol gaf de massagezeep een geur af die me aan perzik deed denken. Ik wilde Patrisse met huid en haar opeten, maar dat moest nog even wachten.

Ze had het koud en trok de deken zo hoog over haar hoofd dat haar onderlijf bloot kwam te liggen. Het was als teken bedoeld, dat de massage ten einde was en dat ik mocht overgaan tot de vrijpartij.

Na het seksspel zei ze me dat ze me graag zag, én dat ze van me hield. Misschien deed ze dat omdat ik haar tot tweemaal toe naar de hemel had gebracht. Ze zei het met zo'n lieve stem en zalige uitdrukking op haar gezicht dat ik haar wel moest geloven.

Terwijl we naar het flakkerende licht van de kaarsvlammetjes op het plafond keken, vertelde ze mij hoe het lekkere gevoel door haar heen was gegolfd, meerdere keren achter elkaar. Op mijn beurt probeerde ik haar uit te leggen hoe het vuur in mijn lendenen was opgekomen en vervolgens veel te snel was weggeëbd.

De manier waarop we de bevrediging hadden ervaren was niet vergelijkbaar, maar het resultaat was hetzelfde: we voelden ons lekker zacht en kneedbaar en konden de harde wereld weer voor een tijdje aan, als lemen mensjes die nog één nacht in de oven moesten bakken.

Ik kom misschien weer uit een vreemde hoek als ik me afvraag waarom we naar Amsterdam gingen terwijl we ook in Maastricht die typisch Nederlandse sfeer konden opsnuiven. Kraampjes met snoep, draaimolens en een schaatsbaan onder de twee kerken wekten een kerstsfeer op, maar ik had meer zin om Patrisse bij iedere stap een kus vol op haar mond te geven: *Kermis oppe Vriethof*.

Veel liever hadden we ons teruggetrokken uit de jachtige wereld om ons toe te spitsen op wat de natuur ons had gegeven: onze lijven en de geweldige manier waarop ze in elkaar pasten. Maar we waren op koopjesjacht om een record te breken: het aantal pakjes onder de kerstboom van de familie Butenaerds, foccadeautjes inbegrepen, stond op 65.

Het was winter, maar de zon probeerde de zomer over te doen. Patrisse zweette. We gingen een chique koffieshop binnen, waar de dienststers ons met lachende gezichten en opgewonden stemmen verblijdden. Voor vijf euro kregen we er koffie met gebak en pralines. Patrisse voelde zich er in haar nopjes. En dan was ik dat ook.

In de kleine ruimte achterin zaten drie generaties aan een tafeltje: een oudere dame, een jongere vrouw, vermoedelijk de dochter, en een meisje dat op haar beurt wellicht de dochter van de dochter was. Ze waren alle drie blond.

Ik keek toe hoe het meisje beleefd aan de man, die aan het naburige tafeltje zat, vroeg of ze zijn hond, een Jack-Russell, mocht aaien. Toen ik Patrisse op het leuke tafereel wees, werd haar gezicht krijtwit, alsof ze een spook had gezien. Ze fluisterde in mijn oor dat het niet waar kon zijn. Ik vroeg wat haar bezielde en ze leek te bedaren. We verlieten hals over kop de koffieshop.

In de auto legde ze me uit dat de onbekende man heel veel op haar vriend uit Brussel had geleken, maar dat kon niet, want hij was al enkele jaren dood. Zijn vrouw had Patrisse via e-mail laten weten dat een drugsdealer hem in een louche achterbuurt van Brussel had vermoord voor luttele 100 euro. Was dat gelogen en had ze enkel duidelijk willen maken dat Patrisse haar ventje met rust moest laten?

Het kasteel van Miep en Koos hadden we beter links laten liggen. Na een venijnige opmerking over het ongeoorloofd betreden van het domein was Miep met de kat in haar armen uit haar luie zetel opgestaan en had ze Koos opgedragen ons in de diepste kerker van te gooien.

Terwijl hij ons voor zich uit door de deuropening naar de lange gang duwde, hoorde ik hoe Miep al liefkozend haar kat bij haar naam noemde. Ze had ooit het beest Rocky gedoopt.

Met de hulp van Koos' brute aanwijzingen kwamen we aan bij een lange gang met aan beide kanten een tiental deuren. Rune had opgemerkt dat de kamer waarin ze zat op een cel leek. Koos sloot ons verdorie op in zo'n cel.

Ze was twee bij twee meter. Maanlicht scheen door een ovaal venstertje naar binnen. Het zat zo hoog dat we niet naar buiten konden kijken. Koos richtte een afstandsbediening, en een ouderwetse gloeilamp floepte aan. Dat verklaarde waarom Rune geen knopje had gevonden om het licht aan te steken.

In het weinige licht van het 40 Watt-peertje zag ik een comfortabele tweepersoons sofa in rood leer staan. De muur tegenover de zetel was voorzien van een plat tv-scherm, en in de linkerhoek stond een ouderwetse pispot met deksel. Ik kon alles goed ophouden, maar van opa was ik niet zo zeker.

De vloer was bedekt met een dik kamerbreed tapijt. De muren waren lichtgeel geschilderd, met een oranje band op een hoogte van anderhalve meter. Heel opmerkelijk waren de teksten op de band. De zwarte kalligrafische letters waren zo sierlijk als die van de Koranteksten die ik ooit in de moskee van Zwartberg had gezien. Als ik goed kon lezen, stond er rondom: LIEVERKOEKJES WORDEN NIET GEBAKKEN, HET SPEL MOET ZIJN GERECHTIGHEID HEBBEN, EEN VOS VERLIEST ZIJN HAAR MAAR NIET ZIJN STREKEN, DE DUIVEL HEEFT HET VRAGEN UITGEVONDEN.

Sommige gezegdes begreep ik niet, andere waren overduidelijk. Was het de bedoeling gevangenen daarmee tot betere inzichten te brengen?

Zonder iets te zeggen had Koos de deur achter ons gesloten.

Ik liet me in de sofa vallen. Opa stak een sigaret op en maakte daarmee de bedompte lucht nog slechter. Hij probeerde de tv uit, maar het scherm vulde zich enkel met sneeuw. Het toestel had geen knopjes en we zochten tevergeefs naar een afstandsbediening. De gemakkelijke zetel en het tv-scherf gaven de indruk dat de ruimte bedoeld was om te ontspannen. Een stevige houten deur hield ons echter gevangen. Hoe konden we in godsnaam ontsnappen?

Misschien was het kasteel ooit een klooster, en dan was onze cel een kluis. Misschien zaten hier ooit monniken de fouten in de wereld te overdenken. Zij onderzochten dingen, want ze hadden veel vrije tijd buiten het bidden van vespers en metten. Soms werkten ze zich in de nesten en kwamen in de gevangenis terecht, ondanks hun goede inborst.

Opa en ik waren goede burgers die regels naleefden, maar omdat je niet mag inbreken – ook niet in een schijnbaar verlaten kasteel in Zuid-Frankrijk – waren we in een cel beland. Ik stelde me voor dat Miep en Koos ons aan de Franse politie zouden uitleveren. Dan zaten we pas echt in de problemen.

Opa vertelde me wat ik al wist, dat het Nederlandse koppel een tiental jaren in hun huis in Engelmanshoven had gewoond en toen met de noorderzon was vertrokken. Hij begreep nu dat ze in Tornac een nieuwe bestaansreden hadden gevonden. Maar waarom hadden ze geen afscheid genomen? Opa dacht dat oma er meer van wist omdat ze altijd ontwijkend reageerde op zijn vragen over het plotse verdwijnen van het vreemde duo.

Toen hij zijn sigaretje had opgerookt, begon hij te ijsberen en te jammeren dat het een lieve lust was. Ik herkende de manier van doen die Patrisse van hem had overgenomen. Als het haar niet zinde, begon ze te klagen. Als ze in een winkel te lang moest wachten raakte ze van streek, ook al was ze een rustige natuur.

Ik dacht na over wat we konden doen. Al snel verviel ik in gedachten, en die brachten me tot buiten de muren van het kasteel waar ik zo vrij als een vogel in de lucht was. In een recordtijd vloog ik terug naar België, naar Brugge waar de moeder van Rune een letterwinkel had.

Als Patrisse en ik Rune met de auto of per trein in Brugge gingen halen, praatte ik altijd met Magalie over haar werk. Ze was bezeten door spreuken, gezegdes en citaten. Als ze niet in de winkel stond, was ze in het atelier achteraan met haar kunstwerken bezig. Op haar beurt was ze geïnteresseerd in mijn schrijverij. Ze vroeg steevast naar het verhaal waarmee ik bezig was en mijn aanpak om het tot een goed einde te brengen. We voelden ons kunstenaars, Magalie en ik.

De twee verdiepingen boven de winkel had ze smaakvol ingericht om er samen met haar dochter te wonen. Dat Rune de creativiteit van haar moeder had geërfd, stond buiten kijf. Runes kamer leek op de heksenkamer van een liefvallige toverkol.

De binnenmuren van hun huis waren hier en daar versierd met teksten die opmerkelijk genoeg waren om ze me in te prenten: PROBEER UIT EN WEET WAARTOE JE IN STAAT BENT, ALLES WAT JE IN JE LEVEN DOET KOMT VOORT UIT HOOP, BRENG DE ZON IN HET LEVEN VAN ANDEREN, VERSPIL GEEN DAG DOOR NIET TE LACHEN.

Bovendien hadden ze dezelfde kalligrafische stijl als de teksten in onze cel. Was Magalie ingehuurd om de cellen van het kasteel te verfraaien?

De koopwoede van de meeste mensen verontrust me. Ze kopen zaken die ze niet nodig hebben, of ze geven geld uit aan eten en worden vadsig, zelfs decadent. Want geld moet rollen. Vandaag de dag telt niets anders dan klinkende munt omzetten in consumptiegoederen. Is iets stuk? Reparatie kan niet, want dat is duurder dan een nieuwe aanschaf. Recyclen ten top.

Met relaties gaat het dezelfde kant op. Koppels scheiden met de regelmaat van de klok. Je mag van geluk spreken als je ouders

hun gouden bruiloft vieren. Ik was een laatbloeier, en vijftig jaar Patrisse trouw blijven zou me niet lukken, of ik moest zesennegentig worden.

Die leeftijd zal ik wellicht niet halen omdat ik mijn twijfels heb over de doorlaatbaarheid van mijn bloedbanen. Als die ergens dichtslibben is het gedaan met mij. Ik kan me goed voorstellen dat ik bij een vrijpartij – waarbij Patrisse zich in de licht gevleugelde wereld van de engelen waant – opeens in elkaar zak en de pijp aan Maarten geef.

In mijn verhalen kom ik zelden met seks op de proppen omdat andere schrijvers er genoeg mee uitpakken. Mijn eerste uitgegeven boek bevat een scène waarin ik naakt in het bovenste bed van een stapelbed lig en mijn vriendin beneden. In mijn tweede boek heb ik drie expliciete scènes geïntegreerd waarvan menig lezer raar heeft opgekeken.

Ik weet nog niet welk manuscript ik zal aanbieden voor mijn derde uitgave. Er ligt een dubbelverhaal over God klaar. Maar het verhaal over mijn belevenissen in Tornac maakt een grotere kans omdat het gebaseerd is op emoties binnen een hechte familie.

Ik begreep niet goed hoe ik sommige periodes in mijn leven had overbrugd zonder seks. Maar Patrisse had van mij weer een volwaardige man gemaakt. Ik was haar zesde man. Ze vond mij zo lief en teder, heel anders dan haar ex-man en ex-lieven. Ze vertelde me sporadisch over hen, maar dat mocht ik niet aan derden verklappen, behalve als ze dood waren.

Over de Brusselaar mocht ik dus een boekje opendoen, ook al was hij als kloon herrezen ergens in Maastricht. Over de afdruk van een elektronisch bericht op zolder heb ik al verteld. Ik heb ook het vermoeden geuit dat Patrisse het naar de Brusselaar had gestuurd. Kort na die vondst was ik toevallig in de slaapkamer op zoek naar een verlengkabel en stootte in de lade van haar nachtkastje op nog een bericht naar hem.

Patrisse zal het een inbreuk op haar privacy noemen – ik heb haar vertrouwen geschaad – maar ik wil jullie de brief niet ontzeggen:

Ik ben pisnijdig. Begrijp me goed, het is niet alleen jouw fout, het is de fout van je vrouw, vooral zij maakt mijn grote droom stuk, met jouw hulp. Jij hebt gemakkelijk zeggen, om alles naast me neer te leggen. Ik kan er doodeenvoudig niet tegen dat zij je verjaardag komt verpesten. Ik ben razend op jou, op haar en op mezelf omdat ik me meer en meer in de shit help.

Je zegt voortdurend dingen die me hoop geven, maar even veel keren duw je die hoop in een vergeethoekje door naar haar pijpen te dansen. Oké, je geeft haar haar zin omdat zij anders achterdochtig wordt. Je wist het, zul je voor de honderdste keer zeggen. Wel, dan zeg ik voor de duizendste keer dat je een oplossing moet zoeken, dat je me duidelijk moet maken wat je wilt en wanneer je dat wilt. Ik wil jou alleen, zonder die tang van jou.

Oké, zij was er al. En jij hebt mij gekozen omdat zij niet genoeg was. Dat klinkt goed, maar ik kan je zeggen dat het klote is. Dat jij bij haar in bed ligt is er te veel aan. Dat je seks met haar hebt stuit me tegen de borst. Als je weer bij mij komt en doet alsof alles koek en ei is, doet dat pijn. Fuck her. Fuck you and fuck them all together. Hoe raak ik hier uit? Doe met dit bericht wat je wilt, maar laat het niet rondslingeren.

Ze had het eveneens naar vlp@hotmail.com gestuurd, een jaar na het eerste bericht dat ik al vernoemde. Toen ik langs mijn neus weg aan Patrisse vroeg of zij de afkorting VLP kende – zonder iets over de brief te zeggen – zei ze zonder te aarzelen: *Very Long Penis*. Ze glimlachte, alsof ze zich leuke dingen herinnerde, en verklapte me dat de Brusselaar de afkorting in zijn e-mailadres had gebruikt.

Ik vond nog andere interessante dingen in haar huis. Toen ik in haar fotoalbums neusde, die in de spiegelkast op de slaapkamer lagen, kwam ik in de onderste lade uit bij een lichtblauw geldkoffertje met daarop in zwarte stift geschreven: ONS GEHEIM. Jammer genoeg was het ding afgesloten.

Hoe ik ook zocht in de rest van de slaapkamer, ik kon de sleutel niet vinden. Ik vroeg Patrisse over dat geheim, maar ze liet niets los, behalve dat het ooit veel voorstelde. Daar moest ik het mee doen. Ze gaf me de indruk er niet wakker van te liggen. Ze wist zelfs niet waar ze de sleutel had verstopt.

Mijn nieuwsgierigheid was gewekt. Op een vrije dag, terwijl Patrisse naar haar werk was, ging ik ernaar op zoek. Ik had de badkamer en de slaapkamer onderzocht en stond op het punt naar beneden te gaan toen ik ineens aan het waterbed dacht. Ik herinnerde me de dag dat ik de lekke waterzak eruit had verwijderd. Tussen de twee zakken had ik een sleuteltje gevonden, maar omdat Patrisse niet wist waarvoor het diende had ik het weggelegd.

De sleutel zat nog in het pennenpotje op mijn bureau. En hij paste. In het koffertje zaten geen brieven, wel een zwart, plastic potje van het merk Willson met het opschrift: AIR CUSHIONED SOUND SILENCER AIR PLUGS. Voorts een donkergroen metalen buisje met de tekst: PAINT FACE CAMOUFLAGE STICK FORM, LIGHTGREEN AND LOAM U.S. ARMY. Plus enkele foto's met Djef en zijn kompanen in legerplunje voor de ingang van een grot.

Toen ik Patrisse met de inhoud van het geldkoffertje confronteerde, legde ze rustig uit dat ze daarin hun liefdesbrieven hadden bewaard. Maar Djef had de spullen in de plaats gelegd en de sleutel in het waterbed verstopt. Waarom? Dat was voor haar een raadsel. Het was dus niet meer *ons* geheim maar dat van Djef.

Ze nam aan dat de oordopjes en de camouflageverf voor het gezicht uit zijn legerperiode stamden. Vermoedelijk dienden ze als symbolen voor hun relatie, net zoals de messing zandloper met onze ingegraveerde namen symbool stond voor onze liefde.

Toen ze de foto's beter bekeek, verbleekte ze. Zwijgend stak ze alles terug in het koffertje en wilde er niets meer over kwijt. Ik drong aan, en uiteindelijk gaf ze toe dat ze op een van de foto's iemand had herkend. Zijn gezicht was gecamoufleerd, maar ze was er zeker van dat het de Brusselaar was.

Daglicht viel door het ovale venstertje van onze gevangeniscel naar binnen. Mijn horloge gaf 00u12 aan en dat betekende dat we ongeveer elf uur gevangen zaten. We waren regelmatig ingedommeld, maar met twee onderuitgezakt in een zetel slapen was niet vanzelfsprekend. Ik had pijn in mijn nek.

We hadden geen ontbijt aan bed gekregen en hoopten op water en brood om onze rammelende magen tot zwijgen te brengen. Een Butenaerds werd vervelend als hij niet op tijd zijn eten kreeg, maar in gevangenschap viel dat blijkbaar mee.

We mochten blij zijn dat Koos ons niet in aparte cellen had opgesloten, want nu konden we onze breinen koppelen en een list bedenken om te ontsnappen.

De afgelopen uren had opa in de kleine ruimte geijsbeerd, alsof hij op iets broedde. Nu stak hij zijn voorlaatste sigaret op en zag er strijdvaardig uit. Ik lag op het bed en schrok toen hij zei:

‘Ma menne man, als ik hier uitkom, maak ik ze allemaal van kant. Ik heb kennissen in de onderwereld, weet je.’

Hij wilde zo grappig als Louis de Funès zijn, en dat lukte hem zowaar, maar ik reageerde niet.

‘Ik heb veel films gezien over gevangenen die gemakkelijk ontsnappen,’ zei hij, ‘maar om hier weg te komen is een mirakel nodig.’

‘Ach, straks komen ze ons eten geven en krijgen we de gelegenheid om de cipier te overweldigen, wees gerust.’

‘Ma menne man toch, je weet niet wat je zegt. Ze gaan ons laten creperen.’

Een mens kan een hele tijd zonder vast voedsel. Het grote probleem is de onlesbare dorst. Ik was niet zo radeloos dat ik mijn eigen urine uit de pispot zou opdrinken. Ik liet het niet aan mijn hart komen en voelde me opmerkelijk rustig.

‘We vinden er wel iets op,’ zei ik en doezelde weer weg.

Opa was een rasechte pessimist en hij speelde die rol met glans. Hij liet echter de moed niet zakken. Ik hoorde hem tegen de muren

kloppen, waarschijnlijk op zoek naar holle ruimtes waarachter tunnels verborgen zaten.

Ik dacht veel aan Patrisse, maar er kwamen ook ideeën in mijn voorkwabben op die ons misschien hielpen ontsnappen. Jammer dat Koos mijn smartphone had afgenomen, want daarmee had ik hulp kunnen inroepen.

Ik had aangenomen dat Miep en Koos ook Patrisse hadden gevangen. Maar misschien dwaalde ze nog steeds door de gangen van het kasteel en stonden de muren van de doolhof zodanig dat zij gemakkelijk tot bij ons geraakte. Dat zou wonderbaarlijk zijn. Hoop doet leven, zeggen ze.

Ik hoorde hoe opa zijn El Diablo opende en ermee zijn laatste sigaret aanstak. Ik probeerde me voor te stellen hoe de man zou zijn als hij helemaal geen uitlaatklep meer had om zijn woede te bekoelen. Hoe vervelend ging hij doen als aan onze gevangenschap niet snel een einde kwam?

Patrisse had het temperament van haar vader geërfd, en soms lokte ze daarmee ruzie uit. Net op de dag dat ze mij 's morgens een lakse aanpak van het huisprobleem had verweten, volgde ik een cursus over lastige klanten aan de telefoon, in de Exita-hoofdzetel te Brussel. Het huisprobleem is eigenlijk geen probleem, het is doodgewoon een regeling waarbij een notaris verklaard hoe de waarde van het huis is verdeeld over de twee eigenaars.

Ik ben een man die de meeste tijd van zijn leven alleen heeft geleefd. Ik hoefde met niemand rekening te houden behalve met mezelf en af en toe met mijn familie. Toen kwam Patrisse in mijn leven. Er ging een nieuwe wereld open en ik raakte volledig uit balans. Samenwonen schiep problemen, en het vergde veel energie om die op te lossen.

Volgens de lesgever werkte mijn brein onder druk anders. Er waren veiligheidssystemen ingebouwd om niet onmiddellijk te doen wat in me opkwam, dat zou nefast zijn bij gevaarlijke situaties. Het reptielenbrein zei me wat ik moest doen: overleven, eten,

vechten als ik dacht sterker te zijn, vluchten als ik me zwakker voelde, ofwel me voortplanten. Het zoogdierenbrein regelde mijn emoties en acteerde daarnaar. Mijn apenbrein zocht oplossingen en mijn frontale voorkwabben gaven me vrije wil en de mogelijkheid om te fantaseren en de toekomst te voorspellen, iets wat geen enkel dier kon.

Mijn apenbrein was bovenop mijn zoogdierenbrein gestapeld om voor elk probleem de juiste oplossing te vinden. In stresssituaties viel het echter terug op het reptielenbrein waardoor ik zinnen zei die ik niet meende en dingen deed die ik niet wilde. Dat was nu net wat Patrisse me verweet.

Ik heb een goed ontwikkelde corpus callosum, want ik kan heel gemakkelijk een tekst lezen die bestaat uit woorden waarvan enkel de eerste en de laatste letter op de goede plaats staan. Ik richt me op het geheel en niet op de details. Ik vind het belangrijker hoe ik het zeg. Ik suggereer dingen. Patrisse nam elk woord dat ik zei letterlijk op en dat veroorzaakte dikwijls wrevel.

De lesgever onderscheidde rode, gele, blauwe en groene types. Ik ben overduidelijk groen. Onder druk sluit mijn corpus callosum zich af waardoor mijn twee hersenhelften niet meer met elkaar kunnen communiceren. Zijn raad: rustig vertellen wat je niet kunt en daarna met de mogelijkheden uitpakken.

Een groene laat je niet kiezen, want dan weet hij het niet meer. De lesgever zei: *Je geeft hem beter een advies dat hij kan volgen.* En ik herkende me daarin. Patrisse wilde dat ik voor het huisprobleem eindelijk een oplossing zocht. Zij kon mijn traagheid niet begrijpen. Volgens de regels van de lesgever voelde ik me als groene verantwoordelijk voor haar welzijn.

Patrisse was een blauw type. Ze analyseerde mijn woorden maar zag de boodschap erachter niet: *Ik wil je helpen, eender hoe.* Ze was kritisch, zag waar ik fout ging en oordeelde vanuit haar eigen ervaring. Alles moest voldoen aan haar criteria, en als dat niet zo was verstarde ze, hield ze voet bij stuk en werd ik kwaad omdat ze zo hardnekkig was.

Ik kan je voorts nog vertellen dat het rode type oplossingen eist terwijl het gele type oplossingen verzint als er geen zijn. In verschillende situaties en tegenover andere mensen zal ik me anders gedragen, een andere kleur aannemen. Mijn brein maakt automatisch een balans.

Met Patrisse erbij was dat evenwicht soms weg. Ik was toe aan een herschikking van mijn synapsen. Ik moest nieuwe wegen betreden en ze aanstampen, zodat ik in mijn doen en laten eindelijk duidelijk zou zijn, want Patrisse verdiende een minder verwarrende man.

De lesgever beëindigde zijn uitleg met de gedrevenheid van een marktkramer die de beste oplossing voor een keukenprobleem heeft. Hij zei dat enthousiasme de beste leermethode was. Hij stelde voor elke dag iets nieuws te doen om je brein opnieuw te programmeren, zo kon je worden wie je wilde zijn. *Use it or loose it.*

Voor ik de volgende morgen naar het werk vertrok, legde ik een kusbriefje op tafel: *Patrisse, als ik elke dag iets gekst doe, houd ik mijn brein jong en zal ik geen Alzheimer krijgen. Jij bent de aarde en ik groet je als de kleine prins vanaf de maan.*

Ik hoopte dat ze me de rake dingen die ik had gezegd vergaf. Het zou fijn zijn als ze me 's avonds met open armen ontving en me in bed enthousiast *goedenacht* wenste, gevolgd door een kus.

En dat deed ze. Terwijl we in bed napraatten, vroeg ze of ik het boek *De kleine prins* ooit had gelezen. Ze keek op toen bleek dat ik het personage enkel kende van de afbeelding op de trolley die Rune als reistas gebruikte. Enkele dagen later deed ze me het cadeau, zonder reden, en dat gaf me een hemels gevoel.

Het is geschreven door Antoine de Saint-Exupéry, een jaar voordat de Duitsers zijn vliegtuig in 1944 tijdens een verkenningsvlucht neerschoten en hij daarbij om het leven kwam. Er staan veel sterren aan de hemel, maar op een ervan woont de kleine prins, samen met zijn bloem en zijn schaap. Om vrienden te ontmoeten verlaat hij zijn ster en reist naar de aarde. Daar leert hij dat hij een vriend vindt door zich te laten temmen.

Patrisse had me getemd, ze gaf me tranen van vreugde maar ook van verdriet. Zo had ze ook de Brusselaar en andere ex-lieven getemd. Ik had de neiging haar als mijn bezit te beschouwen, maar ik liet haar ook vrij te bepalen hoe ze met anderen omging zonder onze relatie op de helling te zetten. In dat soort dingen was zij veel moderner dan ik. Ze wist exact wat ze wilde. Ze wilde mij als toe-verlaat. In elk geval, en voor altijd.

Uit de verhalen die ze mij over de Brusselaar had verteld, leidde ik af dat ze vooral liefde met passie niet uit de weg ging. Maar ze was er niet in geslaagd hem over te halen om van zijn vrouw te scheiden. Hoeveel elektronische berichten ze hem ook stuurde, hij had er nooit op gereageerd.

In het weekeinde maakte hij regelmatig uitstappen met zijn gezin. Tweemaal per jaar gingen ze op vakantie naar een exotisch oord. Patrisse moest dan enkele weken wachten op een telefoontje van hem om te zeggen dat hij terug in het land was. Daar raakte ze depressief van. En dat hij nog seks met zijn vrouw had, was een doorn in het oog. Maar zo voelde ze hoe ik me voelde.

Uit wat hij over zijn uitgaansleven had verteld, had ze kunnen afleiden dat hij serieuze problemen had. Hij had voortdurend op het internet gesurft. Misschien hadden zijn nevenactiviteiten hem in de grote criminaliteit gebracht.

De Brusselaar was bij zijn vrouw gebleven. Langzaam had Patrisse ingezien dat er ingrediënten in een relatie zitten die een koppel bij elkaar houdt. Alleen waren die niet voorhanden geweest in haar relatie met Djef, want hij had haar verlaten.

Ik twijfelde aan de rechtschapenheid van schuinsmarcheerders omdat ze van twee walletjes aten. Van trouw kon je dan niet spreken, dacht ik. Maar Patrisse vond dat onze relatie genoeg trouw bevatte om vreemd te mogen gaan. Ze probeerde me al langer uit te leggen dat ik met een leuke vrouw mocht vrijen als ik daar zin in had, met condoom natuurlijk, maar ze verwachtte van mij dat ik nadien terug naar haar kwam omdat onze band onbreekbaar leek.

Ik kon natuurlijk niet alle elementen naar mijn hand zetten. Iets of iemand gooide altijd roet in het eten, maar het was onmogelijk ons uit elkaar te drijven met pietluttigheden zoals natuurlijke driften die een uitlaatklep zochten.

Patrisse had een passionele liefde voor een getrouwde man gevoeld, maar volgens diens vrouw was hij dood. Was de man die we in Maastricht hadden gezien een dubbelganger van de Brusselaar? En hoe konden we verklaren dat hij samen met Djef op de legerfoto stond? En wat hadden Miep en Koos in de pap te brokkelen?

We zaten nog steeds in de cel gevangen, maar ik had verdorie niets verkeerd gedaan en wilde naar huis. Opa had nog geen vluchtscenario bedacht, en dus hing nu alles van mijn improvisatie af.

Het harde geluid van een sleutel die in het slot draaide, maakte me alert. Mijn eerste gedachte was: *Eindelijk eten en drinken*. Opa en ik sprongen van de zetel op en hadden de neiging om paraat te gaan staan, als soldaten die onverwacht door hun overste van hun bed worden gelicht.

Koos verscheen in de deuropening en zette een plateau op de brede zetelleuning. Twee mokken dampende koffie en twee borden met belegde broodjes lachten ons toe. Niet slecht.

‘Sorry, het is al middag en de bakker had geen croissants meer, toch smakelijk.’

Koos had zijn wantrouwen laten varen. Opa staarde me aan en verwachtte dat ik Koos in de nek zou springen. Hij stond op het punt dat zelf te doen toen Miep onverwacht in de deuropening verscheen. Ik besloot het over de andere boeg te gooien en zei:

‘Ik zou graag eens willen praten over de verdere gang van zaken als dat kan. Wat zijn jullie met ons van zins? Ik weet niet wat jullie bekokstoven, maar we zullen niets verklappen.’

‘Goed zo,’ zei Koos, ‘maar we kunnen jullie pas vrijlaten als we zeker zijn dat jullie ons niet verraden.’

‘Zijn jullie van de geheime dienst?’ vroeg ik.

‘Wij zijn rasechte Nederlanders en trouw aan ons land,’ zei Miep, ‘en de staatsveiligheid van Nederland heeft volgens mij niets verloren in het zuiden van Frankrijk. Wij zijn hier op vakantie, dat is alles.’

Miep liep glimlachend de gang in, gevolgd door Koos die de deur achter zich dichttrok. Onze kans om hen te overmeesteren, was verkeken.

‘Ma menne man, wat ben jij een broekschijter,’ zei opa.

‘Ik heb jou ook geen heldhaftige dingen zien doen.’

‘Nee, maar ik neem Koos straks bij de lurven als hij ons avondeten komt brengen. En jij zult mij daarbij helpen.’

‘Misschien komt hij ons eerder blij maken met een vieruurtje.’

‘Lach er maar mee. Ik heb er genoeg van.’

We waren uitgehongerd en begonnen te eten. Opa schrokte zijn deel van de broodjes op, tussendoor slurpte hij gulzig aan zijn mok. Terwijl ik at zocht een herinnering zich een weg doorheen mijn geheugen naar het deel van mijn brein dat instond voor het dagdromen.

Opa had voor Pasen twee konijntjes voor Lena en Marike gekocht, toevallig of niet een rammelaar en een moer. De paashaas had ze gebracht omdat de klokken ze niet uit de lucht konden laten vallen. De konijnen werden volwassen en het rampetampen leidde onherroepelijk tot gezinsuitbreiding. Moeder en vader konijn werden reusachtig groot, er was heel wat aan te knabbelen volgens opa. Opa vond dat ze hem iets schuldig waren voor het voer dat hij hen gegeven had, en dus moesten ze het met hun leven bekopen.

Oma wilde niet dat de kinderen te weten kwamen dat onze magen hun geliefkoosde konijnen verteerden. Vandaar dat ze Ric en zijn familie niet uitnodigde. Oma bereidde ze met pruimen, rozijnen en wijn, maar zelf at ze er niet van. Ik had er geen problemen mee, want er waren weer nakomelingen op komst om mee te spelen.

Volgens mij waren dieren niet geschapen om als voedsel voor mensen te dienen. Ze hadden alleen pech dat wij hen te slim af waren. Als het konijn naar een slimmere soort was geëvolueerd, zouden konijnachtige wezens de aarde regeren en niet aapachtigen zoals wij.

Ik voelde me een gekooid konijn en schrok bij de gedachte dat Miep en Koos ons wilden vetmesten en opeten zoals de heks dat met Hans en Grietje van plan is.

In de gang weerklonken naderende voetstappen. Even later zwaaide de gevangenisdeur open, en die sloeg hard tegen de muur.

In de deuropening stond struise Miep. Ze keek stuurs naar binnen terwijl Koos zich achter haar posteerde. De vrouw keek me aan alsof ik haar kinderen had vermoord.

Ze richtte zich tot opa toen ze zei:

‘Jouw kinderen hebben mijn poes gekidnapt.’

Opa stond met zijn mond vol tanden, de pantoffelheld.

‘Waarom zouden zij jouw kat ontvoeren?’ vroeg ik.

‘Ik heb een briefje gevonden,’ zei Miep en toonde me dat.

Ik herkende onmiddellijk het handschrift van Patrisse: MIEP EN KOOS, WIJ ZIJN OP DE HOOGTE VAN JULLIE MISDADIG OPTREDEN EN HEBBEN DAAROM BESLOTEN DE LAPJESKAT TE GIJZELEN. ALS JULLIE HAAR LEVEND WILLEN TERUGZIEN, ZULLEN JULLIE ONZE PA EN MIJN VRIEND MOETEN VRIJLATEN. ANDERS GAAN WE NAAR DE POLITIE.

Wij vermoedden dat Patrisse en Ric zich ergens in het kasteel ophielden, maar hoe wisten ze in godsnaam dat we er gevangen zaten? Patrisse moest Miep en Koos ergens in het kasteel gehoord of gezien hebben, maar waar?

‘Fijn om te weten dat ze ons zoeken,’ zei ik.

De broodjes hadden ons energie gegeven. We waren voldaan en konden de wereld weer voor even aan, maar Miep en Koos stonden er als geslagen honden bij.

‘Jullie willen de kat toch terug, of niet?’ vroeg ik.

Miep keek beteuterd naar Koos, die zijn arm troostend rond haar schouders sloeg. Ze stonden in de deuropening elkaar te knuffelen en te kussen. Ik voelde aan dat ze ons niet zouden tegenhouden als we onze cel verlieten.

‘Wees gerust,’ zei ik, ‘we zullen jullie niet verraden.’

Miep trok zich uit de omhelzing van Koos los en zei:

‘Ik geef toe dat het een misdaad is om jullie in een cel op te sluiten, maar we houden de politie er liever buiten.’

‘Oké,’ zei ik, ‘wij laten de kat vrij als jullie ons beloven ons niet aan te geven als inbrekers.’

‘Akkoord,’ zei Koos.

‘Fijn, geef me dan eerst mijn telefoon terug zodat ik Ric of Patrisse kan laten weten dat we ongedeerd zijn.’

‘Kom mee,’ zei Koos en ging ons voor.

Miep volgde hem en nam aan dat wij haar volgden. We gingen een trap omhoog, doorliepen een lange gang en kwamen uit in de woonkamer waar we eerder waren. Koos liep naar een kast waarop mijn telefoon lag en kwam ermee terug.

‘Geen politie,’ zei hij terwijl hij het ding overhandigde.

‘Oké,’ zei ik terwijl ik de telefoon aannam, ‘en waar lag trouwens dat briefje van mijn partner?’

‘Op de tafel,’ zei Miep terwijl ze zich in de leren zetel zette.

Ik vroeg me af hoe Patrisse er binnen was geraakt.

Koos ging achter de zetel staan en masseerde Mieps nek.

‘Waarom hebben jullie de politie niet gebeld?’ vroeg ik.

‘Dat zijn pottenkijkers.’

‘En wij dan?’ merkte opa op.

‘We beschouwen jullie liever als bezoekers,’ zei Koos.

‘We zoeken partners,’ legde Miep uit.

‘Partners in een zaak?’ vroeg ik.

Koos keek Miep aan, wellicht om te weten of hij mocht doorgaan met zijn uitleg.

‘Niet lachen hé,’ zei hij.

‘Erewoord,’ zei ik en stak mijn rechterhand zwerend op.

Opa volgde mijn voorbeeld.

‘Wij maken clandestien pornofilms,’ zei Koos gniffelend.

Opa’s blik sprak boekdelen. Ik vond het ook een rare bedoening en wilde zo snel mogelijk naar huis, niet naar de vakantiewoning maar naar België.

Als Miep en Koos naar Tornac waren gekomen om in een vervallen kasteel een pornofilm te draaien, was het heel goed mogelijk dat Aart en Marjolein mijn huis in Hasselt voor hetzelfde doel hadden uitgekozen; opa had dat idee al geuit.

Ik wilde wel huilen toen ik bij een controlebezoek zag hoe de gordijnen erbij hingen, en hoeveel rommel in de tuin lag. Ik had Aart al eerder gevraagd om ten minste het gras te maaien, maar hij vertikte het. Hij vond van zichzelf dat hij geen groene vingers had, maar hij had beloofd eraan te werken. Ik wilde geen ruzie met hem, maar een beleefd elektronisch bericht was op zijn plaats:

>Aart, ik ben dit weekeinde even een kijkje komen nemen omdat er een storm over Hasselt heeft geraasd. Ik heb gezien dat de wind de loden bescherming van het achterste dakraampje op zolder heeft verbogen. Wil je dat nakijken en het desnoods terug op zijn plaats duwen? Ik denk dat het mogelijk is van binnenuit, anders laat je me maar iets weten.

Toevallig heb ik gemerkt dat een heleboel afvalzakken op de koer liggen. Ik vrees dat er beestjes onder kruipen en daarom lijkt het me beter de zakken helemaal achteraan in de tuin bij de groene vuilnisbak te zetten. Als je wilt kan ik ze naar het containerpark brengen, maar je moet me daar wel toelating voor geven.

Ik wil niet als een preciezerd overkomen, ik wil enkel het huis en de tuin in een goede staat houden. Dank bij voorbaat. Groetjes, Daan.

Een dag later lag zijn antwoord in mijn mailbox:

<Beste Daan, die metalen afdekking heb ik weer op de goede plaats geduwd en de zakken heb ik zoals je vroeg achteraan gezet. Ik kan ze eerstkomende donderdag aan de straat zetten, maar ik wil natuurlijk gebruik maken van je bereidwilligheid om de zakken naar het containerpark te brengen. Mijn toelating heb je. Bedankt. Groetjes Aart.

Toen ik 's anderdaags in de late namiddag aanbelde, deed de vrouw van Aart open. Marjolein zag er enorm sexy uit in haar strakke knaloranje jogging. Ze moest nog met haar fitnessuurtje beginnen, want ze zweette niet. Ze bleef in de deuropening staan en nodigde me niet uit om naar binnen te komen.

Ik vroeg haar of het wonen in Hasselt haar beviel, en zij legde me uit dat ze er alleen in de weekeindes was. Toen ik vroeg of er briefpost was, zag ik aan haar gezicht dat het een heikel punt voor haar was.

Zwijgend ging ze naar binnen en kwam even later terug met een pakje brieven. Ik had Bpost op de hoogte van mijn adreswijziging gebracht, maar er kwamen blijkbaar nog veel brieven op mijn oude adres aan. Ik merkte op dat sommige ervan niet voor mij maar voor de buurman bestemd waren. Eentje was geadresseerd op de naam van de vorige eigenaar die tien jaar eerder verhuisd was. Allerlei bedrijven waar ik ooit iets gekocht had, deden de moeite niet om hun klantenbestand aan te passen. Ik legde haar dat minutieus uit, maar ze luisterde nauwelijks.

Ik vroeg of ze de groeten wilde doen aan haar man, want Aart was een aimabele man. Ze beloofde het, maar ik twijfelde eraan of ze het zou doen. Ten slotte bedankte ik haar en zei dat ik mijn plan wel zou trekken met de afvalzakken.

Via het achterpoortje liep ik de tuin in. Het was winter en hij zag er nog redelijk onderhouden uit. De laatste keer dat ik samen met mijn vader de tuin had opgefrist, had Aart meegeholpen. Hij had er geen problemen mee dat ik mijn grasmaaier en heggschaar op zijn stroom liet draaien. Om hem wat beter te leren kennen had ik hem uitgenodigd iets te komen drinken op de verjaardag van Patrisse.

Ik dacht dat hij zijn kat zou sturen, maar hij kwam toch opdagen in Kookpunt. Ik herinner me nog goed hoe Marjolein toen gekleed was. Ze droeg hoge laarzen tot over haar knieën en een leren rokje dat zo strak over haar te dikke buik zat dat ik haar navel erin kon situeren. Onder een kanten bloesje met grote gaten scheen een

lichtgele bh door die haar twee borsten bijeen duwde als heteluchtballonnen die net tegen elkaar gebotst zijn en door hun traagheid niet onmiddellijk terugkaatsen. Met die ingesnoerde taille en diepe decolleté leek ze veel op een Oostenrijkse schone uit Beieren, gekleed in een superkort dirndljurkje.

Voor het deponeren van de vijf afvalzakken in het containerpark had ik moeten betalen, maar die kosten rekende ik niet door naar de huurders. Op de koop toe controleerde een gemeentewerker de inhoud van een van de zakken. Gelukkig zat in de grijze zak restafval zoals het hoorde. Het viel me op dat er veel keukenpapier, tissues en papier van de slagerij op de hoek in zaten. Blijkbaar aten Aart en Marjolein graag vlees en hielden ze mijn huis zuiver met rollen keukenpapier.

Ik was net op tijd terug van mijn bezoeken bij Aart en Marjolein om mijn ouders bij mij thuis te ontvangen. Patrisse had spruitjes met hamburgers en patatjes uit de oven klaargemaakt, mijn lievelingskost. Aan de dis verraste mijn moeder me met de vraag of ik gelukkig was. Ik antwoordde niet onmiddellijk, en dat was voor haar en Patrisse aanleiding om te denken dat ik ongelukkig was. Integendeel. Maar er waren enkele dingen die mij niet bevielen.

We kregen bijvoorbeeld bij Exita geen lening tegen personeelsvoorwaarden omdat Patrisse geen kredietnemer wilde zijn. Dan was er nog het afscheidscadeautje van Djef: een belastingbrief die Patrisse voor de helft moest betalen. Op de koop toe was middenin de winter de verwarming uitgevallen omdat ik vergeten was het peil van de stookolietank te controleren. Echt gelukkig voelde ik me niet, ook al zag ik Patrisse zielsgraag.

Toen mijn ouders naar huis waren vertrokken, zei Patrisse dat ik wat enthousiaster moest zijn als we bezoek hadden. Zij vertelde haar moeder geregeld hoe goed ze het met mij had getroffen, hoe lief en attent ik was en hoe graag ze met mij samenwoonde. Ik deed dat niet bij mijn moeder. Ze had gelijk, en ik beloofde in het vervolg het beter aan te pakken.

Ik was niet zo geestdriftig vanwege de ruimdenkende afspraak in het begin van onze relatie: als we door een verliefdheid in het bed van een ander terechtkwamen, mochten we dat elkaar niet kwalijk nemen en moesten we desondanks bij elkaar blijven. Gelukkig hadden we nog geen avontuurtjes gehad en leek de trouw het van de losbandigheid te winnen.

Na de afwas voelde ik de drang om met haar te vrijen opkomen, maar ze wilde liever niet dat ik haar borstjes zomaar aanraakte. Ik hield me koest met de gedachte in mijn achterhoofd dat mijn tijd zou komen.

Canvas zond een oude seksfilm uit, Patrisse stelde voor die te bekijken. Onze verwachtingen waren niet te hoog gespannen, toch sprak het begin van de film ons aan. Een koppeltje rende vanaf het strand de duinen in en zocht een plek om te vrijen. Ze trokken hun kleren uit en de man liet zich liggend op zijn rug door de vrouw berijden. Toevallig kreeg zij oogcontact met een jongeman die zijn vriendin iets verderop de zevende hemel liet zien.

Ik kon me niet voorstellen dat wij met al dat zand om ons heen zouden kunnen genieten van een vrijpartij. Ik denk wel dat het geil is om bekeken te worden terwijl je vrijt. De regisseur van de goedkope prent uit de jaren stilletjes had dat al begrepen.

De beginsequentie van de film bracht Patrisse niet op erotische gedachten. Ze bleef stoïcijns naar de buis kijken en had geen oog voor mijn strak pyjamabroekje waar mijn penis leuk in opbolde. Ook tijdens de volgende seksscène leek ze niet te smelten, wel merkte ik dat ze haar knieën tegen elkaar kneep toen een man zijn penis in de kont van zijn vrouw stootte en haar met vuile woorden beschimpte.

We raakten niet opgewonden omdat de slechte acteerkunst duidelijk maakte dat de acteurs geen echte seks hadden; dat was het verschil met een pornofilm. De sfeer sloeg echter plots om toen een man die van zijn werk thuiskwam en zijn vrouw op telefoonseks betrapte, prompt de daad bij het woord voegde en haar op filmische wijze neukte.

Patrisse kreeg eindelijk zin. Ze trok mijn broekje omlaag en keek vol ongeloof naar mijn geslacht in erectie. Ze kon niet snel genoeg haar eigen pyjamabroek omlaag trekken en legde zich klaar op de sofa.

Ik vrijde met haar, echter dan de man op tv. Dubbel geplooid lag ze onder mij en ik dacht: wat een vrouw toch lijden kan. Onze klaarkomgeluiden overtroffen gemakkelijk die van het tv-koppel.

Uitgeblust bleven we in elkaar liggen, tot Patrisse opmerkte dat we het tissuedoosje niet binnen handbereik hadden gezet, maar dat probleem losten we op onze manier op.

We wasten ons, ruimden de badkamer op en legden ons in bed, waar we als lepeltjes in een bestekdoos in slaap vielen. De volgende dag merkte ik bij het verlaten van het huis dat we vergeten waren de achterdeur te sluiten.

Een pornofilm maken leek me niet zo moeilijk. Ten eerste zoek je acteurs en figuranten: een man, een vrouw, twee mannen, twee vrouwen, een man en twee vrouwen, een vrouw en twee mannen, desnoods een heleboel mannen en vrouwen. Ten tweede huur je een locatie: een afgelegen huis met zwembad of een appartement met vier slaapkamers, drie badkamers en twee wc's. Ten derde moet je je apparatuur klaarzetten: camera's en lampen installeren. Ten slotte koop je allerhande attributen. Big deal.

Het kasteel van Tornac was een goede locatie, én we waren met drie mannen en één vrouw. Ik wilde echter niet onder het oog van opa met Miep vrijen, nog enger vond ik het idee dat opa en Miep het deden terwijl ik in een hoekje mijn beurt afwachtte. Ik kon me voorstellen dat opa achter de vrouwtjes had gezeten voordat hij met Marie-Jeanne trouwde. Of Frits op zijn leeftijd nog openstond voor experimenten leek me twijfelachtig, maar niet denkbeeldig.

En met wat zou Koos zich ondertussen bezighouden? Ik stelde me voor dat hij de regisseur was. Als ik hem nog niet kende zou ik snel zijn erotische fantasieën te weten komen.

Het was helemaal feest voor Miep en Koos geweest als zij Patrisse en Ric ook in een cel hadden opgesloten en hen zo ver hadden gekregen mee te doen aan de orgie. Ik zag Patrisse niet zo snel in een pornofilm meespelen omdat ze zich op seksueel gebied maar heel langzaam had blootgegeven. En zeker niet als haar tegenspelers familieleden waren.

Ik wist niets van Rics seksuele voorkeur of -uitspattingen. Dat hij voor de tweede keer getrouwd was, sprak voor zich. Vermoedelijk had hij de ene vrouw laten vallen om een andere te pakken.

Ik zette me schrap. Als ik dan toch gedwongen zou worden om mee te spelen zou ik mijn lusten op Miep botvieren, terwijl Koos me instructies gaf over het pompritme, het uitkramen van de bijbehorende keelgeluiden en de timing van mijn zaadlozing.

Miep en Koos hadden er niet aan gedacht mijn smartphone te doorzoeken naar interessante contacten, maar ze hadden onmogelijk kunnen weten dat Patrisse hun kat had gegijzeld. Haar naam opzoeken was het eerste wat ik deed toen ik de telefoon terugkreeg. Ik kon geen partners voor hun pornofilm beloven, wel bood ik aan hun kat zo snel mogelijk vrij te krijgen.

Toen ik Patrisse aan de lijn kreeg, voelde ik geluk opborrelen. Het goede gevoel duurde echter niet lang, want ze zei:

‘De batterij van mijn telefoon kan het elk moment begeven.’

Ze had het me al eerder gezegd, opdat we geen woorden zouden vuilmaken aan onbenullige gespreksonderwerpen.

‘Oké,’ zei ik, ‘we zijn vrij.’

Ik wilde vragen hoe ze te weten was gekomen dat Koos en Miep ons gevangen hielden, maar ik deed het niet.

‘Zomaar ineens?’

‘Yep,’ zei ik.

Het leek me nog te vroeg om Patrisse te confronteren met de specifieke bezigheid van onze gijzelaars.

‘En Miep en Koos willen de kat terug?’ vroeg Patrisse.

‘Zeker weten.’

‘Oké, ik kom eraan. Ric blijft hier voor het geval die lui hun woord niet houden.’

‘Zoals je wilt,’ zei ik.

‘Gaat het?’ vroeg ze.

‘Bwah, kom maar gauw.’

‘Tot zo.’

‘Kusje,’ zei ik, maar de verbinding was al verbroken.

Of de batterij van haar telefoon was volledig leeg.

‘Patrisse komt eraan met Rocky,’ zei ik.

Miep keek opgelucht naar Koos, en hij legde een troostende hand op haar linkerschouder. Opa stond erbij en keek ernaar. Hij had zich nog niet laten horen sinds duidelijk was geworden dat we

in een pornofilm moesten meespelen. Hij zou allicht de eerste de beste gelegenheid nemen om er vandoor te gaan.

Miep en Koos beweerden dat er geen kompanen zich in het kasteel verstopten. Om een of andere reden geloofde ik hen. Ze zagen er ineens niet meer zo stoer uit.

We wisten niet via welke weg Patrisse het binnenste van het kasteel zou betreden. Op mijn voorstel wachtten we aan het gat in de vloer waarlangs opa en ik de woonruimte waren binnengekomen.

Een vijftal minuten later hoorde ik beweging achter me, en een stem die zei:

‘Hallo, ik kom Daan en pa halen.’

We draaiden ons om en stonden oog in oog met Patrisse die Rocky op haar arm hield. Ze zette de kat op de vloer en zei:

‘Hier is jullie poes.’

De kat liep niet direct naar haar baasje maar wreef met haar rug tegen de benen van Patrisse.

‘En jij en jij gaan mee met mij,’ zei ze terwijl ze haar vader en mij een na een aan aanwees.

‘Niet akkoord,’ zei Koos.

Hij had een pistool uit het niets getoverd en richtte dat op Patrisse. Ik vloekte omdat ik vergeten was hem te fouilleren.

Patrisse schrok hevig, waardoor de kat ervandoor ging.

‘Daan heeft beloofd ons te helpen,’ zei Koos.

Hij keek mij doordringend aan. De overeenkomst was dat geen van beide kampen naar de politie zou gaan, en daar wilde hij blijkbaar zeker van zijn.

‘Patrisse,’ zei ik, ‘we zijn overeengekomen partners voor hun film te zoeken.’

Dat leek me beter dan erin mee te moeten spelen.

‘Een bioscoopfilm?’ vroeg Patrisse.

Ze begon te glunderen.

‘Misschien, het is in elk geval voor een erotische film.’

De glimlach verdween spoorlags van haar gezicht.

‘Wil je dat ik in een seksfilm meespeel?’

‘We zoeken acteurs en actrices om in een pornofilm mee te spelen,’ zei Miep die Rocky op haar arm nam en haar aaide.

‘En ben jij daarmee akkoord gegaan?’ vroeg ze aan mij.

‘Anders geven ze ons bij de politie aan, omdat we in hun kasteel zijn ingebroken.’

Ze wist geen woord meer uit te brengen.

Verandering van onderwerp kon geen kwaad, dacht opa wellicht, en hij vroeg zijn dochter:

‘Hoe ben jij hier binnengeraakt?’

‘Via een geheime gang.’

Het gesprek tussen vader en dochter leidde Koos af, en ik maakte van zijn onoplettendheid gebruik om hem aan te vallen. We vielen, waardoor zijn pistool op de vloer kletterde. Het geluid maakte me duidelijk dat het een speelgoedpistool was.

Ik had moeite om Koos in bedwang te houden, maar gelukkig kwam opa me helpen. Patrisse nam ondertussen Miep voor haar rekening. Ze slaagde erin Miep in een houdgreep te nemen waar zelfs een ervaren judoka niet uit zou geraken. Rocky maakte zich uit de voeten.

‘We hebben touw nodig,’ riep ik.

Ik hield Koos’ armen stevig op zijn rug gedraaid terwijl opa op zoek ging naar touw. Hij vond dat in een la in de keukenkast en bond de gevangenen ermee aan handen en voeten. Niet veel later lagen Miep en Koos in de sofa als worstjes op een barbecuegrill.

Ik had nooit gedacht dat de liefde zelfs intelligente vrouwen zoals Patrisse blind maakte. Er waren zoveel struisere en knappere mannen dan ik. Al haar mannelijke collega’s op school hingen aan haar lippen. Ze zouden wat graag voor haar voeten knielen en de ultieme vraag stellen, ook al hadden ze stuk voor stuk een vrouw aan de haard waarvan ze veel hielden, van tijd tot tijd.

Geen van die mannen was de uitverkorene. Zij had mij uit het aanbod gepikt, een man van 46 die al jaren op zwart zaad zat, die

uitgekeken leek op vrouwen maar dan toch er een kon bekoren. Ik vroeg haar regelmatig wat ze in mij zag. Ze vond me grappig en hield van mijn verstrooidheid, want dat maakte me schattig. Ik zal een voorbeeld geven van hoe verstoord mijn brein kon zijn.

Op de enige echte Valentijnsdag moest ik de vroege trein naar het werk nemen; Patrisse mocht nog een uurtje slapen. Ik plaatste de pluchen beer die normaal in de zetel zat op de tafel, zette hem Patrisses hoedje op, knipte een doosje pralines van Mon Chérie open en schreef op de achterkant in rode kalligrafische letters dat ik haar de mooiste Valentijn ooit wenste, en dat ze zich die voor altijd mocht blijven herinneren. Ik vroeg ook of ze mijn cadeautje van vorig jaar wilde dragen: een bruin shortje van Chantelle, want voor mijn zonnekoningin was niets te veel.

Waar ik met mijn betoog heen wil is dat ik zo gedreven met de liefdesboodschap bezig was dat ik het uur uit het oog verloor en mijn trein miste. Een halfuur later dan normaal kwam ik op mijn werk aan.

Diezelfde Valentijnsdag belde ik om 10u59 naar ons favoriete restaurant in Sint-Truiden om het tafeltje aan de muur te reserveren. Om 12u14 zaten we er al. Het eten smaakte terwijl we elkaar over het hartenkaarsje verliefd aankeken. Ik stelde voor elkaar een kusje boven het vlammetje te geven, maar dat vond ze te gevaarlijk.

Patrisse was niet zo gefixeerd op seks als ik, maar onverwacht kwam ze op de proppen met een ideetje voor 's avonds. Ik wist niet wat ik hoorde. Een opdracht? Ja, ik had het goed gehoord, maar ze wilde er verder niets over kwijt. Ik zou het op tijd te weten komen. Dat beloofde.

Die avond verraste ik haar met een zelf bereide maaltijd. Terwijl we bij kaarslicht aten, raakten onze voeten elkaar en dat gaf me een sensueel gevoel. Onze liefde was teer maar ook onbreekbaar. Of dat zo bleef, zou de toekomst uitwijzen. Ik nam me voor er alles aan te doen om de relatie aan te houden. We waren goed bezig, dat was zeker.

Ik stelde voor Boggle te spelen. Bij het eerste spelletje hadden we evenveel woordjes, het tweede gaf hetzelfde resultaat. Bij het derde spelletje kwamen de woordenboeken van pas. Geloof het of niet, het was weer een gelijkstand. Na maanden spelen waren we eindelijk aan elkaar gewaagd.

Ze liet het woord *opdracht* vallen, en ik deed alsof ik uit de lucht viel. Patrisse vond het gek dat ik dat deed als dat niet nodig was. Ik noemde het een spel, het was mijn manier om een situatie in te kleden. Ze mocht me gerust een komediant noemen, want dat was ik.

Haar opdracht was: haar schaamhaar in de vorm van een hartje scheren. Ik kon niet snel genoeg aan de voorbereiding ervan beginnen en knipte een hartje van papier uit terwijl ze zich in de badkamer uitkleedde. Op de rand van het bad onderging ze mijn behandeling. Ik stak al mijn creativiteit in dat ene driehoekje dat voor mij hing als de ingang van het paradijs.

Patrisse had gedacht dat het haar zou opgeilen, maar ze vond het ook een beetje eng. Opgelucht omdat het karweitje achter de rug was, controleerde ze het kunstwerk in de spiegel. Ze was opgetogen en gaf me een kus als voorsmaakje. Ze nam me bij mijn hand vast en leidde me naar de slaapkamer. Wat ik daar met haar heb gedaan, kan ik niet laten publiceren. Ik was hard voor haar, maar ook grappig, omdat ik verstrooid was.

Het is niet moeilijk voor de lezer om te begrijpen dat Patrisse een uniek exemplaar van de mannelijke soort aan de haak had geslagen. Ik was blij dat ze mij uit alle mannen had gekozen, want als er een man was die bij haar paste, was ik het wel. Ik hoopte dat ik haar een formidabel gevoel gaf, een pure emotie ergens diep in haar hart. Elke cel van mijn brein bevatte dezelfde boodschap: ik hou van Patrisse.

Zoals ik al vertelde was Patrisse blij mij weer te zien in de woonkamer van het kasteel. Omgekeerd natuurlijk ook, ik was in de wolken. Als zij niet in mijn buurt was, raakte ik van streek en stuitte ik in mijn geheugen voortdurend op haar naam die als een spook in zijn huis vastzat.

Ze belde Ric. Niet veel later kwam hij uit de keuken tevoorschijn, gevolgd door Veer en Rune.

‘Uit welk gat komen jullie gekropen?’ vroeg ik.

‘Ik weet niet of we dat willen vertellen,’ zei Ric, ‘wat denken jullie kindjes?’

Veer wilde antwoorden, maar Rune duwde haar weg en vroeg aan Ric:

‘Zouden we dat wel doen?’

‘Jullie doen zo geheimzinnig,’ merkte ik op.

‘We hebben een geheime gang gevonden,’ zei Veer snel.

‘MARIKE heeft hem gevonden,’ zei Rune.

‘Ja,’ zei Veer, ‘MARIKE heeft een tunnel in de kast gevonden.’

‘In de kelder,’ verduidelijkte Patrisse.

‘In de kerker?’ vroeg ik.

Het had me helemaal niet bevallen om in een van de cellen opgesloten te zitten.

‘Nee, in de kelder van onze villa,’ wist Rune.

‘Ma menne man, wat willen jullie ons nu weer wijsmaken?’ vroeg opa.

‘Nee echt, MARIKE zat in de achterste slaapkamer met een reusachtige teddybeer te spelen. Ze had hem vermoedelijk uit de kast gehaald en daarbij was de achterwand losgekomen,’ zei Patrisse.

‘In de kamer waar ik een nacht geslapen heb voordat de muizen er hun stekje van maakten,’ zei Rune.

Waarom hadden zij het over het vakantiehuis terwijl we in het kasteel zaten?

‘Ik begrijp het niet,’ zei ik.

‘Dat is niet moeilijk,’ zei pa ineens, ‘het huis staat in verbinding met dit kasteel.’

Ik moest toegeven dat opa pienter uit de hoek kwam, ofwel was ik oliedom.

‘Correct,’ zei Ric, ‘gisterenavond ben ik in de doolhof van het kasteel toevallig Patrisse tegen het lijf gelopen. Vanmorgen zijn we op zoek gegaan naar een uitgang, daarbij zijn we Rune tegengekomen. Zij had net de ingang van de tunnel in de villa ontdekt.’

Ric keek naar Patrisse, alsof zij de beste persoon was om het verhaal af te maken.

‘We geloofden onze ogen niet. We zijn teruggegaan en hebben samen naar een andere uitgang gezocht. Zo zijn we in de keuken van het kasteel terechtgekomen. We hebben gesprekken tussen Koos en Miep afgeluisterd en daaruit afgeleid dat pa en Daan gevangenzaten. De kat muisde in de bergruimte, en we zijn op het idee gekomen hem te kidnappen.’

‘Ik zal jullie de toegang tot de tunnel laten zien,’ riep Veertje.

Ze liep ons voor naar de keuken, deed de klep van de oven open en wees naar het gat.

‘Zijn jullie daardoor gekropen?’ vroeg ik.

‘Nee, grapje,’ zei Veertje.

Ze wees naar de deuropening van de bergruimte, en liep er naar binnen, vervolgens richtte ze haar armpje naar het plafond. Een deksel stond naar boven opengeklast, erachter was een donkere tunnel te zien.

‘De schappen kun je als trap gebruiken,’ legde Rune uit.

‘En komt die tunnel uit in de villa?’ vroeg ik.

‘Yep,’ zei Patrisse, ‘wil je het zien?’

‘Zeker,’ zei ik.

‘Ik rijd met mijn auto terug naar de villa,’ zei Ric.

Opa had genoeg avontuur achter de rug en besloot met Ric mee te rijden. Via de openbare weg was het minstens drie kilometer, maar via de tunnel onder de grond kon het veel korter zijn.

‘Laten we gaan,’ zei Rune.

‘Wat doen we met Miep en Koos?’ vroeg Patrisse.

Het Nederlandse koppel hield zich stil. We hadden de knopen van het touw strak aangespannen, ze zouden zichzelf niet snel kunnen bevrijden.

‘Die redden het wel in hun eentje,’ zei ik.

Vastberaden gingen we op weg, de geheime gang in.

Er zijn veel geheimen in de wereld, maar vroeg of laat komen ze allemaal uit. Toen onze relatie helemaal open was gebloeid en ik dacht dat Patrisse al haar geheimen had prijsgegeven, vertelde ze me het volgende ongelooflijke verhaal.

Ten tijde van de Brusselaar voelde ze zich depressief. Haar moeder had haar het telefoonnummer van een psychiater in Sint-Truiden gegeven, en die man had haar goed geholpen, te goed zelfs, want ze was verliefd op hem geworden.

De Truienaar was niet getrouwd en deed er alles aan om haar te bekoren. Hij was lief en teder, heel anders dan de andere man in haar leven: de Brusselaar. Het probleem was dat hij na enkele praat sessies alles over hem wist. Zij dacht dat de Truienaar aan het idee zou wennen, maar keer op keer bleek dat hij haar niet met de Brusselaar wilde delen.

Ze was zo gehecht aan de psychiater dat ze niet meer zonder hem kon. Als tegemoetkoming zag ze de Brusselaar minder vaak. De Truienaar maakte echter hoe langer hoe meer ruzie en dreigde haar te laten vallen. Zijn woedeaanvallen maakten de zaak er niet gemakkelijker op.

Maar ook de Brusselaar wilde ze niet kwijt. Ze sprak af en toe met hem af om samen gestrande oldtimers te repareren. Als hij onderweg hongerde naar seks, zette hij de camionette aan de kant en deden ze in de laadruimte wat mensen doen als ze naar bevrediging snakken.

Op een dag genoten ze in de camionette nog na van de vrijpartij toen ze gestoord werden door sissende en klikkende geluiden buiten. Ze hielden zich stil terwijl ze halfnaakt op de dekens lagen.

Toen het geluid eindelijk ophield, bleven ze nog vijf minuten stil liggen voordat ze durfden te bewegen.

Patrisse vroeg de Brusselaar of hij buiten poolshoogte wilde nemen. Hij kleedde zich weer aan en stapte uit de camionette. Even later riep hij dat ze moest komen kijken. Patrisse fatsoeneerde haar kleren en stapte uit. Toen ze de flank van de auto in ogenschouw nam, zakte ze bijna door de grond van schaamte. Iemand had er in rode drukletters op gespoten: DE SEKSBUS.

Het kostte haar vriendje uit Brussel een dure spuitbeurt. Hij vond het heel vreemd, want niemand wist van hun escapades in de camionette. Patrisse zweeg in alle toonaarden en kon maar aan één persoon denken: haar psychiater uit Sint-Truiden.

Uiteindelijk had ze van haar hart een steen gemaakt en de Brusselaar gezegd dat ze een vriend had waarvan ze heel veel hield. De Brusselaar had fel gereageerd en onherroepelijk met haar gebroken. Helaas had de psychiater haar ook gedumpt, zonder reden op te geven, en ineens had ze geen vriendjes meer. Heel even had ze gedacht dat de Truienaar misschien onder een hoedje met de Brusselaar had gespeeld om een einde aan de onhoudbare situatie te stellen.

Een vriendin waarmee Patrisse fitness deed, stelde op een goede dag voor darts te gaan spelen in een café te Zepperen. Daar had ze Djef leren kennen, en hij had haar uit de depressie geholpen. Vijf jaar later was hun huwelijk op de klippen gelopen.

Rond die tijd was ik aan de voordeur van hun huis verschenen vanwege de reünie. Ik had haar aan het lachen gemaakt en nu zag ze het leven weer als een tuin waarin regen en zonneschijn elkaar afwisselen om de planten zo goed mogelijk te laten gedijen. Niet dat we planten zijn, maar in de malse regen lopen en de zonnestralen op je huid voelen, dat zijn dingen die ieder mens bevallen.

De Brusselaar had blijkbaar het loodje gelegd, maar daar waren we niet zo zeker van. Voor Patrisse bestond hij in elk geval niet meer, ook de Truienaar en Djef niet. Ze wenste hen niet dood, maar ze hoefde hen niet meer terug te zien.

Sommige mensen ontsnappen aan de dood, anderen niet. Een man die ik een langer leven had gegund was zeer zeker mijn favoriete oom. Nog een verhullende anekdote.

Op weg naar de begrafenis van mijn oom wees Patrisse me op de tekst van een liedje van de Beatles dat uit de radioboxen weerklonk.

‘We can work it out,’ zongen we mee.

We waren er zeker van dat we alle problemen aankonden. Onze problemen welteverstaan, niet die van de wereld. De lelijke kant ervan konden we niet meer verbergen. Om daar een mouw aan te passen zou elk mens tot in de kleine dingen verantwoord moeten handelen, of zich maximaal inleven in de levens van anderen.

Aan de kerk in het dorp waar mijn oom had gewoond stelde ik Patrisse aan de familie voor. Tijdens de begrafenis had ik het even moeilijk met de tekst die zijn dochter voorlas. Hij was voor haar een fijne papa geweest, alleen had ze hem nog meer knuffels willen geven. Aan de uitgang van de kerk gaf ik, koning van de knuffelberen, mijn knuffeldier een stevige knuffel.

Mijn oom werd verast en zijn vrouw mocht een urn gevuld met zijn assen mee naar huis nemen. De rest strooide de pastoor uit over een grasperk op het kerkhof. Wellicht zouden de meesten onder de aanwezigen mijn oom uiteindelijk vergeten, maar ik was er zeker van dat zijn vrouw en kinderen hem zouden herdenken en eren voor zijn goedheid tot aan hun eigen dood.

Meer dan vijftien jaar eerder had ik samen met mijn oom een berg in het zuiden van Frankrijk beklommen: de Canigou. Op enkele honderden meters van de top had hij zich zwaar hijgend op een steen gezet en gezegd: *Ik kan nie goe op de Canigou*. Ik heb hem toen aangemoedigd. Op de top bedankte hij mij, want zonder mij was hij niet boven geraakt. Toen ik dat verhaal tijdens de koffietafel opprakelde, kreeg ik een krop in de keel.

We namen afscheid van de familie en de weduwe. Zij drukte ons op het hart dat we niet moesten wachten tot we 65 jaar waren om dat te doen wat we graag deden.

Behalve de grafzerk en het doodsprentje bleef er niets tastbaars meer van mijn oom over. Dat is niet helemaal waar, want in mijn garage staat zijn gereedschapskist.

In de auto op weg naar huis zei ik tegen Patrisse dat ik blij was dat ik haar in mijn netten had opgevist, en dat ik haar niet had teruggegooid. Ze keek me verliefd aan, boog zich naar me over en gaf me een kus op de mond. De kus duurde kort genoeg om niet in de gracht te belanden of op een tegenligger te botsen.

In een melige bui vroeg ik haar mijn assen niet in een vaasje te bewaren maar in de zandloper die bij het Bogglespel hoorde.

In het kasteel van Tornac kropen we een voor een door het gat in het plafond van de bergruimte. Ik had er moeite mee vanwege mijn stramme spieren, maar Veertje klom als een aapje omhoog. Patrisse had hulp nodig omdat ze niet erg sterk was in haar armen.

In karavaan vatten we de ondergrondse wandeling naar het vakantiehuis aan. Ik voelde me een speleoloog, alleen ontbrak de helm en kwam het licht uit een doodgewone zaklamp. Miep en Koos hadden ze ons afgenomen, maar in de bergruimte hadden we ze teruggevonden.

Patrisse liep voorop en volgde de aanwijzingen van Rune en Veer die de weg op hun duimpje leken te kennen; de kinderen kwamen voor een keer goed met elkaar overweg. Het was voor hen een heus avontuur, maar aan de staart van de karavaan vond ik er niets aan.

De tunnel was ruw in de rotsen uitgehakt. Op sommige plaatsen was de gang zo smal dat ik er nauwelijks door kon. Gelukkig waren er niet te veel zijvertakkingen die vergissingen mogelijk maakten.

Ineens hoorde ik Patrisse roepen:

‘Ogepast, er komt ons iemand tegemoet.’

Naast de zwiepende lichtbundels van onze lampen zag ik nog een vierde.

‘Wie is daar?’ riep ik streng.

‘Ik ben het,’ riep een bekende stem.

Het was oma. De kinderen waren niet minder verrast dan ik.

Oma deed haar verhaal:

‘Jullie waren pas vertrokken of een man kwam de oprit op gelopen. Ik ging hem tegemoet en vroeg wat hij kwam doen. Hij gaf zich uit voor de zwembadreiniger. Ik ken een mondje Frans en ik had argwaan omdat zijn Frans Belgisch klonk. Ik zei dat de conciërge dat gisteren al had gedaan. Hij zei dat de conciërge hem opgedragen had het klusje in zijn plaats af te maken. Ondanks mijn

protest liep hij naar het zwembad en keek nieuwsgierig rond. Ik vroeg wat hij werkelijk zocht en hij zei ijskoud *Patrisse*.’

‘Zoekt iemand naar mij?’ vroeg Patrisse.

De kinderen hielden zich opmerkelijk stil. We stonden op een rijtje in de donkere tunnel en als iemand iets zei, belichtten we de spreker met onze lampen.

‘Hoe heb je hem kunnen afschepen?’ vroeg ik aan oma.

‘Ik zei dat ik Patrisse zou gaan roepen. Eerst dacht ik dat hij me zou volgen, maar een liedje op de radio trok zijn aandacht en hij wilde dat in de zetel van de woonkamer beluisteren. En nu ben ik hier.’

‘Waar is Hannah?’ vroeg Patrisse.

‘Oei, ik ben haar vergeten,’ zei oma, ‘ze ligt nog op bed in de kamer waar Marike slaapt.’

Oma keek beteuterd omdat ze vond dat ze aan het kind en haar schoondochter had moeten denken.

‘Ik hoop dat die man hun aanwezigheid niet opmerkt,’ zei ik.

‘Dat hoop ik ook,’ zei Patrisse.

‘Verdomme, we moeten Ric en opa verwittigen,’ zei ik.

‘Dat is misschien al te laat,’ zei Patrisse.

Ik hoefde mijn telefoon niet te nemen omdat er heel zeker geen bereik in de tunnel zou zijn.

‘Dames, ik stel voor dat jullie terug naar het kasteel gaan, ondertussen zal ik in de villa gaan piepen.’

‘Als een muis,’ zei Veertje.

‘Ik ga met je mee,’ zei Patrisse.

Ik hoefde niet te proberen haar op andere gedachten te brengen en zei:

‘Oké.’

‘Ik ga ook mee,’ zei Rune.

‘Nee, dat doe je niet,’ zei oma, ‘jij gaat samen met mij en Veertje naar het kasteel.’

‘Maar daar zitten de andere boeven,’ zei Rune.

‘Wie bedoel je?’ vroeg oma.

‘Je houdt het niet voor mogelijk,’ zei ik, ‘Miep en Koos wonen in het kasteel.’

Oma zweeg. Wat in haar omging kon ik niet van haar verwonderde gezicht aflezen.

‘Waarom noemen jullie hen boeven?’ vroeg oma aan Rune.

‘Ze hebben opa en Daan bijna een dag gevangengehouden.’

Oma knikte afwezig en leek even in gedachten verzonken.

‘Wees gerust, we hebben hen vastgebonden,’ zei ik.

‘En wat gaan we nu doen?’ vroeg Patrisse.

‘We gaan terug naar het kasteel,’ zei ik.

‘Ten aanval,’ riep Veertje.

‘Gekke meid,’ zei Rune, ‘we gaan helemaal niet vechten.’

‘Dat denk jij,’ zei ze leuk.

Meisjes vechten niet zoals jongens, maar soms ging het er hard aan toe tussen Rune, Veer en Marike. Bovendien speelden ze met de voeten van hun ouders, ook van andere volwassenen, zelfs die van mij. Een goed voorbeeld daarvan, kan ik de lezer niet onthouden.

Tijdens een bezoek in Engelmanshoven speelden we met de hele familie een kaartspelletje. Toen ik de zwarte piet als laatste kaart in mijn handen overhield, moest ik volgens de meerderheid gebrandmerkt worden. Ik stemde toe dat Rune iets op mijn voorhoofd schreef, maar ik wist niet wat.

Onverwacht hielp Patrisse me eraan denken dat ik nog naar de notaris moest gaan om hem informatie over ons huis te bezorgen; hij woonde vlakbij. Zonder nadenken reed ik erheen en overhandigde de paperassen aan de knappe blondine die achter de balie stond. Ze keek me lief aan, alsof ze medelijden met me had.

Mijn auto startte moeilijk, en ik besloot op de terugweg een nieuwe batterij te kopen. De garagehouder installeerde die in een mum van tijd. Hij lachte toen ik hem *goedendag* wenste, op het randje van uitlachen vond ik.

Toen ik thuiskwam, lag de hele familie natuurlijk in een deuk. Ik had voor schut gestaan en iedereen wist wie ik was, want Rune had mijn voor- en achternaam op mijn voorhoofd geschreven. De assistente van de notaris had niets gezegd, ook de garagehouder had er met geen woord over gerept. Blijkbaar hadden veel mensen weinig moeite met de eigenaardigheden van anderen. Volgens Patrisse maakte het voorval me vertederend. Rune vond dat ik vooral schattig was.

Ik vind mezelf onhandig. Niet alleen in de dagdagelijkse omgang met andere mensen maar ook bij het vrijen. Ik heb daar al een boekje over opgedaan, maar er is nog meer. Ik vermoed dat het bij de meeste mensen ook niet altijd van een leien dakje loopt. Die keer dat we de slappe lach kregen, moet ik de lezer vertellen.

Het begon allemaal met een spelletje Boggle. Ik had onverwacht driemaal achter elkaar gewonnen en dat kon Patrisse moeilijk verteren. Het vierde spelletje won ze nipt, maar ze liet me weten dat ze er genoeg van had. Ik vroeg langs mijn neus weg of ze zin had om te vrijen, en tot mijn grote genoegen stemde ze toe.

Ik borg het Bogglespel op. Toen ik het speelgoedkastje dicht-sloeg, hoorde ik haar van de trap komen. Ik draaide me om en kon mijn ogen niet geloven. Ze had haar zwarte shortje en bh van Chantelle aan. Als een mannequin op de catwalk kwam ze de trap af, of beter: als een onzedige engel daalde ze uit de hemel neer.

Ze was verlegen omdat ze zich zo tentoonstelde. Ik vond het fijn dat ze eraan gedacht had dat ik haar graag zelf uitkleedde. Eigenhandig trok ik de bh en het shortje uit en zei dat ze mooi was. Ze tuitte haar lippen en kustte me nat op de mond. Eerst nestelde ze zich in mijn veilige armen, iets later liet ze zich meetronen naar de woonkamer.

Op de zetel hadden we het al gedaan. We hadden ook al beneden op de matras bij kaarslicht gevreeën. Nu kwam zij op het idee het op het hoogpolig tapijt te doen.

Ik begon met een rugmassage zonder weerga, maar ik was te ongeduldig om dat lang vol te houden. Ik wilde haar bevredigen,

mezelf ook, en in die volgorde. Met die haast was ik al goed op weg er een boeltje van te maken.

Het tapijt was niet zo zacht als ik had gedacht, want mijn knieën begonnen pijn te doen. Ik vond een manier om niet op mijn knieën te moeten steunen maar kreeg toen pijn in mijn armen. Ik vroeg of ze niet wat grommende geluiden kon maken. Toen ze dat probeerde, begon ze te lachen.

Ik vond ook dat het niet kon. Door het lachen sloeg een algemene slapte bij mij toe. Wat we ook probeerden, niets hielp om mijn lid weer op te krikken. Geloof me of niet, maar *krikken* betekent ook *neuken*.

Patrisse stelde voor een pornofilm op het internet te starten. Het hek was van de dam en ze kreeg waar voor haar geld. Ze hoefde helemaal niet te faken, alles ging ineens vanzelf en ze was blij dat ik me niet had laten kennen, want, beste lezer, de volhouder wint.

Oma volgde ons door de tunnel terug naar het kasteel. Ik moest haar helpen bij het afdalen naar de bergruimte, ook Patrisse had daarbij hulp nodig. Rune en Veer deden het al spelend, ze amuseerden zich kostelijk.

Miep en Koos lagen nog steeds in de sofa te suffen, gekneveld aan handen en voeten.

‘Verlos hen van die touwen, alstublieft,’ zei oma.

Wellicht kon ze niet geloven dat de twee iets kwaads in de zin hadden.

Patrisse en ik haastten ons haar bevel uit te voeren.

‘Hoe komen jullie in godsnaam hier terecht?’ vroeg oma.

‘Wij hebben onze bezigheid gevonden,’ zei Miep.

‘Beloven jullie ons te helpen en niet meer op de pornofilm terug te komen?’ vroeg ik.

‘Zeg me wat ik moet doen,’ zei Koos, ‘en ik doe het.’

‘Hoe kunnen we er zeker van zijn dat jullie ook je woord houden?’ vroeg Miep.

‘O,’ zei ik, ‘ik kan de zaak omkeren: jullie hadden beloofd ons niets meer in de weg te leggen, en toch vond Koos het nodig ons met zijn pistool te bedreigen.’

‘Een speelgoedpistool,’ zei Koos.

‘Om te spelen zeker.’

‘Weet je, ik moet soms zware jongens van me afhouden. Er is veel geld gemoeid met porno.’

‘Oké, ik geef jullie het voordeel van de twijfel.’

‘En ik sta ervoor in dat jullie niets overkomt,’ zei oma.

Miep en Koos knikten goedkeurend.

‘Verdorie, we moeten Ric en opa waarschuwen,’ zei ik.

Vermoedelijk wilden ze de koelkast plunderen, en opa zou een paar pakjes sigaretten willen inslaan, maar ze wisten niet dat een boef in het vakantiehuis op zoek was naar Patrisse.

Ik stuurde een sms’je naar Ric:

>Man in huis die patrisse zoekt, ma is bij ons, hannah mss in gevaar. Daan.

Miep begon oma te vertellen over hun omzwervingen in Frankrijk.

‘Goed,’ zei ik, ‘Koos en ik gaan op verkenning in de tunnel terwijl de vrouwen hier wachten.’

Patrisse keek me kwaad aan.

‘Oké, jij mag mee,’ zei ik, ‘misschien kun jij voorkomen dat we domme dingen doen.’

Ze lachte, en dat was goed.

‘En wij?’ vroeg Rune.

‘Jullie kunnen een gezelschapsspel spelen,’ zei ik.

Aan Miep vroeg ik:

‘Jullie hebben toch zoiets in huis, of niet?’

‘Ik denk het wel,’ zei Miep.

Als ze op het idee kwam een seksfilm met kinderen te maken, kreeg ze het gegarandeerd met oma aan de stok.

Over spelletjes gesproken: het ultieme gezelschapsspel voor twee was toch wel vrijen met Patrisse. Ze had graag dat ik haar streeelde en masseerde, maar ze zag de noodzaak in dat ik als man mijn ding moest kunnen doen zodat ik me echt goed in mijn vel voelde.

Na het bedrijven van de liefde praatten we dikwijls na over hoe we elkaar hadden bevredigd. Voor God was er maar één manier, die hij ons bij de geboorte had ingesproken: *Vermenigvuldig je*. Die drang voelde ik niet alleen in mijn hersencellen maar in alle cellen van mijn lichaam.

Patrisse wilde wel een aantal puntjes aan mij veranderd zien. Allereerst wees ze mij erop dat ik soms zonder reden lachte. Ik gaf toe dat me dat ook niet beviel. Bovendien had ik volgens haar de neiging om dwars te liggen als iets me niet zinde. Ze was nog nooit zo’n koppige man tegengekomen.

Natuurlijk kon ik ook dingen bedenken die me niet bevielen bij haar. Ik haatte het bijvoorbeeld als ze het vel van haar vingers afpelde. En als ik haar knuffelde, waarom duwde ze zich dan binnen de vijf seconden van me af? Omdat mijn adem stonk. Daar schrok ik van.

Als ik haar onverhoeds bij haar tengere armpjes of beentjes vastpakte, schreeuwde ze het uit van de pijn. Dan sloeg ze me met de vlakke hand tegen mijn achterhoofd. De eerste keer dat ze dat deed stond ik perplex. Haar uitleg? Als ik niet wilde luisteren, moest ik het maar voelen.

Dat ik de afwasbak nooit droogde, daar was ze al gewend aan geraakt. Dat ik de lampen soms liet branden, of de deuren open liet staan, dat vond ze niet meer zo erg. Voor de rest was ik de liefste man van de wereld en dat wilde ze zo houden.

Ze waste, streek en kookte voor mij. Ze poetste, en ik hielp haar om geen poetsvrouw te moeten inhuren. Ze ging met me wandelen. Ze nam me mee naar haar ouders en ze begeleidde me naar die van mij. Ze tolereerde me in haar bad en op de wc. Ze liet me van tijd tot tijd op mijn computer werken, want schrijven en lezen is mijn leven. Ze las teksten na en verbeterde ze. Ze deed graag dingen samen met mij. Kortom, ze gaf me veel.

Ze kreeg niet genoeg van mij, maar wat deed ik voor haar? Ik speelde Boggle, keek mee naar allerlei tv-series, dekte de tafel en zette koffie. Ik hielp haar bij het koken, ook al stond ik dikwijls in de weg of lette niet op, en dan ging er iets mis. Ik ging vroeg met haar naar bed en liet haar lang uitslapen. Ik ging met haar winkelen, maar dan zat ik in gedachten ergens anders. Ik liet haar lekkere dingen kopen: snoepjes, taartjes, nootjes, dikmakertjes. Een vrouw moest volgens mij een buikje hebben, maar ik beloofde haar aan de alarmbel te trekken als het te dik werd.

Wat deed ik nog meer voor haar? Ik herstelde dingen in huis. Djef had uitstekend werk geleverd met de bouw van het huis, maar hier en daar liet de afwerking te wensen over. Patrisse voelde zich er nog meer thuis sinds ik de kleine euvels had gerepareerd.

In het zwakke licht van het nachtlampje zei ik geregeld dat ze mooi was. Dat kon ze niet begrijpen, zo ongeschminkt en met pas gewassen haar. Ik vond haar bovendien de schoonste slaapster van de hele wereld, en haar eerste glimlach van de dag straalde als de opkomende zon. Als dank voor die mooie woorden kuste ze me nat en vol op de mond.

Ze kon goed pokeren. Bluffen en hopen dat de ander erin tuinde. Tijdens de middagpauze op school pokerde ze met een vijftal mannelijke collega's. Ze kleepte ze uit, ze droogde ze af, ze liet hen een poepje ruiken.

Op een avond kwam ik op het idee om het Bogglespel ter zijde te schuiven en strippoker te spelen. Enthousiast legde ze me de spelregels uit. Die had ik snel onder de knie, al had ik wat moeite met de toerbeurt voor het uitdelen van de kaarten. Patrisse merkte op dat ze een kledingstuk minder droeg dan ik. Daarop trok ik mijn sloffes uit en het spel kon beginnen.

Ze had zich niet verwacht aan mijn beginnersgeluk. In de kortste keren zat ze poedelnaakt tegenover me aan de eettafel met slechts haar horloge om de rechterpols en een kettinkje rond de hals; haar borstjes verborg ze achter haar gekruiste armen.

Ik had mijn onderbroek nog aan en mijn groeiende lid zorgde voor een strakheid die ik niet langer aankon. Het was me opgefallen dat Patrisse eerst haar slipje had uitgetrokken en pas daarna haar bloesje. Nu wist ik waarom: ze had het koud, aan haar stijve tepels te zien.

Ik kon me niet meer beheersen. Ik pakte haar vast, trok haar mee naar de sofa en gaf haar een goede beurt. Toegegeven, er was weinig nodig om haar te doen kronkelen, en in een wip was de klus geklaard.

Terwijl ik hijgend van de inspanning uitblies, keek ze me weer met klare ogen aan en zei dat ik het perfect had gedaan. Mijn dominantie was goed getimed en ze was erdoor opgegeild. We moesten het zo meer doen volgens haar. Ik zei dat ik het elke dag zou doen als dat moest.

Patrisse nam de voorhoede en gidste ons vanuit het kasteel door de tunnel naar het vakantiehuis. Koos en ik volgden haar op de hielen, want we wilden niet verloren lopen in de ondergrond van Tornac.

Zoals Rune had uitgelegd bevond de toegang tot de tunnel zich in de kelderverdieping van de villa. Ik kroop als eerste uit de kast in de kleine slaapkamer en ging na of de kust veilig was. Toen ik er zeker van was dat er niemand op de loer lag, riep ik Patrisse en Koos om tevoorschijn te komen.

We praatten zo weinig mogelijk, en als dat nodig was fluisterden we. We waren akkoord dat een van ons via de keldertrap naar boven zou gaan. De anderen zouden via de garagepoort buiten controleren of de boeven nog aanwezig waren. Ik wilde niet dat Patrisse alleen op pad ging, maar dat leek me beter omdat ik Koos in de gaten wilde houden.

‘Neem geen risico’s,’ zei ik tegen Patrisse toen ze aanstalten maakte om naar de keldertrap te gaan.

‘Beloofd.’

Ik gaf haar een kusje op de mond en liet mijn hand strelend over haar rug gaan terwijl ze zich van mij verwijderde, vervolgens draaide ik me om en volgde Koos door de poort naar buiten.

De auto van Ric stond er niet. Hij was samen met opa blijkbaar nog onderweg, ofwel hadden ze besloten even langs de supermarkt te rijden om eten in te kopen.

Aan het zwembad was niemand. Enkele speeltuigen dobberden nutteloos op het water. Het was minstens 40 graden. Ik had liever mijn kleren uitgetrokken en een frisse duik in het bad genomen.

Ik nam aan dat de vermeende zwembadreiniger niet alleen was gekomen en stelde Koos voor via de ramen te kijken of er iemand in het huis was. Hij ging voorop, ik volgde gedwee. Ik heb mezelf nooit een echte held gevonden.

Achter geen enkel raam was er beweging te zien, alleen de tv in de woonkamer stond aan.

De kamer waar Hannah en Marike sliepen bevond zich aan de voorkant van het huis. We liepen eromheen om ook daar een kijkje te nemen. Een blik door de hoge ramen van de veranda leerde ons dat er niemand aanwezig was.

Ik schrok toen ik een silhouet in de aanpalende keuken zag staan. Het was Hannah die aan de gootsteen iets klaarmaakte voor zichzelf of voor Marike. Toen zag ik ook het meisje in haar eetstoel zitten, verwachtingsvol naar haar mama kijkend.

Koos trok me terug tot achter de muur omdat ik niet voldoende verdekt opgesteld stond. Voorzichtig keek ik vanachter de hoek toe en zag Patrisse gebukt vanuit de gang de keuken naderen. Toen gebeurde alles snel. Een reus van een vent rende uit de keuken en wierp zich op Patrisse.

Ik vloekte binnensmonds. De gijzelaar van Hannah en Marike had nu ook Patrisse te pakken. Ik nam aan dat ze de overige kamers had nagekeken en er niemand had aangetroffen. Dat wilde zeggen dat we slechts met één vijand rekening moesten houden.

Patrisse riep om hulp, en ik wilde haar helpen, maar Koos hield me tegen en fluisterde dat hij een beter idee had. We trokken ons terug tot achter de geblakerde barbecue en smeedden een plan.

‘Die kerel zoekt Patrisse en hij heeft haar nu gevonden,’ zei Koos, ‘vermoedelijk gaat hij binnenkort vertrekken en dan volgen we hem.’

‘Maar wij hebben geen auto.’

‘Dan overvallen we hem bij de auto.’

‘Maar ik zie geen auto.’

‘Dan volgen we hem te voet.’

Ik vond het een vreemd gesprek. Koos zweeg.

Zeven minuten later kwam de reus naar buiten, Patrisse voor zich uit duwend. Hij was slordig gekleed. Het kruis van zijn broek hing veel te laag en zijn hemd was onder de oksels en op zijn rug doorweekt van het zweet. Zijn blonde haar lag plat op zijn hoofd en het was niet van de gel. Zijn blik stond verwilderd, alsof hij gedrogeerd was.

Patrisse weende. Koos moest me opnieuw tegenhouden, want anders had ik ongelukken begaan. Hij zei:

‘Wacht tot hij duidelijk heeft gemaakt wat hij van plan is.’

Onverwacht kwam de Volvo van Ric de helling opgereden. De gijzelaar reageerde snel door Patrisse mee naar de garagepoort van de benedenverdieping te trekken. Ric reed zijn auto via de andere oprit tot bijna aan de voordeur en stapte nietsvermoedend uit. Opa volgde hem.

Ik wilde uit mijn schuilplaats komen en hen verwittigen, maar een plotse kreet van pijn die weerklonk weerhield me. Even later kwam Patrisse naar boven gerend. Ze zag me staan en kwam in mijn richting gelopen.

De reus kwam haar niet achterna. Hij hield zijn onderbuik vast alsof Patrisse hem een kniestoot in het kruis had uitgedeeld. Maar hij haalde wel een pistool uit zijn jaszak en richtte dat op Patrisse.

Ze was bijna bij mij toen een oorverdovend schot afging. Instinctief zocht ik dekking. Ook Ric en opa begrepen dat ze tegen het wapen niets konden uitrichten en doken achter de grote vase d’Anduze weg.

Gelukkig had de reus zijn doel gemist, want Patrisse zat levend en wel achter het muurtje van de barbecue. In welk wespennest waren we in godsnaam terechtgekomen? Met het neppistool van Koos had ik niets kunnen beginnen, want het pistool van onze vijand maakte genoeg kabaal om echt te zijn.

Opa nam het initiatief en zag kans de kraan van de waterslang open te draaien, de slang waarmee we de barbecuebrand hadden geblust. Hij spoot de gijzelaar in het gezicht waardoor hij zijn wapen niet meer kon richten. De ontvoerder ging ervandoor en verdween uit het zicht.

Koos aarzelde geen moment en rende achter hem aan. Ik ging ervan uit dat het geen ontsnappingspoging was en achtervolgde hem niet. Het hysterische geschreeuw van Patrisse deed me besluiten in haar buurt te blijven.

‘Die man, dat was mijn vriend uit Brussel,’ zei ze hortend.

‘Is dat de Brusselaar waarover je me hebt verteld?’

Ze knikte.

‘Niet dood dus.’

‘Ik kan het ook niet verklaren, maar hij was het zeker.’

‘Wat wilde hij van jou?’

‘Hij heeft me de oorbellen afgenomen die ik ooit van hem cadeau heb gekregen.’

‘Zijn we dan nu van hem verlost?’ vroeg ik.

‘Ik denk het niet, want hij wilde me ergens heen brengen.’

Opa en Ric waren bij ons komen staan. Ric zei:

‘We moeten hem te pakken krijgen.’

‘Koos is hem gevolgd,’ zei ik.

‘Hoe komt Koos hier?’ vroeg Ric.

‘Hij heeft beloofd ons te helpen,’ zei ik, ‘hij zal die vent wel bij de lurven krijgen.’

‘Of hij is allang ontsnapt,’ merkte Ric op.

‘Ma menne man,’ zei pa, ‘wat is in godsnaam gaande?’

‘Een oude vriend van Patrisse zoekt moeilijkheden,’ zei ik.

‘Welke vriend?’ vroeg Ric gniffelend, ‘Patrisse heeft er heel wat versleten.’

‘Wat weet jij daarvan?’ vroeg Patrisse, ‘helemaal niets.’

Ze had me verteld van enkele ex-lieven, en dat waren er niet veel, vier, hoogstens vijf. Ric liet uitschijnen dat ze een heviger liefdesleven achter de rug had. Had hij daar goede redenen voor? Ik hoopte dat Patrisse niet te veel over mijn vriendinnetjes had verteld.

Hannah, die nu pas met Marike op de arm naar buiten durfde te komen, vloekte.

‘Wat is hier allemaal aan de hand?’ vroeg ze.

‘Die man wil Patrisse,’ zei ik

‘Dat had ik al begrepen,’ zei Hannah.

Patrisse vroeg haar:

‘Heeft hij je verteld wat hij van mij wilde?’

‘Hij vloekte voortdurend en praatte in zichzelf. Ik hoorde hem iets zeggen over foto’s en oorbellen. Dat is alles.’

‘De oorbellen heeft hij al terug,’ zei Patrisse.

Voor we op vakantie waren vertrokken, had ik een oud fototoestel van Patrisse naar de fotograaf gebracht. De batterij was leeg en ik had het filmrolletje er niet uit kunnen nemen omdat de automatische terugspoelknop niet werkte. Volgens Patrisse zaten er nog foto’s in van misschien wel vijf jaar eerder. Ze waren niet belangrijk, maar vermoedelijk dacht de Brusselaar daar anders over. Of zocht hij de foto die ik in het geldkistje had gevonden en waarop Djef en hijzelf als soldaten te zien waren?

Ik herademde opgelucht toen Koos via de oprit kwam aangewandeld. Mijn blik naar Ric zei genoeg. Je kon nog op mensen vertrouwen.

‘Die vent kon verdorie rennen,’ zei Koos, ‘hij werd opgewacht door twee mensen in een zwarte Opel Kadett die honderd meter van de buitenpoort geparkeerd stond. Ze zijn ervandoor, maar ik heb gezien dat de auto een Luxemburgse nummerplaat had.’

‘Misschien de auto van je ex-vriend uit Luxemburg,’ zei ik.

‘Je bent gek,’ zei Patrisse.

En we hadden niet één vijand maar een groep van drie.

Van de Luxemburger hadden we geen schrik, maar voor de Brusselaar moesten we oppassen. En wat moesten we van de derde belager denken?

Patrisse doet me denken aan het boek *Blik vol passie* door de gebroeders Bogaerts. Het had me twee maanden gekost om het uit te lezen. Voor ik Patrisse ontmoette, had ik veel tijd om te lezen. Met Patrisse erbij ging dat niet meer zo vlot, maar ik had een andere plek om te lezen gevonden: de trein. Door de korte stukjes die ik dagelijks las, raakte ik de draad nooit kwijt.

Het boek van de gebroeders Bogaerts was vlot leesbaar, het plezier voor het lezen primeerde. Ik heb al gezegd dat ik bij het schrijven hetzelfde doel nastreef. Ik dwing me ook altijd om een boek van A tot Z te lezen, alsof ik dat bij de aankoop aan de schrijver heb beloofd.

Hoeveel tijd andere schrijvers in hun verhalen steken, kan ik moeilijk schatten. Ik werk al een jaar aan een verhaal over een relikwieënverzamelaar. Als ik erin slaag het uit te geven, bid ik dat de verkoop ervan goed gaat. En als dat lukt, reken ik erop dat de lezer het boek niet na vijftig bladzijden ter zijde legt vanwege de drie s'en: saai, simpel en stom.

Het kopen van een boek mag geen weggegooid geld zijn. Al het researchwerk, het urenlange schrijven, het maandenlange verbeteren en redigeren is dan voor niets. Veel boeken zijn zo vergankelijk als hun schrijvers, maar sommigen overleven als hun boeken goed verkopen.

De lezer zal zich afvragen wanneer ik eindelijk tot de kern van de zaak wil komen. Wel, ik was blij dat ik het verhaal van de broers Bogaerts tot de laatste bladzijde had gelezen, want op de voorlaatste pagina stond: *Want dat is toch liefde, geheimen met z'n tweeën delen. Al de rest is een zeepbel.*

Hoe geheim onze geheimen waren zou zich uitwijzen, want als Patrisse en ik bij elkaar bleven, zouden ze nooit uitkomen. Gebeurde dat wel, dan zou ik me als een pissebed onder een bloempot verbergen in de hoop dat de eigenaar hem niet verplaatste.

Ik hoopte dat het bestaan van de tunnel tussen de villa en het kasteel van Tornac een goed bewaard geheim was. Ik vond dat we oma en de kinderen naar de villa moesten terugroepen, maar Koos dacht dat het beter was terug te keren naar het kasteel omdat de Brusselaar niet op de hoogte leek te zijn van de geheime gang.

We kropen een voor een door de kast in de logeerkamer op de kelderverdieping van het vakantiehuis. Als laatste trok ik de achterwand voor de opening zodat mogelijke achtervolgers de ingang van de tunnel niet zouden vinden.

Zonder onverwachte ontmoetingen met raadselachtige figuren ontsnapt uit een fantastisch verhaal bereikten we allemaal het kasteel. Een voor een daalden we de schappen in de berggruimte af. Ik hielp Patrisse, Ric zorgde voor zijn vrouw en Marike. Opa weigerde alle hulp.

De keuken was leeg. Kinderstemmen weerklonken vanuit de woonkamer, waar Miep en de kinderen aan de tafel zaten te puzzelen. Toen Rune me zag, kwam ze enthousiast naar mij gerend, vervolgens trok ze me naar een andere hoek van de kamer.

‘Kijk eens wat we gevonden hebben,’ zei ze.

Ik geloofde mijn ogen niet. Twee gipsen paardjes stonden in een hoek achter de hoge kast opgesteld: het met witte letters versierde, zwarte paardje van Magalie, en het met guirlandes versierde, blauwgroene paardje van Rune. Het hoofd van Runes paardje was weer aan het lijf gelijmd. Er kleefde geen bloed meer aan.

‘Hoe komen die hier?’ vroeg ik.

Miep, Koos, Patrisse en Ric kwamen erbij staan. Opa en oma en Hannah bleven in de zetel zitten.

‘Die hebben we gekocht op een veiling in Anduze,’ zei Miep onwennig.

Ik bekeek het paardje van Magalie wat beter en las de tekst: UTOPIA, WAAR WOORDEN LEVEND WORDEN. Waar het Utopia van Magalie lag, laat ik in het midden, misschien buiten de dampkring van de aarde, buitenaards dus. Het was duidelijk dat zij ook over de

toekomst van onze planeet nadacht. Als alle mensen dat deden zou het de aarde beter vergaan, zonder te vergaan natuurlijk.

‘Kun je je herinneren hoe de verkoper eruitzag?’ vroeg ik.

‘Als ik me goed herinner was hij klein,’ zei Miep.

‘Hij had een baardje en zwart haar tot op zijn schouders,’ zei Koos.

‘Zie je wel dat het de Luxemburger is,’ zei ik tegen Patrisse, ‘wat heeft hij hier verloren?’

Patrisse schokschouderde.

Rune stond achter mij en vroeg:

‘Bedoel je dat die Luxemburger de vriend van mijn mama is?’

Patrisse knikte.

‘Ik dacht dat zij hem gedumpt had,’ zei Ric.

‘Nee hoor, hij brengt mama regelmatig een bezoekje in het atelier, en daar doen ze wat ze niet kunnen laten.’

Ik vond dat Rune dat heel mooi gezegd had.

‘Weet jij of zij een opdracht in dit kasteel heeft uitgevoerd?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei ze, ‘waar zou ze dat dan gedaan hebben?’

‘De muren van onze cel waren versierd met kalligrafische teksten. Ik vermoed dat de andere cellen net zo zijn opgefleurd.’

Ik keek Koos en Miep aan. Miep legde uit:

‘De cellen waren zo geschilderd toen wij hier kwamen wonen. Het kasteel is niet onze eigendom, we huren het. We hebben alleen het woongedeelte naar onze zin aangepast.’

Ik had de indruk dat ze zich niet op haar gemak voelde. Maakte ze ons iets wijs?

‘Op een of andere manier is de wijnwinkel van de conciërge verbonden met de eigenaar van dit kasteel,’ merkte Patrisse op, ‘ik stel voor dat we hem eens aan de tand gaan voelen.’

‘Ik denk dat we beter eerst de Brusselaar en de Luxemburger opsporen voordat zij ons vinden,’ zei ik.

‘Je hebt gelijk,’ gaf ze toe.

De kinderen hadden zich ondertussen weer op de driedimensionale puzzel gegoooid.

‘Kijk eens hoe diep de visjes zwemmen,’ merkte Veer op.

Ze legde een vinger op de puzzel, en die leek erin te steken.

‘Mooi hé?’ vroeg Rune terwijl ze het laatste stukje legde.

‘Je had beloofd dat je hem samen met mij zou afmaken,’ zei Patrisse.

‘Pech,’ zei Rune en lachte haar tanden bloot.

‘Je bent een vlegel,’ zei Patrisse.

Ongemerkt had Veer het paardje van Magalie van de vloer opgepakt. Ze wilde het misschien meenemen naar de tafel om erop te kleuren, maar zover raakte ze niet. Ze struikelde over de dikke rand van de mat en viel. Het gipsen paard brak op de harde vloer in stukken uit elkaar.

Mijn liefde voor Patrisse was zo broos als gips. Er hoefden slechts enkele duistere gedachten in me op te komen en in de kortste keren bleef er weinig over van de liefde die ik voor Patrisse voelde.

Er waren momenten waarop we het allebei moeilijk hadden. Het kwam soms voor dat zij dacht dat ik kwaad op haar was, en omgekeerd. Dan leek het of we elkaar negeerden zonder reden. We overdachten allerlei ingewikkelde toestanden en kwamen elke keer uit op een donkere toekomst die voor geen van beiden iets leuks in petto had.

We dachten dat het oplossen van het huisprobleem ons uit de crisis zou helpen. Het contract van de notaris moest ons vaster aan elkaar binden, en toch had het een averechts effect. Ze eiste mijn vrije tijd op, en ik zag me door haar beperkt in mijn schrijverij. Het was niet levensbelangrijk, want het bracht geen brood op de plank, maar de schrijfmicrobe zocht altijd een uitweg en het duurde nooit lang of ik zat weer aan de computer gekluisterd.

Ik stelde me voor dat er een dag zou komen waarop Patrisse inzag dat ik een saaie piet was en dat ze een verzetje wilde, bijvoorbeeld door een collega op school het hoofd op hol te doen slaan en

hem uit te nodigen voor een ritje in de bergkast tussen de lift en de deur naar de trap.

Tussen onze denkwerelden en de werkelijkheid was er een groot verschil. Het uitpraten kon de zaak vereenvoudigen, maar het bleef gokken. We vroegen ons geregeld af of we genoeg van elkaar hadden, of gewoon door moesten gaan.

Het draaide altijd uit op doorgaan, want we waren er niet voor niets aan begonnen. Als we er heel onze energie in bleven steken, zouden we slagen. Hulp van buitenaf was natuurlijk altijd meege-nomen, bijvoorbeeld van mijn moeder.

Zij vroeg op een keer hoe het met *ons* ging. Patrisse zei heel open: *Niet zo goed*. Ze probeerde mijn moeder gerust te stellen. Ze zei dat ik me blindstaarde op de mogelijkheid dat een van ons de relatie op een dag zou afbreken, maar ze was heel zeker van *ons*. Mijn moeder begreep ik dat een vrouw had gevonden die me de liefde gaf waarnaar ik mijn hele leven had gesnakt.

Ze vertelde over het wel en wee in haar huwelijk. Werken in de winkel van zijn schoonvader had mijn vader niet altijd aangenaam gevonden, maar hij had toch zijn steentje bijgedragen. Dus ik dwong me te zijn wie ik was, Daan die vrolijk zijn eigen ding deed, én Daan die zijn omgeving de nodige aandacht schonk.

Mijn moeder keek ons tegelijk bezorgd en blij aan. De bezorgd-heid om mij was er altijd, maar nu had ik een vrouw die voor me kon zorgen, en mijn moeder vertrouwde Patrisse daarin.

Als avondeten had mijn moeder stoofvlees klaargemaakt, om-dat Patrisse dat graag at. Het was smullen geblazen.

In de auto op weg naar huis liet Patrisse me weten dat ze mijn moeder een toffe vrouw vond. Tranen welden op in haar ooghoeken. Ze hielp me begrijpen dat ik een moeder uit de duizend had.

Ik zette de auto aan de kant en we omhelsden elkaar. De zon brak door op hetzelfde moment dat een glimlach zich rond haar mond vormde en enkele bengelende tranen op haar bovenste lip tot stilstand kwamen.

Veer keek beteuterd naar de brokstukken van het gipsen paard. Wat ertussen lag, gaf voor mij toch wel reden tot nadenken. Er zaten geen drugs in verborgen, ook geen geheime af luisterapparatuur. Het paardje was niet gevuld met rozijnen, ook niet met paaseitjes of knikkers.

Uit de buikholte waren vijf dingen gerold: een bril met zwart montuur en matzwart geschilderde glazen, een set lichtgroene oordopjes, een roze neusknijper aan een wit koordje, een set gele, rubberen handschoenen en een blauwe tongschraper.

Veer had zich gelukkig geen pijn gedaan. De kleine meid nam de bril van de grond en zette hem op. Nu liep ze met haar armen voor zich uitgestoken door de kamer en schreeuwde:

‘Ik ben blind. Ik ben blind.’

Rune plaatste de neusknijper op haar neus; met het achteruit gekamd haar zag ze eruit als een schoonzwemster. Ze gaf Veer een *high five*. Veer kon niet meer zien, en met haar gele tutter legde ze zichzelf op niet te praten. Ze stak ook de oordopjes in haar oren. Of ze niets meer hoorde was niet zeker.

Rune trok de rubberen handschoenen aan en begon Veer ermee te bevoelen. Zoals Veer dat altijd bij het wassen van een pop deed, zei ze:

‘Was, was, was.’

Bleef de tongschraper op de grond liggen omdat de kinderen niet wisten wat het was?

Mijn reisgenoten gaven geen blijk van zware denkprocessen die hun brein bezighielden. De prullaria waren goed voor de kinderen, meer dan speelgoed zag Ric er niet in. Voor de rest moesten we er niet te veel achter zoeken.

Opa had altijd opmerkingen over de gang van zaken in de wereld, maar nu werd het hem even te veel.

‘Ma menne man toch,’ zei hij, ‘als ik daar mijn hoofd over moet breken, weet ik niet waar het ophoudt.’

De kinderen speelden verder terwijl oma en Miep de brokstukken van het paard opruimden. Hannah zat in de zetel met haar ogen dicht en leek te slapen. Alleen in Koos en Patrisse vond ik bondgenoten om over de vreemde vondst te brainstormen.

We vatten het op als een raadsel. Veer was blind en doof, Rune sloot met de neusknijper haar reukzin af. Met wat fantasie kon ik me voorstellen dat ik met een vlijmscherpe tongschraper de papillen van mijn tong sneed om mijn smaakzin uit te schakelen. En met de rubberen handschoenen kon ik het gevoel in mijn handen wegtoveren. Symboliseerden die dingen de vijf hoofdzintuigen van de mens? Een verborgen boodschap van kunstenaars Magalie?

‘Brr, stel je voor dat je zintuigen niet meer werken,’ zei Patrisse, ‘wat dan?’

‘Zonder zintuigen zit je geest gevangen,’ zei ik, ‘ik durf het mij niet voor te stellen.’

Koos kwam uit een opmerkelijke hoek toen hij zei:

‘Judas moest Jezus verraden opdat zijn lichaam geen gevangenis voor zijn geest zou zijn.’

Niet kunnen proeven of ruiken was niet zo erg, maar niet kunnen horen of zien leek me angstwekkend. Het waren gebreken waarmee je af en toe geconfronteerd werd als je een dove of een blinde tegenkwam, maar hoe voelde zich in godsnaam iemand die niet kon voelen?

‘Zonder de elementen lucht, water, vuur en aarde blijft alleen de leegte over,’ zei Koos in een magisch surrealistische bui.

Patrisse tikte me op mijn schouder aan. Ze wees naar Veer die met haar gezicht naar de muur gekeerd de indruk gaf in zichzelf te praten. Ik had het haar al meer zien doen op bezoek bij opa en oma in Engelmanshoven. Toen had ze heel elegante bewegingen gemaakt. Nu maakte ze hevige armbewegingen en praatte zonder geluid te maken.

Ik liep naar Veertje en zag dat ze niet tegen een onzichtbare praatte maar tegen een soort insect. Het had geen vleugels, wel heel lange voelsprietten. Het beestje was vier centimeter groot, had zes

poten en bewoog nauwelijks. Het zat op een verwarmingsbuis en maakte geen onrustbarend geluid.

Ik had niet verwacht oog in oog te staan met een insect van die grootte. Veer had er geen schrik van, maar ik moest me als een grote jongen voordoen. Patrisse en Koos keken met me mee, de anderen waren afgeleid door dingen die me onbelangrijker leken. Was dat een cicade?

Toen Veer zich omdraaide, leek ze me vanachter de donkere bril aan te staren. Onverwacht vuurde ze een beeldenstorm op me af.

Een man werpt een touw over een zolderbalk en is van plan zichzelf op te knopen, maar hij durft niet. Teleurgesteld zit hij op de stoel, met het koord nog rond zijn nek. Een schimmige poot van een reus duwt de man van de stoel. Hij valt in het trapgat en blijft aan het koord hangen.

Voor de toog van een antiekwinkel staat een onopvallende stoel die niemand zal kopen. De vrouw achter de balie staat een bezoeker te woord die een antiek geweer wil slijten. Rond de trekker materialiseert zich een schimmige klauw, en een schot gaat af. De schutter rent ervandoor.

Een jongentje neemt een gipsen kop van een paard uit het gras op en weegt dat op zijn hand. Een schim stampt het ventje onder zijn kont waardoor hij zijn evenwicht verliest en met de paardenkop de hals van een ander jongetje oversnijdt. Dezelfde onwerkelijke poot doet de moeder van het dadertje struikelen waardoor de bestuurder van een scooter ten val komt.

Een meisje aait een konijntje en wil het op de grond zetten. Een schimmige lange tong likt haar in het gezicht waardoor ze begint te lachen. Het beestje valt uit haar handje en verdrinkt in een met regenwater gevulde bloembak.

Een vrouw gaat de trap van een duivenkot op. Ze is heel voorzichtig omdat ze een plateau met kopjes koffie en koekjes draagt. Wanneer ze bijna boven is, graaien twee schimmige klauwen naar

haar onderbenen. Ze gaat onderuit en stoot haar hoofd tegen de reling.

Afgehakte hoofden, door enorme katapulten over een vestingmuur afgeschoten, pletsen op de straat als te sappig fruit uit elkaar. Een schimmige muil van een dier opent zich om mij op te slokken.

Het wezen verschijnt zo onverwacht dat ik niet meer kan bewegen. Zijn ogen zijn als diepzwarte irissen omringd door witte heeallen. Het onwerkelijke wezen verkleint aldoor, tot een rafelig pluchen speelgoedkonijn dat veel op Nientje lijkt.

Veers ogen openen zich achter de matzwarte glazen. Ze nam haar bril af en trok de oordopjes uit. Met een kwade blik keerde ze zich om en liep naar de anderen die aan tafel zaten.

Ik vroeg me af of de vader van Hannah vermoord was en geen zelfmoord had gepleegd. Was de overval in de antiekzaal geen schietongeval? Had het jongetje met de paardenkop zijn kameradje opzettelijk verwond? Was zijn moeder rancuneus tegenover snelle scooterbestuurders? Had Marike moedwillig het konijn laten verdrinken? Was de vrouw van de duivenmelker in opdracht vermoord? En mocht ik van geluk spreken dat een duif mijn hoofd had opengereten en niet een beer?

Rune had me verteld dat mensenhoofden van gevangengenomen strijders over de muren van burchten werden gekatapulteerd om de vijand af te schrikken. Was dat droombeeld als bewijs bedoeld dat het er ooit zo aan toe was gegaan? Of was het een toekomstplaatje? En wat had Nientje daarmee te maken?

Het pluchen beest was een cadeau voor Veers derde verjaardag. Djef, de ex-man van Patrisse, had het haar gegeven. Patrisse vond het maar een lelijk ding, maar Veer was eraan gehecht geraakt en dat had Djef natuurlijk heel leuk gevonden.

Djefs voortdurend tegendraadse houding had me elke keer geënerveerd, maar uiteindelijk had hij zijn geld geïncasseerd. Ik zal je ook daarvan vertellen voordat ik verder ga met het vakantieverhaal.

We zaten in een cafetaria en praatten na bij een koffie en gebak. De aktes voor de regeling van het huis waren ondertekend. We hadden het de notaris moeilijk gemaakt door hem twee cheques aan te bieden, maar hij was snugger genoeg om het bankchequeraadsel te ontrafelen.

Djef stak de zoveelste sigaret op nadat hij een tweede dubbele Amaretto had besteld. Patrisse wees hem erop dat hij nog moest rijden, maar hij wilde niet luisteren.

Hij was altijd al een gedreven, stuurse man die voor niemand uit de weg ging, zelfs niet voor zichzelf. Patrisse had het een tijdje aangezien en gemerkt dat hij altijd voor haar paraat stond, maar op zo'n indringende manier dat ze zich ongemakkelijk voelde. Hij zou haar nooit slaan, maar hij stak zijn belerende vingertje iets te vaak naar haar op, bijvoorbeeld als hij opmerkingen maakte over haar kleren of het eten. Patrisse had zich erbij neergelegd, maar ze was toch verrast geweest toen hij zei dat hij wilde scheiden.

Aan het tafeltje in de cafetaria vertelde hij dat hij een huis had gekocht voor zijn nieuwe vlam en haar drie dochters. Hij had er de pret van zijn leven, hoewel ik een traan in een van zijn ooghoeken opmerkte. Had hij spijt van zijn breuk met Patrisse? Of weende hij van geluk?

Ik voelde me ziek maar wilde het onderonsje tussen de exen niet verpesten. Ik verbeet de grieperige pijn in mijn heupen en probeerde zoveel mogelijk uit de rook van Djefs sigaret te blijven. Uiteindelijk had geen van ons drieën nog iets bijzonders te vertellen, en Patrisse merkte op dat ze uit de ongezellige cafetaria weg wilde.

Aan de auto namen we afscheid. Djef gaf Patrisse een kus op de wang en ik kreeg een stevige hand. Toen ik in de auto wilde stappen, fluisterde hij iets in mijn oor, en liep vervolgens zwigend weg. Natuurlijk wilde Patrisse weten wat Djef had gezegd. Over het dak van de auto heen legde ik haar uit dat hij wilde dat ik haar soigneerde. Volgens haar deed ik dat al, en ze hoopte dat ik dat nog lang zou blijven doen.

Thuis openden we tijdens het avondmaal een fles witte wijn en klonken op een fijne relatie met alles erop en eraan. In bed bedankte ze me omdat ik haar zo goed geholpen had met het huis. Ik verwarmde haar koude voeten met mijn eigen voeten. Het slapen ging niet zo goed, maar naast mijn dromende liefje doezelen maakte me dolgelukkig.

Djef was onze vijand niet meer. Hij had zich sindsdien niet meer laten zien.

Blijkbaar was de Brusselaar onze enige echte tegenstander. Het was hem gelukt ons vakantiehuis in Tornac te vinden. Had hij misschien hulp gekregen van de Luxemburger?

Ik vertelde niets over het visioen dat Veer op mijn geestesoog had geprojecteerd en overlegde met Koos, Miep, Patrisse en Ric wat we konden doen. Meer dan de helft van onze vakantie was al voorbij en ik had geen zin om naar huis te gaan. We hadden nog recht op vier dagen, daar wilde ik wel iets voor doen.

‘We moeten de eigenaar van het kasteel verwittigen,’ merkte Koos op, ‘zij zal niet graag hebben dat louche types haar villa bezetten.’

‘Ons vakantiehuis is ook haar eigendom?’ vroeg ik.

Koos knikte.

‘Dat is toeval, of niet,’ zei ik, ‘ik dacht dat de eigenaar van ons vakantiehuis in het kasteel woonde.’

‘Ze is Belgisch,’ zei Miep.

‘Hebben jullie haar adres in België, of haar telefoonnummer?’ vroeg Ric aan Miep en Koos.

Koos dacht even na en zei:

‘Ik schrijf elke maand het huurgeld op een rekening over. Daar moet een adres bij staan.’

‘Ik zal het wel gaan halen,’ zei Miep.

‘Oké, wat doen we nadat we de eigenaar hebben gevonden?’ vroeg Patrisse.

‘Dan gaan we achter de reus en zijn kompanen aan,’ zei ik.

‘Ma menne man, ik zal hen folteren,’ zei opa.

Pa’s visie op de zaak was misschien iets te kortzichtig, maar hij had gelijk. Het moorddadig ex-lief van Patrisse moest op zijn plaats gezet worden.

Miep overhandigde Koos een rekeninguittreksel, en hij las het adres af:

‘Beknel Maud, Rogierplein nummer negentien, Brussel.’

‘Hoe zijn jullie bij haar terechtgekomen?’ vroeg ik.

‘Door een kleine advertentie in de krant waarin ze het kasteel te huur stelde.’

Ineens herkende ik het adres.

‘Verdorie, dat is vlakbij de hoofdzetel van Exitita, die staat aan het Rogierplein, nummer elf.’

‘Je bent gek,’ zei Koos.

‘Soms,’ zei ik en keek Patrisse glimlachend aan, maar ze beantwoordde mijn schuinse blik niet.

‘Nu weten we waar ze woont,’ zei Ric, ‘maar Brussel is te ver weg om haar even te gaan bezoeken.’

Aan Koos en Miep vroeg ik:

‘Hebben jullie geen telefoonnummer van die Beknel?’

Koos keek op het uittreksel dat Miep hem had gegeven en schudde zijn hoofd. Miep zei:

‘Nee, we houden enkel contact via e-mail.’

‘Mag ik dat uittreksel eens zien,’ vroeg ik.

Koos overhandigde het. Aan de eerste vier karakters van het rekeningnummer zag ik dat Maud Beknel cliënt bij Exitita was.

‘Ik zal naar het kantoor in de hoofdzetel bellen, daar zullen ze mij haar telefoonnummer kunnen geven,’ zei ik.

Binnen de kortste keren had ik van mijn collega in Brussel een telefoonnummer ontfootseld.

Tegen Patrisse zei ik:

‘Jij kunt beter uitleggen wat er aan de hand is. Wil jij dat nummer alsjeblieft bellen?’

Ik stak mijn telefoon in haar richting en wachtte af.

‘Omdat je het zo mooi vraagt,’ zei ze en nam hem aan.

Iedereen aan tafel zweeg. Hannah en oma toomden de kinderen een beetje in.

Patrisse tikte het nummer dat ik op het uittreksel had geschreven in, wachtte de verbinding af en zei uiteindelijk:

‘Goedendag meneer, u spreekt met Patrisse Butenaerds – ’

Ze zweeg even. Toen ze in haar mooiste Frans begon te spreken, luisterde ik aandachtig. Uit het eenzijdige gesprek begreep ik dat de man aan de andere kant van de lijn de secretaris van Beknel was en dat zijn baas afwezig was.

Ze verbrak de verbinding en zei:

‘Maud Beknel is hoofd van gebouwen, ze is vandaag in Luxemburg. Vanavond komt ze in de Rogiertoren nog even langs, tussen halfacht en acht uur.’

Ik keek op mijn horloge en zag dat het kwart voor zes was.

‘Mooi,’ zei ik, ‘dan kunnen we ons nu volledig concentreren op een copieus diner in het Chateau de Tornac.’

Gelukkig was de proviandkast van Miep en Koos goed gevuld.

Toen we onze buikjes rond hadden gegeten, merkte Hannah dat Veertje er niet meer was. Ze had niet willen eten omdat ze liever met de spullen uit het paardje speelde.

Iedereen zocht mee naar de stoute meid. Na een vijftal minuten riep Miep vanuit de bergruimte dat ze iets gevonden had. Ik rende erheen en zag de zwarte bril op een van de schappen liggen. Roepen had geen zin omdat het kind heel waarschijnlijk de oordopjes in haar oortjes had gestopt.

Oma herinnerde zich dat Veertje naar Nientje had gevraagd. Zij had haar uitgelegd dat ze wel een nieuwe knuffel zou krijgen. Patrisse opperde dat Veer niet tevreden was met oma’s uitleg, en dat de kleine meid blijkbaar eerst gedaan had alsof het haar niet kon schelen maar tijdens het eetmaal naar de villa was vertrokken om daar haar konijn te zoeken.

Patrisse had al eerder bewezen dat ze de kinderpsychologie onder de knie had. Haar speculatie klonk geloofwaardig in de oren. Ric, Koos en ik hoopten dat we op een cruciaal moment een verschil zouden maken in de strijd tussen goed en kwaad, als de ridders van de rechthoekige tafel.

Behoedzaam kropen we een voor een door het gat in de bergruimte en volgden Patrisse door de tunnel naar het vakantiehuis.

Veer had het houten paneel in de slaapkamer op de kelderverdieping opzij gegooid waardoor de ingang voor iedereen zichtbaar was. Ik zette het terug voor de opening en hoopte dat onze vijanden de geheime doorgang niet zouden vinden.

Blijkbaar had Koos mijn gedachten gelezen, want hij zei:

‘Iemand moet hier blijven om de ingang te bewaken en bij onraad hulp te gaan halen.’

Ik keek naar Ric. Hij was een pantoffelheld en hield zich liefst op de achtergrond. Patrisse wist dat ook en vroeg:

‘Ric, is dat niets voor jou?’

‘Als jullie dat goed vinden, zal ik het fort bewaken,’ zei hij.

Ik glimlachte om zijn kinderlijke opmerking, ook Patrisse kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Laten we op onderzoek uitgaan,’ zei ik.

Samen met Patrisse en Koos besteeg ik de keldertrap naar de gelijkvloerse verdieping. Vervolgens liepen we voorzichtig naar buiten, en via de trap langs het huis stilletjes naar boven.

Vanachter de hoek keek ik naar het zwembad en zag tot mijn verbazing een man in zwembroek op een luchtmatras dobberen. Zijn natte lange haar plakte op zijn hoofd, maar zijn kortgeknipte baardje ondervond geen hinder van het water. Patrisse vloekte omdat ze hem herkende: de Luxemburger.

Ik schrok toen een knappe brunette in een oranje bikini op het toneel verscheen. Het was Magalie, de moeder van Rune. Wist zij dat dit ons vakantiehuis was en dat haar dochter hier logeerde?

‘Zoet, wil je iets drinken?’ vroeg Magalie aan de Luxemburger.

Patrisse keek me met een vreemde blik aan. Ik schokschouderde en fluisterde Koos in het oor dat de vrouw een kennis van ons was.

‘Breng me een groot glas cola met vier ijsblokjes.’

De Luxemburger woonde lang genoeg in het Vlaamse gedeelte van België om een mondje Nederlands te kunnen spreken.

‘Komt eraan,’ zei Magalie en liep gracieus met haar kontje wiegend weer het huis in.

Ik vroeg me af waar Veer zich had verstopt. Was ze slim genoeg geweest om die mensen uit de weg te gaan in haar zoektocht naar haar stoffen vriendje, Nientje?

Achter me hoorde ik een auto over de kiezelsteentjes naar boven rijden. In paniek keken we om. Als de auto tot boven reed, zouden de inzittenden ons zeker op de trap zien staan.

‘Terug naar de garage, snel,’ zei ik tegen Koos.

In een mum stonden we beneden aan de trap. Daar hoorden we dat de auto niet naar de achterkant maar naar de voorkant van het huis was gereden.

We verscholen ons weer achter de poort. Ric, die in de garage achtergebleven was, kwam erbij staan en vroeg:

‘Wat is er aan de hand?’ Hebben jullie Veertje niet gevonden?’

‘Nee, wel je ex-vrouw,’ zei ik.

‘Magalie? Dat kan niet.’

‘Raak maar gewend aan het idee,’ zei Patrisse.

Dromerig bleef hij voor zich uit staren. Ik besloot hem met rust te laten en vroeg aan de anderen:

‘Wat nu?’

‘We moeten Veer vinden,’ zei Patrisse.

Ik hoopte dat de Brusselaar en de Luxemburger niet op het idee waren gekomen het kind een rolletje in een pornofilm te geven.

‘De Brusselaar zal Veer vragen waar Patrisse is, en zij zal zonder aarzelen het kasteel vernoemen. Er is slechts één kasteel – ’

Koos zweeg toen ik hem onderbrak.

‘Kijk, het licht in de douche knippert.’

Het leek erop dat iemand met de lichtschakelaar speelde.

‘Ik ga een kijkje nemen,’ zei ik.

‘Ik ga mee,’ zei Patrisse.

‘Dan ga ik ook mee,’ zei Koos.

Ric bleef op de uitkijk staan.

Stilletjes slopen we naar de deur van de douchecel die zich ook op de kelderverdieping bevond.

Patrisse keek naar binnen en riep:

‘Wat doe jij hier?’

Ze duwde de deur open en Veertje verscheen in ons gezichtsveld. Het kind staaarde in de spiegel terwijl ze met haar linkerhandje de schakelaar, waar ze nauwelijks bij kon, aan- en uitknippte.

‘Wat bezielt je?’ vroeg ze omdat het kind niet reageerde.

Ze trok Veer van de spiegel weg. Haar apathische gedrag verdween ineens, en ze zei:

‘Hey tante Patrisse, wil je mijn baby spelen?’

‘Straks, nu kom je snel met mij mee.’

We schrokken allemaal omdat de kelderdeur op de gelijkvloerse verdieping openging. Het was te ver om naar de garagepoort terug te lopen, daarom besloten we ons in de douchecel te verbergen.

Patrisse trok Veer met zich mee, ik haastte me achter haar aan en Koos sloot de deur achter zich. Ik hoopte dat Ric zo verstandig was om zich in de achterste slaapkamer te verstoppem.

Patrisse fluisterde in Veers oor dat ze een beloning zou krijgen als ze zich stilhield. En om daar zeker van te zijn, legde Patrisse haar hand lichtjes op Veers mond. Ik bad dat ze niet zou protesteren, want het meisje werd niet graag gedwarsboomd.

‘Denk je dat die wijn hier koud genoeg staat,’ hoorde ik een mannenstem dichtbij zeggen.

‘Toch koeler dan boven,’ zei een andere mannenstem.

Ik herinnerde me dat oma haar wijnkarton in de kelder fris hield, en dat het kraantje van het kratje lekte.

‘Zin in een spelletje pingpong?’

In de kelder hadden Patrisse en ik al op de pingpongtafel gespeeld. Ik had verwacht dat ik haar elke keer zou verslaan, maar ze had twee van de drie spellen gewonnen.

‘Nee, ik denk dat ik Magalies zin om te vrijen eens ga peilen.’

‘Denk je dat ze twee mannen aankan?’

Even was er stilte.

‘Grapje,’ zei de ene man op een toon waarmee hij duidelijk maakte dat hij het niet meende.

‘Als jij één vinger naar haar uitsteekt, vermoord ik je.’

‘Hola, kalm aan jongen, vecht jij maar met de buitenaardsen.’

De mannen schoten in een lach en kwamen er bijna niet uit. Uiteindelijk zei de ene:

‘Kom, drink een wijntje met me mee voordat je je vrouwtje gaat verwennen.’

De andere ging akkoord.

Niet veel later hoorden we hen over de trap naar boven gaan. De deur die achter hen dichtviel was een teken dat de kust veilig was, maar op Koos’ aanraden bleven we nog drie minuten stilletjes wachten.

We verlieten de douchecel en tipten op onze tenen naar de achterste slaapkamer. Veertje had zich opmerkelijk stilgehouden. Toen ze haar papa zag, vroeg ze:

‘Waar is Nientje?’

‘Straks zullen we Nientje zoeken,’ zei Ric, ‘nu niet.’

Het was de eerste keer dat ik hem op kordate manier tegen Veer hoorde praten. Maar Patrisse was niet akkoord met zijn manier om met kinderen om te gaan.

‘Nientje is in de barbecuebrand gebleven,’ zei ze tegen het kind, ‘je krijgt wel een nieuwe knuffel.’

Zonder Rics reactie af te wachten, duwde ze Veer door de opening in de kast en volgde haar; Koos was als eerste in de tunnel gegaan.

Ik kroop achter Patrisse aan. In het licht van mijn zaklamp maakte haar lekker kontje heel even een lustgevoel los. Ik had aangenomen dat Ric weer achter zou blijven in de garage de achterkant van de villa in het oog te houden, maar toen ik geschuifel hoorde en achteromkeek merkte ik dat hij me volgde.

Een tiental minuten later daalde ik via de schappen in de bergkamer van het kasteel af. Patrisse hielp me daarbij. Als beloning knuffelde ik haar en gaf haar een kus vol op de mond.

‘Ik ben moe,’ zei ze.

‘Ik ook.’

Geen van ons beiden dacht eraan Ric een handje te helpen.

Het was al tien over zeven en we moesten nog een halfuurtje wachten voor we Maud Beknel konden terugbellen om te vragen wat we met de indringers in haar villa moesten doen.

Iedereen was blij dat Veer weer terecht was. Rune was in alle staten toen ze hoorde dat haar moeder met haar vriend in de villa logeerden. Ik kon niet tegen het kabaal en vroeg aan Koos:

‘Heb je een kamer voor twee om uit te rusten?’

‘Wil je terug de cel in?’ vroeg hij en glimlachte.

‘Liever een kamer met een tweepersoonsbed als dat kan.’

‘Volg me maar,’ zei hij.

Ik trok Patrisse met me mee. Als een lakei ging Koos ons voor door een gang. Aan het einde opende hij een deur en nodigde ons uit de kamer binnen te gaan. Ze was mooi ingericht en voorzien van een groot bed.

‘Is dit naar jullie zin?’

‘Prima,’ zei ik.

‘Slaap wel,’ zei Koos, en hij trok de deur achter zich dicht.

We legden ons op het bed. De purperen sprei en gordijnen gaven de indruk dat we opgebaard lagen, en ik vreesde dat Patrisse geen zin had in seks. Maar die zin kon nog komen, zoals ze zelf altijd zei. Elke vrijpartij was uniek, ook al gebruikte ik ongeveer dezelfde technieken.

Ik begon met haar rug te masseren en naar erogene plekjes te zoeken. Ze zuchtte, kreunde en steunde. Toen ze haar bekken heen en weer bewoog, was dat als teken genoeg om in haar grot op ontdekking te gaan.

Sommige lezers zullen zeggen dat ik mijn kop moet houden over het wel en wee in mijn bedstee. Als lezer ben je echter niet de eerste de beste, we hebben een contract gesloten. Jij hebt me geld gegeven en in ruil krijg je een authentiek verhaal dat op feiten gebaseerd is. Ik probeer in ieder geval mijn gevoelens zo natuurgelukkig mogelijk over te brengen.

We lagen nog wat na te genieten in bed, lekker onder de donsdeken, toen onverwacht de slaapkamerdeur openzwaaide. Marike stond in de deuropening naar ons te staren. Ik kon mijn blik niet afwenden omdat ze me met die van haar gevangen hield. Het waren net kattenogen in het donker, al was er geen licht dat erin kon reflecteren.

Haar silhouet leek enorm groot ondanks haar kleine gestalte. Ze droeg een zwart-wit gestreept kleedje dat ze aan de zoom regelmatig omhoogtrok waardoor haar gele, sponzen onderbroekje zichtbaar werd.

Patrisse lag met haar rug naar de deur en vroeg:

‘Wat scheelt eraan?’

Omdat ik niet antwoordde, keek ze achterom. Toen ze Marike zag staan, leek ze te verstarren.

Het kind reikte met haar armpje naar een plek naast de lijst van de deur. Het volgende moment omhulde een helwitte aura haar silhouet.

Patrisse trok het dekbed snel over mijn hoofd, net op tijd want ik hoorde een woesj en geknetter, alsof het meisje het dekbed met haar ogen in brand had gestoken. Gelukkig was dat niet het geval, toen ik voorzichtig erbovenuit piepte.

Marike was weg. In de spiegel aan het voeteneinde zag ik de reflectie van een brandend kruis dat boven het bed aan de muur hing. Maar het vuur doofde snel omdat de likkende vlammetjes geen brandstof vonden op de kale kasteelmuur.

Tot mijn verbazing was het kruis helemaal niet zwartgeblakerd. Was het een zinsbegoocheling geweest? Had Marike haar armpje niet bezwerend opgeheven maar enkel naar de schakelaar gereikt om het licht in de kamer aan te steken? Maar dat kon ook niet, omdat ze te klein was.

‘Wat was dat in godsnaam?’ vroeg Patrisse.

‘Geen idee, maar het was wel weird.’

‘Raar is het minste wat je ervan kunt zeggen.’

We fatsoeneerden onze kledij en haastten ons de kamer uit.

Toen we de woonkamer in liepen zagen we Marike doodgewoon op de schoot van Miep zitten. Het kind glimlachte, er scheen geen kwaadheid door. Hadden we samen dezelfde droom beleefd? We zwegen over het voorval en besloten af te wachten.

‘Jullie zijn snel uitgerust,’ zei Ric, ‘was het bevredigend?’

‘Regelrechte horror,’ zei Patrisse, en ze had geen ongelijk.

‘Zullen we die Beknel eens bellen?’ vroeg Ric.

Op mijn horloge stonden de wijzers op twintig voor acht.

‘Oké, geef me een telefoon die werkt,’ zei Patrisse.

Met haar eigen telefoon kon ze niets beginnen omdat de batterij nog steeds niet opgeladen was. Eerder had Koos zijn telefoon aan haar gegeven, nu overhandigde Ric die van hem. Hij keek nieuwsgierig toe hoe zijn zus het aanpakte.

Ze kreeg onmiddellijk de goede persoon aan de lijn, want ze zei beleefd:

‘Goedenavond, mevrouw Beknel. Fijn dat ik u nog even kan spreken. Ik vroeg me af – ’

Ze haperde en zei tegen ons:

‘ – ze heeft een tweede lijn.’

‘Is die belangrijker?’ vroeg ik.

‘Misschien is het haar man,’ zei Patrisse.

Ik dacht: *Ofeen van haar minnaars.*

Patrisse luisterde aandachtig en zei na een tijdje:

‘Dat is fijn mevrouw. Dank u wel.’

Ze verbrak de verbinding en keek me zwijgend aan.

‘Waarom heb je haar niets gevraagd over de villa?’ vroeg Ric.

‘Omdat zij al wist wat er aan de hand was.’

‘Van de conciërge?’ opperde ik.

‘Dat zal wel,’ zei Patrisse.

‘Verdomme, wat zei ze nog?’ vroeg ik.

‘Dat ze iemand stuurt om de zaak in orde te brengen, en dat we moeten blijven waar we zijn.’

‘Je hebt niet gezegd waar dat is,’ merkte Ric op.

‘Dat bleek ze ook al te weten.’

‘Dat is niet pluis,’ zei Ric.

‘Ma menne man toch, ik denk dat we beter opstappen en naar huis gaan, naar Engelmanshoven welteverstaan.’

Opa had gelijk, maar we hadden veel geld betaald om er tien dagen te mogen logeren. Het minste dat we konden doen was de ongenode gasten uit ons vakantiehuis verdrijven.

‘Ik vind dat we ze moeten buitengooien,’ zei oma.

Alsof ze mijn gedachten had gelezen. Ze had zich door de Brusselaar laten overdonderen, maar nu vond ze het welletjes en vervolgde:

‘Ik stel voor dat Ric en Hannah door de tunnel naar het vakantiehuis gaan en aan de voordeur aanbellen. Ze kunnen zich uitgeven voor de conciërge en zijn vrouw.’

‘Dat zal niet gaan, want ik spreek geen Frans,’ zei Ric, ‘ik zal onmiddellijk door de mand vallen, en Hannah doet dat niet beter.’

‘Opa spreekt goed Frans,’ zei Hannah.

Opa maakte aanstalten om te reageren, maar hij kreeg geen gelegenheid omdat Koos tussenbeide kwam:

‘Ik zal samen met Miep gaan kijken, want wij spreken al een aardig mondje Frans.’

Ik dacht: *Je zult je Nederlandse accent nooit kunnen wegmoffelen.*

‘Zal ik gaan?’ vroeg Rune, ‘dan vraag ik mijn mama doodeenvoudig waarom ze me niet gezegd heeft dat ze hier ook op vakantie is.’

‘Kindje, dat gaat niet,’ zei oma, ‘we kunnen haar vrienden niet vertrouwen.’

‘Ik vertrouw Olivier,’ zei Rune.

Eindelijk kreeg de Luxemburger een naam.

‘Ik vertrouw Lode ook,’ zei Patrisse, ‘maar ik heb de neiging om voorzichtig te zijn.’

Naam of geen naam, zij twijfelde nog het meeste aan de betrouwbaarheid van de Brusselaar.

‘Aha, Olivier en Lode, wat een duo,’ zei ik.

Ik nam aan dat zij de mannen waren die we in de kelder van het vakantiehuis hadden afgeluisterd.

‘Laat mij eerst maar eens poolshoogte nemen,’ zei Koos.

Iedereen was akkoord. De kinderen puzzelden verder; Patrisse en ik hielpen hen daarbij. Ric en Hannah legden zich in de gele zetel en rustten uit. Opa vertrok naar buiten om er een sigaretje te roken. Oma bekeek haar familie, en zag dat het goed was. Ze glimlachte.

Ik zal je ook nog wat bijpraten over mijn plaats in de familie Bute-naerds, en in het bijzonder tegenover Patrisse. Zij stelde alles in het werk om de kinderen van haar broer zo dikwijls mogelijk te zien. In de schoolvakanties bleven ze regelmatig logeren, en dan bombar-deerde ze mij tot babysitter.

Op het werk ging het me niet zo goed omdat het regime stren-ger was geworden. Een bank die zich ook nog met verzekeringen bezighield, vereiste van zijn werknemers meer inkomsten en min-der uitgaven, maar dat betekende ook meer druk.

Op werkdagen had Patrisse me ‘s middags niet meer nodig om te gaan wandelen in de stad. Het pokerspel met haar collega’s was ineens veel belangrijker. Ik hoorde voldoende verhaaltjes waaruit bleek dat sommige mannelijke collega’s haar op handen droegen. Dat is leuk voor een vrouw, en ik wist dat ik haar kon vertrouwen, maar het zat me toch dwars; noem het een lichte aanval van jaloers-heid. Trouwens, als juffrouw gaf ze beter het goede voorbeeld.

Ik kon Patrisse niet dikwijls genoeg erop wijzen dat ik steeds bevestiging wilde over *ons*. Helaas werkte ik mijn betoog meestal zo slecht uit dat er tranen vielen. Ik had bijvoorbeeld geopperd dat Djef een scheiding had aangevraagd vanwege haar eigen nukken. Ik was echter vergeten dat hij hun relatie had ondermijnd door zijn jaloezie en zijn werk.

Ik kwam op het punt dat ik mezelf niet meer kon wegcijferen. In het heetst van de strijd kwam ik met argumenten af die geen steek hielden omdat ik vergat dat Patrisse er alles aan deed om onze

relatie staande te houden. Elke keer beloofde ik mijn best te doen, helaas viel ik voortdurend in dezelfde val. En ik vreesde dat zij het niet zou blijven slikken.

We namen de kans om het weer goed te maken altijd gretig aan. Ik wilde zoveel mogelijk dingen samen doen en dat vond zij uitstekend, want ze was te lang alleen geweest, maar ze gunde me ook tijd voor mezelf. Voor samenwonen koos je met twee en we begrepen dat we compromissen moesten sluiten.

Tijdens weekeindjes met de motorhome kon onze liefde niet stuk. Ook bij bezoeken aan onze ouders leken we een verliefd stel. Als we vrijden, waren we in de zevende hemel, en ik vond het altijd jammer om nadien weer met beide voeten op de grond te moeten staan. Mijn drang naar seks lag me soms dwars, want ik wilde mezelf te allen tijde in de hand houden.

Op vakantie in Tornac groeiden we nog dichter naar elkaar toe. Misschien was dat te wijten aan de kinderen rondom ons. Patrisse was geweldig met hen, en ik vond het spijtig dat we geen eigen kinderen hadden.

Het had geen zin om te egotrippen. We moesten onze krachten bundelen en er het beste van maken. Was dat geen goed doel?

Patrisse was van alles van plan met mij. Ik zag mijn vrije tijd tot nul gereduceerd, maar ik genoot van de aandacht van de kinderen. En toch had ik het gevoel dat de familie Butenaerds mijn leven dirigeerde.

Mijn eigen familie vond dat ik hen verwaarloosde. Paasdag was bij mijn ouders altijd heel belangrijk, zeker toen de kinderen van mijn broer klein waren. Maar de volgende Pasen zou ik bij de familie Butenaerds vieren.

Om 15u00 moesten we in Engelmanshoven bij opa en oma paaseitjes gaan rapen. Niemand stond erbij stil dat Jezus Christus ooit op dat uur de pijp aan Maarten had gegeven. Pas op: ik lach de gelovigen niet uit. Maar religie mag niet primeren. Relativeren, dat is de boodschap, want iedereen aanbidt dezelfde god, alleen draagt hij hier of daar een ander maatpak.

Ric kwam te laat aan. Opa was niet tevreden omdat de eitjes die hij samen met oma eerder in de tuin had verstoppt, lagen te smelten in de lentezon. In de boompjes hingen bezems met de beeltenis van de paashaas erop, eendjes dobberden op het water in de ondergelopen bloembakken, en de kinderen vonden de stokken om ze op te vissen zomaar in het gras.

Marike nam een groot stuk chocolade vanonder de meiklokjes en beet eraan zonder de wikkel eraf te halen. Ze glimlachte en smulde. Dat de chocolade over haar kinnebak dreef liet haar koud. Het was een lust voor het oog.

De kinderen liepen van hot naar haar en wisten niet zo snel hoe ze alles in hun mandjes kregen. En als ik *alles zeg*, bedoel ik *meer dan veel*. In de tuin van opa en oma was zoveel snoepgoed gevallen dat oma de doos waarin de draagbare tv had gezeten ermee kon vullen. Er bleef altijd chocolade over tot de volgende Pasen.

Ik wil duidelijk maken dat het een echt paasfeest was. Patrisse en ik waren in onze nopjes en gaven elkaar natte kussen. De familie moest weten dat we onafscheidelijk waren.

Veertje vroeg of ze bij ons mocht blijven slapen. Maar dat hadden we al aan Rune beloofd. We zagen het niet zitten om voor beide meisjes te babysitten, omdat ze voortdurend ruzie maakten, daarom spraken we af dat Rune 's anderdaags zou blijven logeren.

Eenmaal thuis kregen we Veer gemakkelijk naar boven, want ze mocht in het grote waterbed tussen ons in liggen. Dat Patrisse en ik schaars gekleed waren, vond ze geweldig. Het kind sliep snel in en dat vonden we prima.

Helaas werd Veer 's morgens veel te vroeg wakker. Terwijl Patrisse verder sliep, ging ik met Veer naar de bakker. Ze nam een flesje chocolademelk uit het rek terwijl ik croissants en chocoladekoeken bestelde. Toen we terug naar de auto liepen, begreep ik dat we de chocolademelk niet betaald hadden. Dat vond Veer niet erg en ze droeg het flesje mee alsof het een schat was.

Het kind had eerder geen enkel ziekteverschijnsel vertoond, maar aan de ontbijttafel zei ze dat ze het koud had. We duffelden haar in en Patrisse haalde de thermometer erbij, maar die gaf geen koorts aan. Op de koop toe vroeg Veer naar haar tutter, terwijl ze hem de dag ervoor met de klokken had meegegeven.

Bij de apotheek kozen we een oranje tutter. Ik wees de apotheker erop dat het kind geen nieuwe had gekregen als ik de baas was geweest. Ze glimlachte goddelijk.

Weer thuis merkte ik op dat Veer de koorts misschien gefingerd had om nog een nacht te mogen blijven, maar dat kon Patrisse niet geloven. Diezelfde middag kwam Hannah Rune brengen. Dat Veer terug naar oma moest vond ze niet leuk, maar ze toonde dat ze een grote meid was door niet te wenen.

's Namiddags plunderden Patrisse en Rune de klerenwinkels van Hasselt. Ik kreeg er een pijnlijke rug van, maar ik hield me sterk en klaagde niet. 's Avonds aten we pizza voor de buis terwijl we genoten van de tv-dokter die je je wenst als je doodziek bent.

Rune wilde natuurlijk in het waterbed slapen, maar zij was iets te groot om in het midden te liggen. Ik offerde me op en legde me in het smalle bedje naast het waterbed, mijn bedstee voor de nacht.

Ik luisterde mee terwijl Patrisse het verhaal vertelde over oma die ooit een kleine sneeuwman voor het venster had gezet opdat de zieke Rune ook iets aan de sneeuwpret zou hebben. Die sneeuwman had ze een half jaar in de diepvries bewaard.

De volgende dag sliepen de dames lang uit. Als ontbijt aten we croissants en chocoladekoeken uit blik die we nog moesten afbakken. We speelden kaartspelletjes, en Patrisse leerde Rune de regels van Stratego. Het deed me geen goed om tegen een meisje van dertien te verliezen.

Toen we weer honger hadden gingen we op restaurant. Ik wees Patrisse erop dat ik niet genoeg cash geld bij had. Maar ze overtuigde mij het dure menu te kiezen, want ik kon met mijn kredietkaart betalen. Toen we onze buikjes vol hadden gegeten controleerde ik mijn kredietwaardigheid. Ineens herinnerde ik me dat de kaart nog in de zak van mijn andere jas stak.

Ik voelde dat ik op het punt stond te flippen, maar Patrisse slaagde erin me tot bedaren te brengen. Ik rende naar de dichtstbijzijnde bankautomaat en haalde geld uit de muur. Niet veel later verlieten we met een beklemd gemoed het restaurant.

Eenmaal weer buiten bedankte Rune me voor het lekkere eten door me onstuimig te omhelzen. Patrisse wilde daarvoor niet onderdoen en knuffelde me bijna dood.

Marike, Veer, Rune, Hannah, Patrisse en oma. Als ik opa en Ric zou vragen wat de wereld deed draaien, zouden ze net zoals ik zeggen dat de vrouwen aan de touwtjes trekken.

Koos was met zijn oude BMW weggereden om poolshoogte te nemen. Een halfuur later was hij terug en zei:

‘Er is niemand in de villa.’

‘Vertel eens,’ zei ik.

Koos vertelde dat niemand op zijn geklop aan de voordeur had gereageerd. Toen was hij achterom gegaan in de hoop dat de krakers aan het zwembad zaten. Geen ziel te zien. De achterdeur stond open en hij had niemand in de keuken aangetroffen. Voorzichtig had hij alle andere kamers gecontroleerd, maar nergens had hij een menselijke aanwezigheid vastgesteld. Ook op de kelderverdieping was niemand te bespeuren.

Toen hij de achterste slaapkamer inkeek, zag hij dat de opening naar de tunnel openstond. Iemand had vergeten de achterwand van de kast voor de opening te schuiven en hij dacht dat de indringers de tunnel hadden gevonden. Hij was via de openbare weg teruggedrennen in de gedachte dat wij al overrompeld zouden zijn, maar dat was blijkbaar niet het geval.

‘Dan moeten we op onze hoede zijn,’ zei Ric.

‘Heb jij dat paneel vergeten terug te plaatsen?’ vroeg ik.

‘Ik denk het wel, maar misschien ook niet,’ zei Ric.

Hij glimlachte flauwtjes.

‘Ik weet zeker dat jij het was,’ zei Patrisse.

‘Laten we de bergruimte afsluiten,’ zei ik, ‘dan kunnen ze ons niet overrompelen.’

‘Daar zit geen sleutel op de deur,’ wist Miep.

‘We barricaderen ze,’ zei opa.

Hij maakte aanstalten om de deur te sluiten toen ze ineens wagenwijd openzwaaide. In de deuropening stond de reus van Brussel.

‘Lode, laat deze mensen met rust,’ zei Patrisse geschrokken.

‘Als zij dat ook doen,’ zei hij.

Vanuit de bergruimte weerklonken geluiden. Niet veel later kwam de Luxemburger achter de Brusselaar staan. Gelukkig was geen van beiden gewapend.

‘Hoi Olivier,’ riep Rune en liep hem tegemoet.

‘Hey grote meid, alles in orde?’

Rune gaf Olivier een knuffel zoals ze dat met iedereen deed.

‘Waar is mama?’ vroeg ze.

‘Ze komt eraan,’ zei Olivier.

Patrisse was op haar hoede en vroeg:

‘Hoe kan ik jou nog vertrouwen? Jij hebt verdomme op mij geschoten.’

‘Met een alarmpistool,’ zei Lode, ‘een afschrikkingsmiddel.’

Hij grijnsde.

Hannah speelde met Marike in de woonkamer, alsof er niets aan de hand was. Oma kon niet vermijden dat Veer haar mondje roerde. Ze zei:

‘Die meneer heeft grote oren, hij kan zeilen zonder boot.’

Niemand kon een glimlach onderdrukken.

Lode grinnikte. Zo gaf hij toe dat hij met zijn flaporen kon leven. Ik had hem eerder gezien in de koffieshop van Maastricht en tijdens de schermutseling met Patrisse aan het vakantiehuis, maar zijn grote oren waren mij toen niet opgevallen. Patrisse had me er niets van gezegd, wellicht omdat ik er anders grapjes over had gemaakt.

‘Geloof me alsjeblief, ik wil jullie geen kwaad doen,’ zei hij, ‘ik wil alleen Patrisse.’

Ric en Opa wisten niet wat ze hoorden. Het werd tijd om me in het gesprek te mengen en zei streng:

‘Hola, ik weet wat jij van Patrisse wilt, maar dat gaat niet door, over mijn lijk. Zoek je geneugten bij je eigen vrouw.’

Ik had mezelf *geneukten* horen zeggen, maar niemand reageerde.

Opnieuw weerklonk gestommel vanuit de bergruimte. Even later kwam Magalie bij de mannen aan de keukendeur staan.

‘Hoi mama, fijn dat je me komt bezoeken,’ zei Rune.
Terwijl zij bijpraatten, nam Lode het woord:
‘Ik ben iets kwijt, en alleen Patrisse kan me helpen het terug te vinden.’

Niemand vroeg wat hij zocht, ik wilde het ook niet weten.
‘Oké,’ zei ik, ‘maar ik blijf aan haar zij.’

Patrisse glunderde.

‘Dat is een goed idee,’ zei Lode.

Die reactie had ik niet verwacht. Lode viel wel mee, al was hij eerder in de villa nogal hardhandig opgetreden. Het leek me beter hem niet te veel te vertrouwen.

‘Menne man,’ zei pa, ‘ik laat mijn dochter niet in de steek.’

‘Ik sta aan je zij Patrisse,’ zei Ric.

Hij kwam strijdvaardig over. Nooit eerder had hij het voor zijn zus opgenomen.

Magalie, Olivier en Rune hadden hun gesprek gestaakt. Nu zei Rune:

‘Tante Patrisse en ik zijn onafscheidelijk, en ik laat haar zeker niet aan haar lot over.’

Niemand wilde achterblijven. Alleen Miep en Koos hielden zich afzijdig.

‘Het is niemand of allemaal,’ stelde ik Lode voor.

‘Oké, de hele meute mag mee,’ zei hij.

Patrisse dacht wellicht: *Wat een goedzak.*

Het weerziens was niet hartelijk geweest. Lode had haar in de villa overrompeld, en ze had geen tijd gehad om de zaak met hem uit te praten. Nu hij springlevend voor haar stond, was het mogelijk dat zij weer voor hem ging vallen. Dat moest ik toch proberen te vermijden.

‘Over een kwartier vertrekken we,’ zei Lode.

Ik was benieuwd waar het avontuur ons heen zou brengen. Patrisse stak wat drank en snoep voor ons tweeën in haar rugzak en samen wachtten we tot de rest van de familie klaar was om te gaan.

Mijn vakantie in Tornac was op een nachtmerrie uitgedraaid, maar ik slaagde erin mijn hoofd boven water te houden. Er was een voordeel aan het hele avontuur verbonden: als ik me op andere dingen concentreerde, vergat ik mijn kwaaltjes.

Mijn lichaam kan niet zonder geest, en mijn geest kan niet zonder lichaam. Ik takel met de dag af en voel me krakkemikkig. Ik wil in de leegte zweven. Niets wat me kan irriteren, niemand die me komt storen. Geen enkele informatie die belangrijk genoeg is om mijn hersens over te breken, maar vooral geen pollen. Voor diegenen die dat woord niet kennen en denken dat ik het over mannen heb die Pol heten, kan ik het ook stuifmeel noemen.

Oma dacht dat het de pluisjes van paardenbloemen waren. Pollen zijn echter onzichtbaar. Ze zweven in de lucht en kruipen overal in. Ze worden geproduceerd door planten. Het is hun voortplantingsmanier, en in hun naam mag ik zeggen dat het een belangrijke zaak voor hen is.

In tegenstelling tot wat de meeste mensen denken, teisteren de pollen de mens het hele jaar door. De ene struik of boom laat zijn pollen in april los, de andere in september. De piek ligt ergens in de lente en ik kan het weten, want dan dringen de agressieve berkenpollen mijn lichaam binnen via mijn neus, mond, oren en ogen. In de volksmond noemen ze dat hooikoorts.

Bij Patrisse kropen de pollen in de poriën en bezorgden haar netelroos. Als haar allergiepilletje uitgewerkt was, mocht ik haar naar hartelust krabben. Zij had ook tranende ogen, maar niet zo erg als ik. Dat liet niet weg dat ze soms weende omdat ik haar iets had aangedaan. Bij tijden welden dikke tranen in mijn ooghoeken op en dan dacht Patrisse dat het me even te veel werd omdat onze liefde zo schoon was.

Schoon is niet het juiste woord om mijn luchtpijpen te beschrijven. Mijn neus raakt verstopt en daardoor adem ik via mijn mond. De pollen zweven naar binnen en mijn luchtwegen vernauwen erdoor. Zo raak ik kortademig. Bovendien blijft de knoeiboel op mijn

tong plakken zodat ik ze moet schrapen. In mijn keel lijkt wel een kikker te huizen.

Oorsmeer zit in propjes opgestapeld en ik merk dat het stuifmeel de zaak verergert. Ik hoor dus redelijk slecht, waar Patrisse zich enorm aan ergert. Ach, ik ben al blij dat de hogere tonen van mensentaal tot het hersendeel geraken dat instaat voor het gehoor. Lawaai mogen ze gerust absorberen. En voor de rest luister ik selectief, dat wil zeggen: als Patrisse roept dat ik de vuilnisbak moet leegmaken, doe ik dat niet onmiddellijk, roept zij mij naar de slaapkamer, dan doe ik dat zo snel mogelijk.

Het is de bedoeling van de planten om zich via hun stuifmeel voort te planten, maar het heeft niet veel effect als het in onze lichamen achterblijft. Dat is verkwisting. Toch zullen er genoeg pollen op de juiste plek terechtkomen. Vergelijk het met het ruimtestof dat via meteorietenregens op aarde is beland en waarop voldoende moleculen groeiden om menselijk leven te laten ontstaan.

Iedereen vraagt zich af of er buitenaards leven is. Natuurlijk, wij komen van buiten de aarde. Er gaat een grapje de ronde: buitenaardse wezens gaan de aarde uit de weg omdat wij te dom zouden zijn. Zo ver wil ik niet gaan. Wij zijn intelligent genoeg gebleken om alles naar onze hand te zetten.

De mensensoort heeft zich van zichzelf bewust gemaakt en zoekt een verklaring voor het leven zonder er een god bij te halen. Dat is straffe tabak als je het mij vraagt. Laat ze dat eens nadoen op een planeet in een naburig zonnestelsel.

Beste lezer, buitenaards leven gedijt goed op aarde. De planten en de dieren leven in symbiose zoals nooit tevoren. Mensen ook, hoewel ze het elkaar niet zo gemakkelijk maken. Over het algemeen stellen we het wel, helaas iets minder als de pollen onze lichamen binnendringen.

Ik weet niet of de ex-lieven van Patrisse buitenaards waren, maar ik kan ze wel indringers noemen. Ook collega's beïnvloedden ons leven. Dat bleek uit het verhaal dat Patrisse me op een dag in april vertelde. Ik had net het onkruid gewied. Patrisse had zich op het bankje in de tuin gezet en verbeterde een tekst uit mijn boek in wording.

Om de hardheid van het bankje te verzachten had ze een kussen voor haar rug en een voor haar achterwerk uit de zetel in de woonkamer genomen. Een ervan wilde ze aan mij geven toen ik naast haar ging zitten, maar ik zei dat ik er geen nodig had.

Ze draaide zich naar mij, en ik kon het niet laten haar borstjes onder haar T-shirt te keuren. Haar blik was ernstig. Langzaam en goed nadenkend over haar woorden zei ze dat het poken tijdens de middagpauze op school haar dichterbij een collega had gebracht. Bovendien had die collega haar op haar voorhoofd gekust, en dat had ze niet vies gevonden.

Ik wist niet wat ik hoorde. Ik had het niet zien aankomen. Ze had nog niets gezegd over een breuk, maar ik zag mijn wereld al in duigen vallen. Ik wenste dat ik een van de vermogens van de hoofdrolspeler uit de tv-serie *Heroes* had: onzichtbaarheid.

Zoals ik al verschillende keren heb gezegd – en ik kan het niet dikwijls genoeg zeggen – hadden we afgesproken dat we een zij-sprongetje mochten maken als we daar zin in hadden, op voorwaarde dat we bij elkaar bleven, want wij waren een koppel voor het leven zoals bij sommige diersoorten ook het geval is.

Patrisse haastte zich de toestand te relativieren en zei dat ik me geen zorgen moest maken, maar ik deed het toch. Ik had me voorgenomen niet vreemd te gaan, maar stel dat een van mijn collega's vroeg om uit te gaan en dat de avond op een onenightstand uitdraaide. Zou Patrisse me dan niet verstoten?

Ze nam mijn gezicht vast en kustte me drie, vier keer vol op de mond. Door haar tranen heen keek ze me aan en glimlachte als een engel. Ze zei dat ze heel erg van me hield, en dat maakte veel indruk op me. Ik zei dat ik nog heel lang van haar wilde houden. Toen gaf ik haar een tedere zoen, vervolgens een zonder fatsoen.

Het was een fijn moment. Maar ook het gepaste moment om te zeggen dat ik met mijn rondborstige collega had afgesproken voor een etentje. Ik opperde dat zij ook wel voor een licht dessert zou zorgen.

De glimlach op het gezicht van Patrisse verdween, maar hij kwam snel terug toen ik een idiote grimas trok. Gelukkig geloofde ze me niet. We lachten zo hard dat ik er kortademig van werd. Mijn puffer bracht soelaas.

In Tornac had ik geen hinder van stuifmeel. Er was ook veel minder ongedierte in de lucht dan in België, behalve wespen die dorstten naar vlees en bloed.

Lode had gezegd dat hij iets kwijt was en dat Patrisse de enige was die hem kon helpen het te vinden. Het had raadselachtig geklonken, maar niemand had zich vragen gesteld. We zouden haar zeker niet in de steek laten.

Lode, Magalie en Rune namen plaats in de zwartgroene Opel Kadett; Olivier zat achter het stuur. Ric, Hannah, Veer en Marike keken vanuit de Volvo toe hoe opa, oma, Patrisse en ik afscheid van Miep en Koos namen. Ik hoorde oma met Miep afspreken om in de herfst eens naar Engelmanshoven af te zakken.

Koos en ik schudden elkaar de hand, en ik wenste hem veel geluk met zijn pornoproject. Miep gaf me een kus en ik was blij dat het daarbij bleef. Ondanks de eerdere vijandelijkheid leken we nu

als de beste vrienden uit elkaar te gaan. Het is vreemd hoe de stemming van een mens zo snel kan omslaan, maar dat is ook menselijk.

Het schemerde. Arm in arm liepen Patrisse en ik naar de Juniper. Opa en oma volgden ons. Toen we allemaal in de auto zaten, gaf ik vanachter het stuur een sein dat de Opel mocht vertrekken. Zoals altijd vergde het heel wat concentratie om de camionette langzaam van de steile helling af te rijden en hem door de buitenpoort te manoeuvreren. Ric had met de Volvo daar minder problemen mee.

In karavaan reden we naar Anduze. Achterin hoorde ik oma en Patrisse grommelen over de hitte. Ze hadden alle vensters opengezet, maar dat bracht geen verkoeling. Opa en ik genoten van de rijwind in ons haar, tenminste wat ervan overbleef.

Ik hield de wegwijzers langs de kant van de weg in de gaten en zag dat we de richting van Quissac volgden. Enkele kilometers achter Anduze sloegen we rechtsaf. Na ongeveer twintig kilometer bereikten we Sint Hippolyte-du-fort. Een dorpje van niets, we waren er zo voorbij. Dertien kilometer verder reden we Ganges binnen.

We volgden de Opel in de richting van Montpellier toen ik een interessante wegwijzer in het licht van de koplampen zag staan.

‘Ik wed dat we naar die grotten rijden,’ zei ik.

‘Ga weg menne man, je bent gek,’ riep opa door de rijwind.

‘Nee, ik weet het zeker,’ zei ik, ‘wat koelte zou nu heel goed van pas komen.’

Ik draaide mijn hoofd even opzij en zag opa denken: *Als ik een levensgrote ijskast kan binnenlopen, doe ik het.*

Enkele kilometers verder vertraagde de Opel Kadett en sloeg linksaf, waar een groot bord ons verwelkomde: GROTTES DES DEMOISELLES.

‘Zie je wel,’ zei ik.

Patrisse en oma zaten achterin te puffen en hoorden niet wat we zeiden; voor hen zou het een complete verrassing zijn. Ik wist niet wat de rest van de familie in de Volvo van de bestemming dacht, maar ik vond het prima.

We parkeerden de auto's op het bijna lege terrein en liepen naar de ingang. Patrisse en de kinderen waren opgetogen in het vooruitzicht van een grotbezoek. Er ging heel wat geheimzinnigheid van uit en ik vroeg me af wat Lode en Olivier er van plan waren.

Boven ons uit torenden de silhouetten van rotsen zo hoog als een kerk. Tegen de wand was een gebouw met grote glaspartijen en drie toegangsdeuren opgetrokken. Lode ging via de middelste deur naar binnen. Wij volgden hem op onze hoede.

De grote klok in de nok van de ontvangstzaal gaf kwart over negen aan. De kassa's waren gesloten. Volgens de temperatuurmeter boven kassa 4 was het 29 graden.

Lode wachtte tot we allemaal bij hem stonden en zei:

'Ik zal vragen om ons via de personeelsingang binnen te laten. Jullie wachten hier, oké?'

Niemand protesteerde.

Olivier volgde Lode naar een deur met het opschrift: PRIVÉ. Lode ontsloot ze, en de mannen gingen een na een naar binnen. Magalie bleef bij ons wachten. De kinderen hielden zich opmerkelijk stil.

Ik hield Patrisse bij haar middel vast en we knuffelden elkaar. Ineens leek ze te verstarren in mijn armen. Ik trok me los en keek haar aan. Zij keek niet naar mij maar over mijn schouder naar iets wat haar erg verwonderde.

'Bas Mooijman? Jij hier?'

Ze maakte zich van me los en liep langs me heen naar iemand achter mij. Ik draaide me om en zag hoe ze zich in de armen van een man gooide. Het was de Nederlander, de oudere versie van de man die ik in een van haar fotoalbums had gezien. Hij was ook leverancier voor de speelgoedwinkel van Ric.

Magalie vroeg bezorgd:

'Waar is Olivier gebleven?'

Bas maakte zich los uit Patrisses omhelzing en zei:

‘Hij bereidt samen met Lode een filmvoorstelling voor. Ik zal jullie naar het zaaltje brengen.’

De kinderen volgden hem enthousiast. Wij, volwassenen, keken elkaar ongerust aan en leken ons af te vragen waar we ons in godsnaam mee inlieten. Uiteindelijk besloten we de kinderen door de privé-deur te volgen.

De koelte kwam ons tegemoet, maar we zaten volgens mij nog niet ondergronds. Onze wandeling ging door allerlei vormingslokalen, en we kwamen uit in een donker lokaal dat op een minibioscoopzaal leek. Vooraan hing een groot wit scherm, en er waren zitplaatsen voor minstens dertig bezoekers.

Olivier stond ons op te wachten met een afstandsbediening in de hand. Lode wees onze zetels aan en ging naast Patrisse zitten. Ik nam me voor aandachtig te zijn voor wat er op het filmdoek verscheen, maar ook voor wat de twee ex-beminden naast me van plan waren.

Olivier richtte zijn afstandsbediening naar een onzichtbaar apparaat. Bas sprak ons via een microfoon toe:

‘Beste mensen, mijn naam is Bas Mooijman en ik verwelkom jullie in la grotte des Demoiselles. Wat we jullie zullen tonen is geheim, vergeet dat niet.’

Een pientere lezer zal al begrepen hebben dat ik het geheim toch ga verklappen.

Toen Bas ging zitten, meende ik hem in het duister te zien glimlachen. Hij vond het niet nodig de beelden met commentaar aan te vullen, hij zette wel de muziek iets harder, muziek uit de jaren tachtig.

Aan de rand van het filmdoek gloeiden een heleboel lampjes langzaam op. In de rechthoek van lichtjes verschenen meer spotjes, en ik merkte dat ze de reflecties van de buitenste lampjes waren. Het visuele effect was opmerkelijk. Ik had de indruk in een tunnel te kijken, met aan het einde een fel licht dat flikkerde als een quasar aan het firmament.

De kinderen interesseerden zich nauwelijks in het lichtspel van de lampjes op het scherm. Ze wipten op hun stoelen en wilden dat de film eindelijk begon. Oma en Hannah hadden alle moeite om hen op hun plaatsen te houden.

Lode negeerde de drukte in de zaal en keek geregeld opzij naar Patrisse. Zij keek gefascineerd naar het scherm, de lampjes, de tunnel en het flikkerende ding aan het einde.

Het was logischer geweest dat we de geschiedenis van de grot te zien zouden krijgen, maar tot mijn grote verbazing, en wellicht die van iedereen, verscheen op het donkere doek een helwitte titel: PATRISSE, LA DÉESSE.

Ik keek opzij. Lode grinnikte en Patrisse leek net zo verrast als ik. Blijkbaar draaide het allemaal om haar.

Wees gerust beste lezer, ik kom nog terug op het vakantieverhaal, maar ik wil even de spanning wegnemen om alweer de bazuin te steken over mijn beste vriendin.

Drie dagen voor we op vakantie naar Tornac zouden vertrekken, genoten we op bezoek in Engelmanshoven na van een zomerse dag samen met opa en oma. We hadden de tafel buitengezet en gesmuld van konijn op oma's wijze. Ric en zijn gezin waren om de gekende reden niet uitgenodigd.

In afwachting van gebak met koffie merkte Patrisse op dat Venus goed zichtbaar was. Opa beweerde dat de sterren slechts een halve toer rond de aarde maakten. Ik heb je al verteld dat hij regelmatig op de koer een sigaretje rookte. Dat hij 's avonds de sterrenhemel aftuurde, had ik niet van hem verwacht.

Het leek nergens op hoe hij het zei. Daarom stelde Patrisse voor dat ik het hem uitlegde. Ze luisterde graag naar mijn uiteenzettingen, en zo gaf ze me de kans om mijn wetenschap over de ruimte aan anderen door te geven.

De sterren draaien niet rond de aarde. De sterren lijken te bewegen omdat de aarde rond haar as draait. Ik slaagde er niet in opa te overtuigen dat de verschillende sterrenbeelden van de dierenriem over de horizon bewogen. Patrisse zei toen dat sommige sterren allang uit elkaar waren gespat of ineengekrompen tot zwarte gaten. Opa vroeg hoe dat kwam.

De theorie van het zeepbellenheelal was algemeen aanvaard. Ik deed alsof het allemaal uit mijn brein ontsproten was en gaf mijn eigen uitleg over de verklaring die ik van een tv-documentaire had opgevangen.

Ons heelal dijt uit en drukt andere heelallen rondom ons in elkaar, maar ooit zullen de omringende kosmosen ons heelal samenpersen. Al die ruimtes kun je beschouwen als cellen van een grotere entiteit. Ook onze lichaamscellen kun je zien als kleine uni-

versums die ontstaan en afsterven. Op moleculair vlak zijn wij immens groot. Onze atomen zijn als zonnen en de elektronen spelen de rol van planeten.

Hier moet ik kort zijn, maar op de koer op bezoek bij opa en oma waande ik mij een leraar voor de klas. Ik verwachtte geen applaus, maar Patrisse klapte in haar handen zoals ze dat aan het einde van de paardenshow van Cavalia had gedaan. Opa en oma werden er stil van. Opa stak zijn dikke sigaar terug aan, want die was uitgegaan. Oma stond op om koffie te zetten in de keuken.

Lui liggend in haar tuinstoel zei Patrisse dat ze van me hield. Ik nam een blote voet van haar vast en speelde met haar tenen, daar kon ze goed tegen. Ze stelde voor haar voeten met handcrème in te smeren, maar dan moest ik de tube eerst gaan halen in de badkamer.

Toen ik met de handcrème terugkwam, hoorde ik Patrisse haar mama bedanken voor het postkaartje waarin ze ons nog vele jaren samen wenste. Patrisse noch ik had er zich aan verwacht dat oma eraan zou denken dat we een jaar samen waren. Oma gaf ons elk drie kussen terwijl opa stoïcijns aan zijn sigaar bleef lurken.

Om opa en oma in het gesprek te betrekken, vroeg ik hoe lang zij elkaar kenden. Oma dacht even na en zei dat ze in 1964 getrouwd waren. Opa had er niets aan toe te voegen en de conversatie viel stil.

Terwijl ik de voeten van Patrisse insmeerde en masseerde, vertelde ze haar moeder dat we ruzie hadden gemaakt over het reinigen van de ramen. Ze vond dat ik haar huis niet genoeg als dat van mij beschouwde om er voldoende zorg voor te dragen. Ik vond dat ze overdreef, want een voor een voltooide ik de dingen die Djef in het huis niet had afgemaakt.

Het konijn was verteerd, ons 1-jarig samenzijn was gevierd, haar voeten waren gemasseerd en onze liefdesperikelen waren uitgepraat. Het bezoek aan haar ouders hadden we afgesloten met een bolletje ijs bij een Turks gebakje.

In de vormingszaal van het grottencomplex in Ganges schitterde Patrisse als een filmster. De titel had plaatsgemaakt voor een idyllisch landschap ergens in het Haspengouw. Dat zag ik aan de vele witte, roze en gele bloesems.

We vlogen over de kerk van Engelmanshoven tot aan het huis van opa en oma, en landden er op de koer. De drone zwenkte zijn opnameapparaat naar de tuin en twee jonge mensen kwamen in onze richting gelopen. Ik herkende hen niet onmiddellijk. Tot mijn grote verbazing waren het de jongere versies van Patrisse en Bas.

Ik schatte Patrisse begin twintig, de Nederlander rond de dertig. Bas was haar eerste vriendje. Ze had me niet veel over hem willen vertellen en ik hoopte dat de film dat liefdesverhaal uit de doeken zou doen.

Op het filmdoek verscheen een beeld van Bas en Patrisse aan de kerk van Sint-Truiden, ertegenover lag de speelgoedwinkel van Ric. Ik dacht dat ze gingen trouwen, maar hun kleding wees op een alledaagse ontmoeting van een niet-alledaags koppel.

Ik keek opzij en las ongeloof op het gezicht van Patrisse af. Ze staarde me verward aan, maar een flits trok onze aandacht terug naar het scherm.

We vlogen over een autosnelweg en volgden een rijdende camionette. Op de zijkant van de Jumper prijkten logo's van auto-merken. We zakten tot in de stuurcabine, alsof het dak van de camionette er niet was. Tot ieders verbazing zat Patrisse op de passagierszetel. Een zwenk naar links maakte duidelijk wie de chauffeur was: Lode, nog een ex-vriend van Patrisse.

Opnieuw keek ik opzij en zag de Brusselaar naar zijn kloon op het filmdoek grijnzen. Toen ik mijn hoofd terug naar het filmdoek draaide, tuitte zijn evenbeeld de mond. Die kwam langzaam dichterbij, tot zijn lippen het doek helemaal opvulden. Vervolgens gingen ze over in een zonnebloem.

Ik las de zoveelste pauze in zodat de lezer even op adem kan komen. Iedereen weet dat bij een verjaardag bloemen horen. Ik wilde Patrisse een boeketje kopen omdat we één jaar een paar waren. Niet getrouwd, maar nog steeds verliefd.

Patrisse vond dat de plaatselijke bloemist te duur was en daarom reden we naar het tuincomplex waar je uren kon genieten van de bloemenpracht zonder er iets te moeten kopen.

We zochten een bloemetje voor het potje dat thuis leeg stond en een opfleuring verdiende. We wilden ook een boom om het gat in de tuinomheining te dichten. Een magnolia was een mogelijke kandidaat en zou heel goed een symbool voor onze relatie kunnen zijn. Na veel vijven en zessen kozen we drie bloemetjes en twee potjes, maar geen magnolia vanwege te groot, te duur en op de koop toe uitgebloeid.

Bij het verlaten van de winkel liet Patrisse me weten dat ze zich geamuseerd had. Ze vergaf me dat ik haar met mijn gesnurk uit haar slaap hield, ook mijn dwarse gedrag en mijn verstrooidheid. Ze hield van mij zoals de hemel van de aarde, zoals de aarde van de zon, zoals de zon van de maan, zoals de maan van het water op aarde, zoals het water van de lucht, zoals de lucht van het vuur.

Toen we thuiskwamen merkte ik op dat zij mij zelden spontaan vastpakte of me kuste, terwijl ik dat wel deed. Dat ik zei dat ik daar niets voor terugkeer, dat was er te veel aan. Ze schold me de huid vol en ik slaagde er niet in haar tirade te doorbreken. Uiteindelijk stormde ze naar boven en sloot zich op in de slaapkamer.

Ik had het gevoel dat onze roeispanten niet gelijk in het water terechtkwamen en dat we zo de voorwaartse beweging van onze boot afremden. Ik probeerde te achterhalen waarom ze er niet over wilde praten, maar dat lukte niet.

Ik werkte me dikwijls in de nesten door niet na te denken voordat ik iets zei. Met praten hielp ik me ook weleens vooruit, maar ik moest leren zwijgen als dat nodig was, en dat vergat ik soms. En ik denk dat zwijgen haar manier was om het weer goed te maken. Alleen gezond verstand bracht ons weer bij elkaar.

Ik zal je eens wat zeggen: alle relaties hangen ondanks alle positieve elementen aan een zijden draadje. Misschien probeerde de maker van de film in de vormingszaal me dat duidelijk te maken.

Ik staarde naar het filmdoek en vloog mee over een landschap van bloeiende bomen, volgens mij de streek rond Sint-Truiden. We landden op het platte dak van een huis dat zonder twijfel door een artistieke architect was ontworpen. Het leek op het huis van Patrisse, maar zonder vensters. We daalden af, door het dak heen, en kwamen in een immense woonkamer terecht.

Patrisse lag met gesloten ogen op een leren, eenpersoons ligstoel. In een stresslesszetel zat een man die ik niet kende, maar ik vermoedde dat het de psychiater uit Sint-Truiden was. De man stond van zijn zetel op en ging op zijn knieën voor Patrisse zitten. Zij voelde zijn aanwezigheid en opende haar ogen.

De drone legde het volgende moment vast als op een foto, want het beeld bevroor terwijl de psychiater Patrisse een kus op de mond gaf. Zo had zij na Bas de Nederlander en Lode de Brusselaar, de Truienaar gestrikt.

Haar vierde vriend liet niet lang op zich wachten. Djef kwam in beeld terwijl hij in een versnelde opname het huis in Runkst vanaf de grondvesten tot het leggen van de dakpannen helemaal alleen opbouwde. Toen het af was, kwam hij in kostuum en met zijn bruid aan de hand bij het huis aan. Hij tilde haar van de grond op, kuste haar en droeg haar via de voordeur naar binnen.

We vlogen verder over het parkeerterrein van het station in Hasselt. Een man met halflang zwart haar en een baardje stapte uit een zwartgroene Opel Kadett. Ik herkende Olivier. Hij haastte zich naar perron 8 waar Patrisse hem al opwachtte. Ze vlogen elkaar in de armen, kusten elkaar op de mond en stapten samen op de trein.

De drone volgde hen tot in een leeg, ouderwets coupeetje. Daar zagen we hoe ze de zetels zo ver mogelijk uitschoven om er met z'n tweeën als lepeltjes op te gaan liggen. Olivier kuste haar in de nek en ze sloten synchroon hun ogen.

Toen verscheen een doodshoofd op het filmdoek. Ik zette me schrap voor wat ging komen.

Voor ik naar het horrorgedeelte van mijn verhaal overga, wil ik nog even terugkomen op de broosheid van de mens. Iedereen zegt dat het leven mooi is, maar dat geldt enkel voor diegenen die gezond en wel zijn.

Op een morgen voelde *ma toute jolie* zich ziek. Veertje was blijven logeren en ik moest dus voor het kind zorgen. Ik waste en schoor me terwijl Veer zich aankleedde. Ze had geen hulp nodig, ook het tandenpoetsen ging haar gemakkelijk af. Ze maakte zelfs haar tandenborstel schoon door hem in een glas water te roeren.

Het was mooi weer en te voet ging ik met het meisje naar de bakker. Ze mocht lopen waar ze wilde, maar ik nam haar bij de hand als we een straat moesten oversteken. Ze telde de bordstenen, achter pluisjes in de lucht huppelend. Ik liep te snel en ze riep me verschillende keren terug. Als er een hond aankwam, zocht ze bescherming door zich dicht tegen me aan te drukken.

Bij de bakker moesten we lang wachten; de rij stond tot buiten. We kochten brood en snoepjes. Op de terugweg nam ik haar op mijn nek, want ze was moe van het wandelen.

Ontbijten deden we zonder Patrisse, want zij lag nog steeds ziek te bed. We keken samen tweemaal naar het filmpje over de zwanenprinses, nadien las ik verhaaltjes uit een paardenboek voor.

We wandelden naar de speeltuin. Daar keek ik toe hoe enthousiast ze achter de vlinders aan liep. Ik probeerde haar op foto vast te leggen, maar dat wilde ze niet. Op weg naar huis mocht ze weer in mijn nek zitten, want ze had zich in het zweet gerend.

Toen haar mama opdaagde, vluchtte Veer naar boven om Patrisse te vragen of ze baby wilde spelen. Het ging nog niet beter met haar en het had veel voeten in de aarde om Veer van het dekbed los te trekken en naar beneden te dragen.

Veer wuifde naar mij toen Hannah achter het stuur van de Volvo wegreed. Veer weende, en dat vond ik hartverscheurend.

Na een rugmassage voelde Patrisse zich al wat beter. Als ze ziek was had ik het gevoel dat ik bij haar moest blijven om voor haar te

zorgen, zeker op dagen dat ik moest gaan werken. Ooit heb ik vanaf mijn werk een heel lang bericht via e-mail gestuurd, en dat ging zo:

>Je zag er zo monter uit, en je kuste me zo leuk tot tweemaal toe, en ik had even verlatingsangst, ik bedoel dat ik moeite had om je te verlaten, niet omdat jij mij zou verlaten, of misschien is dat toch hetzelfde, och, ik heb je met weerwil verlaten, en ik zit hier nu achter mijn bureau en het grootste deel van mijn zieke collega's is teruggekeerd, en ze dachten dat ik mijn vrije dag had, maar ik heb ze weer bij hun pietjes, figuurlijk natuurlijk, en nu zal ik het met hen moeten doen, maar ik wil het met jou doen, en ik heb al gekeken of ik genoeg uren zal hebben als we de trein van 5 over 5 nemen, en dat is het geval, en ik wil dan mijn vrije dagen invullen met niets dan 'wij' en af en toe 'zij', wie dat ook moge zijn, en ik hoop dat je me vergeeft dat ik soms moeilijk doe, maar dat is omdat ik mijn onzekerheid wil duidelijk maken en opdat jij mij zou leiden in moeilijke tijden, want jij bent mijn meesteres, en ik kan niet zonder jou en dat is wel triest, maar het is nu eenmaal zo en ik beloof eraan te werken als jij duidelijk zegt wat je wil en wat je liefst niet wil en wat je absoluut niet wil, want ik wil van alles, onmiddellijk en tegelijkertijd, en dat is te veel van het goede gevraagd, maar ik wil een toffe vrouw die heel wat situaties aankan, en in die waar ze dat niet kan, mij als toeverlaat en zielslieveling heeft.

Die ene zin had ik in een vlaag van waanzin ingetikt. Ik was blij dat Patrisse ze van mijn hersenpan had losgeweekt, anders had zij nooit geweten dat ik er veel erger aan toe was dan ze dacht. Ik had haar op een voetstuk gezet, en als ze niet meer boven alles uitstak, zou er niets meer zijn, dan was alles weg. De leegte zou me dan omringen.

Je denkt dat ik je held ben omdat ik de tijd kan stilzetten zoals Hiro uit de tv-serie Heroes. Ik kan alle scheve dingen rechtzetten, soms met vertraging maar wie wil perfect zijn, denk jij. Ik ben niet perfect, ik ben gehavend. Mijn haven ben jij.

Een alert lezer heeft begrepen dat ik het tegen Patrisse heb. Ik had mijn hele leven me enkel zorgen moeten maken om mijn eigen gezondheid. Nu was ik voortdurend bezorgd om haar welzijn. En ik die dacht dat ongerustheid enkel voor moeders was weggelegd.

Patrisse zei dat ze niet wilde dat ik doodging, en ik wilde natuurlijk ook niet dat zij stierf. De dood is het einde, daarna is er niets meer. Ik ben jaloers op de mensen die geloven dat het leven overgaat in het hiernamaals.

De voorstelling moest wel interessant zijn voor de familie Bute-naerds. We hadden nu een beeld van vijf ex-vrienden van Patrisse. Tot nog toe was de film begeleid door muziek uit de jaren tachtig en negentig. Nu zong Pink Floyd *Comfortably numb*. Toevallig voelde ik me comfortabel, stom en verdoofd tegelijkertijd.

De langverwachte horror bleef uit. Het doodshoofd maakte plaats voor een bekend landschap, dat van de Cevennen: kurkdroge bodem, lage bomen en struiken met hier en daar een godvergeten dorpje. Opvallend waren de vier donkergroene legervoertuigen die over een kronkelende weg reden.

De vrachtwagens reden naar de ingang van het grottencomplex waar we drie kwartier eerder ook naar binnen waren gereden. Soldaten stapten uit en maakten zich klaar voor wat er uitzag als een oefening. Sommigen haalden hun fototoestel boven en fotografeerden hun kompanen.

Ineens herinnerde ik me de foto die ik in het geheime geldkoffertje van Patrisse en Djef had gevonden. Ze had er haar dood ge-waande vriend uit Brussel samen met haar ex-man op herkend. Lode was zevenendertig en een jaar jonger dan Djef. Het was mogelijk dat zij samen het vaderland hadden gediend, maar het leek me onwaarschijnlijk dat de andere drie ex-lieven in hetzelfde bataljon hadden gezeten.

Bas was tien jaar ouder dan Patrisse en had zijn militaire dienst vermoedelijk in Nederland gedaan. Olivier schatte ik vijfendertig, maar ik wist van Patrisse dat hij niet veel jonger was dan Bas. En

Alexander was volgens mij begin veertig. Er was nog één mogelijkheid: misschien hadden ze alle vijf in het vreemdelingenlegioen gezeten.

Een veertigtal soldaten daalden in de grot af. Het was er aarde-donker, maar de mannen waren voorzien van zaklampen met een draagbare batterij. De film maakte duidelijk dat vijf soldaten van de rest van de compagnie afgezonderd raakten. En zij hadden het geluk een grote, koepelvormige grot te ontdekken.

Met hun grote zaklampen beschenen de soldaten de grotwanden. Het licht weerkaatste alle kanten op, en ik had de indruk dat regenbogen door elkaar flitsten en nergens de grond raakten. Wat de mannen toen deden, begreep ik niet. Ze zochten naar iets in hun rugzakken, leken brillen op te zetten en gingen in een kring staan. Wat er in de grot te horen was kon ik me niet voorstellen.

Plots vlamde de ruimte op. Vuurtongen likten aan de rotsen, de silhouetten van de soldaten dansten over de grotwanden. De oranje vlammen kregen een blauwige kleur en veranderden in watergolven. Wat de mannen overkwam was niet slecht, het was ook niet goed, ik wist niet wat het was. In elk geval schoten ze hun geweren niet leeg op een onzichtbare vijand.

Ze zaten onderaards. Boven hun hoofden wervelde een kolom van blauwe lucht en geel licht, aan hun voeten vlamde vuur en kolkte water. Waren de filmbeelden een voorstelling van een droom? Was de mannen iets bovennatuurlijks overkomen?

Ik verwachtte een spetterende finale, maar het licht in de grot doofde langzaam tot alleen de lichtbundels van de zaklampen zichtbaar waren. De stralen bewogen willekeurig, en tot mijn grote verbazing trokken ze letters op het doek die samen een titel vormden: PATRISSE, LA DÉESSE.

Ineens begreep ik de titel. Patrisse hield van oldtimers, en er was een auto waarvan de lichtbundels om de hoek konden schijnen: de Citroën DS. Ze was er weg van, nog meer dan van haar VW Golf uit 1982.

Ik herinner me dat we ooit met de Golf aan een benzinstation stonden. Terwijl ik tankte, hield Patrisse de voet op het gaspedaal om te vermijden dat de motor stilviel, want de batterij was bijna plat.

Ik schrok toen een sympathiek ogende man naast me kwam staan en beleefd zei dat er zich een plasje onder de auto vormde. Ik stelde hem gerust. We waren op de hoogte van het lek in de radiator. Dat was trouwens niet het enige dat er aan de oude auto haerde.

Onverwacht stapte Patrisse uit. Ik zei dat ze moest blijven zitten, maar ze trok zich er niets van aan dat de motor van de Golf dreigde stil te vallen. Verwonderd keek ze langs me heen naar iets achter mij. Ik draaide me om en zag de vriendelijke man in een groene metaalkleurige Citroën DS stappen.

Als ze een spook had gezien, zou ze minder verrast zijn geweest. Ze had heel haar leven ervan gedroomd, en nu stond hij voor haar, in de goede kleur nog wel. Als ik niet gauw iets deed, verdween hij voor altijd uit haar leven. Ze moest de auto hebben.

Ze commandeerde me aan de bestuurder te vragen hoeveel hij voor de sublieme auto wilde. Ik vond dat ze overdreef en zei dat ook. Ze werd woest, ik moest haar intomen. Even later verdween de oude Citroën uit het zicht en uit ons leven.

Wist je dat DS voor *déesse* staat, het Franse woord voor *godin*? Patrisse was mijn *godin*. Ik probeerde voor haar een *dé* te zijn, dieu, maar dat lukte niet altijd even goed.

Als volwassene, maar ook als kind, bad Patrisse als ze mentale hulp nodig had. Ze richtte dan haar hoofd op, want de enige echte god zat volgens haar in de hemel. Volgens mij is God overal. Ik kijk enkel omhoog als ik wil weten wanneer de zon vanachter de wolken zal piepen, of als ik een heteluchtballon zie.

Behalve de nachtelijke, verlichte wolk in Nederland herinner ik me nog een fenomeen in de lucht dat me heeft gebiologeerd, toen

we tijdens onze middagpauze een broodje in het stadspark van Sint-Truiden aten. Kleverige druppeltjes vielen uit de lucht, en we vroegen ons af waar ze vandaan kwamen, want er was geen regenwolk te bespeuren. Niet veel later begrepen we dat ze uit de bomen vielen.

We vergaten die druppels terstond toen Patrisse iets in de lucht zag en geschrokken ernaar wees. Ons verstand kon de informatie niet goed aan en we concludeerden dat we een zwerm ballonnen zagen opstijgen.

Ballonnen die tijdens een feest werden losgelaten, waren allicht veelkleurig en zouden langzaam van elkaar wegdrijven. Ik vond het vreemd dat de ballonnen allemaal dezelfde kleur hadden en nauwelijks ten opzichte van elkaar bewogen.

We keken er gefascineerd naar en vonden geen verklaring. Meestal was ik het die verbanden legde met een buitenaardse aanwezigheid. Nu was het Patrisse. Ze was er bijna zeker van dat het een manier was waarop buitenaardsen reisden, elke ziel opgesloten in een witte ballon. Ik verklaarde haar gek.

Sindsdien was Patrisse bezeten van alles wat onaards leek. In Tornac opperde ze dat buitenaardsen zich in la grotte des Demoiselles hadden verscholen om op het juiste moment zich aan de aardbewoners, wij dus, te vertonen. Bovenwards of niet, één ding was zeker: Patrisse speelde de hoofdrol in dat verhaal.

Volgens de film in het grottencomplex had Patrisse vijf liefdes meegemaakt. Hoeveel relaties had ik achter de rug? Ook vijf: Irena, Katia, Monica, Satoria, Virna en Gita. Het valt me nu pas op dat hun namen allemaal op -a eindigen.

Ik had Patrisse gezegd dat ik die vijf vrouwen zonder problemen had kunnen inpalmen, maar dat ik de laatste stap niet had willen zetten: me aan hun liefde overgeven. Bij Patrisse had ik dat wel gedaan, en daar mocht ze fier op zijn.

Ik had geen idee hoe zij haar relaties had beëindigd. Ze was altijd karig met informatie, zelfs de reden van de scheiding met Djef bleef onduidelijk. Na hem was er even Olivier, maar die had haar

telefonisch gedumpte. De reden was haar nooit duidelijk gemaakt. Ze vermoedde dat hij een ander treinvriendinnetje had ontmoet dat beter aan zijn eisen voldeed.

Nadat Patrisse had opgebiecht dat ze ook verliefd was op de Truienaar had Lode definitief met haar gebroken. Het bleef onduidelijk waarom de vrouw van Lode haar had wijsgemaakt dat hij dood was. Waarom hij nu zijn ex-liefje achterna zat, was nog een raadsel om te ontrafelen.

Maud Beknel en Olivier werkten voor dezelfde bank als ik: Exita. Ik kende hen van haar noch pluimen, maar Patrisse had me verteld dat Olivier een collega in elkaar had geslagen vanwege een vete op het werk. Beiden hadden de toedracht niet uitgelegd, maar Patrisse vermoedde dat een vrouw in het spel zat. Maud?

Het enige dat ik van de Truienaar wist, was dat hij een zielenknijper was. Bas, haar eerste vriendje, was een groter vraagteken. Ik was alleen te weten gekomen dat hij in speelgoed handelde en connecties had met Ric.

Had ik het geheime verbond van de Nederlander, de Brusselaar, de Truienaar, de Luxemburger en de pipo van Zepperen wakker geschud door Patrisse als mijn vriendin te nemen? Hadden ze Ric zodanig gemanipuleerd dat hij het vakantiehuis in Tornac zou huren om daar de finale breuk met mij voor te bereiden?

De barbecue had gebrand, de lucht had gewerveld, het water had gestroomd en de aarde was verschoven. Had Patrisse de elementen naar haar hand gezet? Was er een reden waarom ik haar de ene keer wilde en de andere keer niet? Mijn gemoedstemmingen hadden me zeker moeten waarschuwen.

Had Patrisse me in haar netten gevangen en me met seks misleid? Haar liefde had me verblind en doof gemaakt. Mijn gevoel was tijdelijk weggefallen, ik rook enkel haar shampoo en proefde alleen haar lipstick met aardbeiensmaak. Het paardje van Magalie bevatte prullaria die ook refereerden naar de vijf zintuigen. Dat had me aan het denken moeten zetten.

Elke vrijpartij was als de eerste keer geweest. Ik herinner me een dag in mei toen ik met Patrisse op de matras in de tuin lag. Het had meer dan dertig dagen niet geregend en de weerman vond dat opmerkelijk maar niet abnormaal.

De warmte maakte ons geil. We vonden het jammer dat we niet in een afgelegen buurt woonden, want dan hadden we in de openlucht kunnen vrijen. We gingen naar binnen om toe te geven aan de scheppingsdrang die God ons bij de geboorte had meegegeven.

Toen we friscgewassen en aangekleed via het keukenraam naar buiten keken, was de zon voor de wolken geweken en begon het eindelijk te regenen. Ook al waren we gewassen, ook al was de regen er al, we besloten buiten een regendans uit te voeren.

We voelden ons goed en tolden als derwijsen in het rond op de kiezels van de oprit. We vroegen ons af of we elkaar zo graag zagen door het vrijen. Of hadden we seks omdat we van elkaar hielden? Patrisse zei dat we bij elkaar pasten, en ik kon niet zeggen dat het niet waar was.

We gingen terug naar binnen en trokken onze natte kleren uit, terwijl een presentator op de radio een quizvraag aan een luisteraar stelde. Patrisse kwam onverwacht met het goede antwoord.

‘Verdammt, ich will dich, ich wil dich nicht, ich wil dich nicht verlieren,’ zong ze.

Ik zei dat ik dat ook wel kon zingen. Ik vond dat ik haar soms gebruikte, en zij beweerde dat ze mij niet nodig had. Van het een kwam het ander. We deden het in de woonkamer op de grote poef. We hongerden en aten van elkaar, we kregen er niet genoeg van.

Op het filmdoek verscheen het hoofd van Patrisse als kind. Het beeld herkende ik van een fotootje dat ze in haar portemonnee bewaarde, waarop ze in de woonkamer in haar eentje zit te tekenen en te kleuren.

De drone vloog door het venster naar buiten en toonde haar samen met haar broer, spelend in de tuin achter hun huis in Engelmanshoven. Een jongere versie van hun vader stond op de koer een sigaretje te roken, starend in de lucht.

Plots trok opa trok een verbaasd gezicht, zijn sigaret viel uit zijn mond en op de grond. Hij riep iets naar de kinderen, en de drone liet hun verbaasde gezichten zien. Oma kwam erbij staan. Haar gezicht stond meestal streng, maar nu keek ze verwonderd naar de hemel op.

De drone draaide zich niet om. Het publiek in de filmzaal had het raden naar het verschijnsel waarvan de familie getuige was. Een felle flits weerkaatste op hun gezichten, alsof de film doorbrandde. Het doek doorliep langzaam de kleuren van de regenboog en werd uiteindelijk zwart.

Er verscheen geen beeld van aliens die de aarde kwamen veroveren, ook geen eindgeneriek. Wat zagen we dan wel?

Wel, eerst dacht ik niets te zien. Toen mijn ogen aan de duisternis gewend waren, zag ik een ster opflikkeren. Nog een en nog een, hele sterrenbeelden herkende ik: de Grote Beer en Orion. De drone pande en de halfvolle maan kwam tevoorschijn. Ik zag geen landschap, wel de contouren van een huis. Nee, het was het duivenkot van opa dat achter in de tuin stond.

De muziek uit de jaren zestig maakte plaats voor het roekoeën van duiven op stok. De drone naderde de til en bleef voor het hok op de gelijkvloerse verdieping stilhangen. Ik hoorde gescharrel, en hier en daar bewoog iets, iets wit. De drone bleef lang genoeg bewegingsloos om de wezens in het hok niet te doen schrikken.

Het weinige maanlicht weerkaatste in grote ogen. De wezentjes kwamen langzaam dichterbij en er verschenen snuitjes en kopjes met lange, platliggende oren op het filmdoek.

‘Hé, dat zijn onze konijntjes,’ riep Veer door de zaal.

Opa was begonnen met twee konijnen. Hun kroost telde eerst elf konijntjes, toen daalde het aantal onrustbarend naar zeven, nam vervolgens spectaculair toe tot zestien en nu, als ik goed telde, zaten er nog zes, misschien zeven als ik het bange konijn meetelde dat altijd achter de stenen zat te sidderen. Waren zij buitenaardsen in vermomming?

Op het filmdoek verscheen een handje, een armpje, een lijfje, vervolgens de achterkant van een meisje in een rood jurkje met witte stipjes. Ik voelde Patrisse naast me schrikken.

‘Dat ben ik,’ riep Rune.

‘Nee ik,’ riep Veertje.

‘Lekker,’ zei Marike.

Het kind op het filmdoek stak haar handje door de tralies en aaide het snuitje van een van de konijnen. Toen ze haar hand terugtrok, ging het konijn op zijn achterpoten zitten en leunde met

zijn voorpootjes op de gaasdraad. Het handje van het meisje kriebelde aan het snuitje, en toen gebeurde er iets heel vreemd: het konijn sprak.

Het deed me denken aan een moderne animatiefilm. Het beeld van het konijn was gefilmd, maar zijn snuitje en bek was met behulp van een computerprogramma bewerkt om een sprekende mond na te bootsen. Wat het konijn zei, was het opmerkelijkste van alles. Het zei:

‘Patrisse, laat me vrij.’

Zonder te twijfelen deed het kind wat het konijn vroeg. Ze schoof het deurtje open en nam het sprekende diertje bij zijn nekvel. Ze duwde de andere konijnen met haar hand terug het hok in, sloot het deurtje en zette het spartelende beestje op het gras, waar het mooi rechtop bleef zitten.

Het meisje liep over het gras naar de trap die naar de koer leidde. Het konijn wipte achter haar aan. Ze daalde de trap af, maar het konijn bleef op de hoogste trede stilzitten. Het volgde de bewegingen van het meisje dat naar de deur van de stal wandelde alsof ze onder hypnose was.

De drone filmde haar terwijl ze met haar schouder tegen de stroef opengaande deur van de stal duwde. Ze kon net aan de lichtschakelaar.

In de stal begon ze naar iets te zoeken. Links lag speelgoed in een rek, maar daar leek ze niet te vinden wat ze zocht. Voor haar hing het gereedschap van haar vader aan de muur, maar dat moest ze ook niet hebben. Rechts achter de deur rommelde ze in een houten bak met oud speelgoed en diepte een oranje vliegenmepper eruit op. Ze zwaaide ermee in het rond ook al waren er geen vliegen te bespeuren.

Op haar hoede liep ze stilletjes naar de deur, hief de mepper tot boven haar hoofd, wachtte en sloeg toen toe. De slag op de ijskast die net naast de deuropening stond, klonk hard en de stem uit de vliegenmepper bulderde door de bioscoopzaal:

‘Auw.’

De toeschouwers lachten ingetogen.

Het meisje sloeg opnieuw, alsof het beest dat ze moest vermorzen niet onmiddellijk dood wilde.

‘Auw. Auw. Auw.’

Ze verliet glimlachend de stal met de mepper in de hand.

De drone tiltte naar de bovenste tree van de trap, maar daar was geen konijn meer te zien. Hij zwenkte terug naar Patrisse en volgde haar via de keukendeur naar binnen.

Voor de grap sloeg ze met de mepper op de poep van haar moeder.

‘Auw,’ zei de mepper.

Haar moeder draaide zich om en zei:

‘Hoe heb je dat ding weer aan de praat gekregen?’

‘Gewoon,’ zei Patrisse en ging al zwaaiend met haar vliegmepper naar de woonkamer waar ze haar broer een slag tegen zijn achterhoofd uitdeelde.

‘Auw,’ zei hij bijna synchroon met de mepper.

Hij was bezig met een auto uit een bouwdoos in elkaar te steken, en door de slag viel zijn potje lijm om. Ric was sterker dan Patrisse, ook al was hij drie jaar jonger. Hij rukte woest de vliegmepper uit haar hand en sloeg twee, drie keer op haar kontje voordat zijn moeder hem het ding afhandig kon maken.

‘Nu is het gedaan met die mepper,’ zei ze en legde hem op de kast waar geen van beiden aan kon.

De drone die alles registreerde, zoomde in op het gezichtje van Patrisse, en we zagen de reflectie van het konijn in een traan die uit haar linker ooghoek rolde. Het praatte niet, het observeerde enkel.

De rand van het doek kleurde zwart en zwarter, als een oog dat verkleinde tot het enkel het hoofd van Patrisse had gevangen. Ze knipoogde op dezelfde manier als haar volwassen versie dat nu nog deed. Toen verdween ook haar hoofd en werd het filmdoek volledig donker.

De lampen in de zaal knipperden aan en Bas ging vooraan in de zaal staan. Zijn stem overtrof het geroezemoes toen hij zei:

‘Jullie hebben gezien hoe Patrisse in contact kwam met een buitenaardse kracht die groter is dan eender welke kracht op aarde. Ik weet niet of zij zich er bewust van is dat ze anders is. Ik denk het wel. Ze heeft ons mannen een voor een ingepalmd en bijna veroverd, gelukkig hebben we daar paal en perk aan gesteld. Ik hoop dat Daan dat nu ook inziet.’

Ik keek naar Patrisse en zij naar mij. Aan haar gezicht kon ik niet zien of ze dit beaamde. Of geloofde ze het niet? Ze zweeg en dat leek veel op toegeven. Misschien wilde ze de kat uit de boom kijken en er later gepast naar handelen.

Bas legde ons uit dat buitenaardsen geen mensen zijn.

‘Ze lijken op mensen. Ze eten, drinken, doen alsof ze slapen en hebben nepseks. Mannen kunnen geen kinderen verwekken en vrouwen zijn niet voorzien om ze te baren. Ze koppelen zich wel aan elkaar om hun gegevensbanken te vergelijken. Hun geheugen is heel betrouwbaar en ze stellen heel gemakkelijk vast wie gelijk heeft. Daar hebben aardse mensen nogal eens problemen mee.’

Als ik mijn computer op het werk commandeerde om een shutdown te doen, voerde hij een herstart uit. Zo begon het. Als we de computers armpjes en beentjes gaven, konden ze doen wat ze wilden.

‘De buitenaardsen hebben twee uur zonlicht nodig om hun batterijen op te laden, maar de wolken in onze contreien spelen hen parten. Wij mensen moeten minstens zeven uur slapen en zijn nog zo moe als een paard.’

Rune reageerde niet vanwege de vernoeming van het paard, maar ik wist zeker dat ze met die uitspraak niet akkoord ging. Dat Patrisse altijd moe was sprak in haar voordeel. Ze kon onmogelijk een buitenaardse zijn, want ze sliep in het weekeinde altijd een gat in de dag.

‘De buitenaardsen zijn overal en proberen mensen om te vormen. Ik heb alle ex-vrienden van Patrisse opgetrommeld en we zijn samen een bondgenootschap aangegaan. We willen vermijden dat de buitenaardsen de wereld veroveren. Gewone mensen kunnen

hen niet van aardse mensen onderscheiden, maar mijn kompanen en ik bezitten elk een talent waarmee we hen wel kunnen peilen. Lode kan hen horen, Olivier kan hen zien en ik kan hen proeven. We zijn met vijven en je vraagt je misschien af waar de twee anderen zijn. Wel, die zijn onderweg. Ze moeten nog van het verre Limburg komen.'

Het was duidelijk wie die twee waren: de Truienaar en Djef. Wie kon de aliens ruiken en wie kon hen voelen? Ik durfde niet te vragen hoe Bas hen kon proeven.

'De film heeft jullie hopelijk duidelijk gemaakt dat wij in deze grot een buitenaardse ervaring hadden en er een kundigheid verwierven. We hebben op tijd een buitenaardse in Patrisse herkend en zo onszelf gered.'

Bas zweeg even om de belangrijkheid van zijn woorden te onderstrepen.

Als zij hun relaties met Patrisse lang geleden hadden beëindigd, waarom kwamen ze dan nu pas in actie? Had ze nog één opdracht en was die nu volbracht? Was ze dan toch een buitenaardse? Nee, dat kon niet. We hadden seks gehad en ze was zo menselijk als ze maar kon zijn. Ze had geen kinderen, maar ze had alles om er te kunnen krijgen, en ik kon haar nog altijd eentje geven. Of hadden de buitenaardsen mijn spermaatjes gesaboteerd, zonder staart, bewegingsloos, kreupel gemaakt?

'Ze is in staat mensen in buitenaardsen om te vormen. Dat moeten we verhinderen. Wij zien ons niet als moordenaars van mensen maar vernietigers van buitenaardse wezens. Wij dragen donkere brillen, steken oordopjes in, zetten een neusknijper op en trekken handschoenen aan, want zo zwakken we buitenaardse, hypnotische signalen af.'

Ik herinnerde me de spullen in het kapotte paardje van Magalie. Net de dingen die Bas opnoemde om de aliens slimmer af te zijn, waren erin verstopt. Alleen de tongschraeper had hij niet vermeld.

‘Enkel als de vijf elementen op een optimale manier samenkomen, zullen de buitenaardsen onze vijf zintuigen tilt doen slaan.’

Toevallig hadden we de dag voordien vreemde natuurverschijnselen aan ons vakantiehuis in Tornac meegemaakt.

Bas keek me aan en vroeg:

‘Vraag je je af of zij jou heeft ingepalmd en bezig is met je om te vormen? Of de buitenaardse al in je brein zit? Je denkt van wel, want je hebt van het konijn gegeten, net zoals opa en oma.’

Oma had er iets minder van gegeten omdat de kinderen ermee gespeeld hadden.

Bas richtte zich tot het volledige publiek en zei:

‘Alleen mensen waarvan ze houdt, kan ze omvormen.’

Die zin had veel impact. Patrisse hield genoeg van haar ouders om hen tot aliens om te vormen. Vermoedelijk had ze haar broer toen hij klein was al getransformeerd. Ze hield veel van mij, dat betekende dat ik misschien ook al een buitenaardse was. Of had het vele gekibbel mijn verandering afgeremd?

‘Patrisse speelt Risk in het groot. Dat is haar goed recht als buitenaardse, maar ze heeft te veel risico’s genomen. We hebben haar ontmaskerd,’ zei Bas.

Het leek niet tot Patrisse door te dringen. Ze reageerde nauwelijks, alleen haar hoofd schudde heen en weer in een apathisch *nee*. Ze geloofde er blijkbaar niets van.

Ik had er ook moeite mee.

In een visioen had ik gezien hoe een schim de vader van Hannah vermoordde, hoe dezelfde figuur de verkoopster van de antiekzaak overhoop knalde, hoe hij een jongetje duwde waardoor de paardenkop de hals van zijn kameraadje doorsneed, hoe hij de moeder voor de scooter duwde, hoe hij de vrouw van de duivenmelker op de trap deed struikelen waardoor ze een fatale val maakte, hoe hij Marike kietelde opdat het konijn in de bloemenbak zou vallen en verdrinken, en hoe hij van plan was me te vermoorden door me op te eten.

Ik wist niet wat ik ervan moest denken. Ik trok mijn conclusie op basis van verhalen die doorverteld waren, want ik was er niet bij geweest. Aan de zelfmoord van Hannahs vader moest ik niet twijfelen. De vermeende winkelmoord was volgens mij een ongeluk, maar je zou versted staan over de moordlust van mensen om zich de kleinste dingen toe te eigenen. Vermoedelijk had het jongetje zijn kameraadje spelenderwijs bang willen maken met de paardenkop en had zijn moeder de bestuurder van de scooter terecht willen wijzen omdat hij te snel reed. Ook de dood van de vrouw van de duivenmelker leek me gewoon een stom ongeval.

Marike was helemaal geen lid van een organisatie die mensen manipuleerde en probeerde de toekomst van de wereld te sturen of de veiligheid ervan in de hand te houden door aanslagen op konijnen te plegen. En de aanslag van de duif die mijn hoofd had opengereten, mocht ik niet als een moordpoging zien, misschien wel als straf omdat ik schreef over mensen die dingen deden die het daglicht niet konden velen.

Veer had me met horrorbeelden willen misleiden. Ze wilde me misschien doen geloven dat het de wraak van Nientje was, omdat haar geliefde knuffeldier was verbrand op de barbecue. Maar waarom schoof iedereen dan de schuld op de rug van Patrisse? Had zij als buitenaardse al onze belevenissen in onze breinen geprojecteerd?

Als Bas me niet vertelde wat ik moest doen, zou ik zelf wel een doeltreffend anti-buitenaards middel zoeken om alle aliens van de aarde te vegen.

Ik keek op mijn horloge en zag dat het kwart voor tien was; de film had amper een kwartier geduurd. Veer begon enthousiast in het rond te dansen. Marike deed haar na en samen maakten ze pirouettes. Patrisse keek er vertederd naar.

Rune was naast haar komen zitten en vroeg:

‘Wanneer gaan we de grot bekijken?’

‘Geen idee,’ zei Patrisse.

Lode, Bas en Olivier stonden aan de uitgang van de zaal. Ze leken op iets te wachten.

‘Ik denk dat ze niet willen dat Patrisse ontsnapt,’ zei ik.

Ineens zwaaide de deur open, een magere man in halflange zwarte jas kwam naar binnen.

‘Djef,’ riep Patrisse.

Hij zag er onverzorgd uit, zoals altijd ongeschoren en ongekamd. Een andere man, die ik enkel in de film had gezien, volgde hem naar binnen. De psychiater uit Sint-Truiden droeg een chic maatpak, had gel in zijn haar en een gebruint gelaat.

‘Alexander?’ riep Patrisse, alsof ze het niet kon geloven.

Eindelijk kreeg het vijfde ex-lief van Patrisse ook een naam.

Alexander knipoogde naar haar maar deed geen aanstalten om haar op een andere manier te begroeten. Hij bleef bij Lode, Bas en Olivier staan.

Djef kwam wel naar haar toe en gaf haar een kus op de wang. Hij achtte Ric en Hannah geen blik waardig, ook Marike niet, want hij had het kind nog nooit gezien. Veer riep *nonkel Djef* en liep hem tegemoet. Patrisse had me verteld dat Djef veel met Veer had gespeeld toen ze nog een baby was. Nu gaf hij haar een dikke knuffel, vervolgens omhelsde hij ook Rune.

Het was een tijd geleden dat hij opa en oma had gezien en sloeg een praatje met hen. Ik verstond niet wat ze zeiden, daarvoor maakten de kinderen te veel rumoer.

Bas en Lode leken hun volgende zet te overwegen, maar ik wist zeker dat ze die al gepland hadden. Patrisse wachtte gelaten af en hoopte wellicht dat de mannen haar van de alien in haar hoofd zouden verlossen. Ik vond het een rare bedoening, ook al was ik de eerste in de rij om mee te gaan met een buitenaards ruimteschip.

Olivier had in een apart lokaaltje de projectieapparatuur uitgeschakeld en vervoegde zijn kompanen. Ook Djef ging erbij staan.

‘Wanneer gaan we nu eindelijk de grot in?’ vroeg Rune.

‘Nog even geduld,’ zei ik.

Moest ik Patrisse geruststellen door te zeggen dat haar ex-lieven wel van een beetje dramatiek hielden? Of was het ernst en moest ik oppassen met wat ik met haar deed? Als buitenaardse had ze allang haar kunsten op ons kunnen botvieren, maar ik twijfelde of ze dat had gedaan.

‘Kom tante Patrisse,’ zei Rune, ‘laten we zakdoek leggen.’

Patrisse liet zich door Rune tot voor het filmdoek leiden, waar meer plaats was om het spel te spelen. Veer trok oma mee, en het leek wel of Marike haar mama uitnodigde om te komen dansen. Ze gingen allemaal in een cirkel staan.

Blijkbaar had niemand het nodige spelonderdeel bij, want Patrisse vroeg:

‘Daan, mogen wij je zakdoek lenen?’

‘Is eentje met opgedroogd snot ook goed?’

Veertje kwam naar mij, en ik gaf haar de zakdoek.

De drie vrouwen en de drie meisjes begonnen te zingen. Het was mooi om te zien hoe de kinderen zich amuseerden. Ric, opa en ik keken beteuterd omdat de vrouwen ons niet in hun spel betrokken.

Mijn brein maakte overuren en ging allerlei denkpijpen af. Moest ik een worstcasescenario opstellen? De kinderen hadden geen lieve tante meer als Patrisse van de aardbodem zou verdwijnen. Dat idee vond ik niet prettig omdat ik wist hoe het was om geen favoriete tante te hebben. Ik had enkel nog ooms, en mijn favoriete oom was al heengegaan.

Ik was zes toen God mijn meter naar de hemel riep. Mijn peter nam mij mee wandelen om naar de dieren in de wei te gaan kijken. Hij stierf toen ik zestien was. Zij waren te vroeg gestorven om idolen voor mij te kunnen zijn.

Ik vroeg me af of ik als buitenstaander verschil maakte in het leven van de kinderen van Ric. Rune was dertien en kon haar eigen willetje heel goed doordrijven. Dat kon Veer al op 5-jarige leeftijd en Marike hoefden we dat ook niet meer te leren.

Kinderen vragen om aandacht. Als ze die niet krijgen doen ze dingen die niet kunnen. Ik heb het de drie kinderen van mijn broer zien doen, en ook de kinderen van Ric konden er wat van. Als je als ouder niets anders dan eigen gemak nastreeft, gaat het fout. Doe geen welles-nietesspelletjes met ze, leid hen af en verander van onderwerp. Als ze iets fout doen, wijs hen daarop. Doen ze iets goed, loof ze dan.

Wellicht klinkt dit de lezer bekend in de oren, als hij tenminste zelf kinderen heeft. Wees gerust, dit scenario heb ik niet verzonnen. Het is iets wat de supernanny op tv me heeft duidelijk gemaakt, een tv-programma dat ergens toe dient.

Patrisse en ik dachten dat we het beter konden, dat opvoeden. Wij mochten oefenen met Rune, Veer en Marike, maar het was niet zeker of we onze bevindingen ooit op ons eigen kind konden toepassen. Ik wilde het wel proberen, maar ik kon het aan niemand teruggeven als het verkeerd liep.

Een luide stem haalde me uit mijn gepeins.

‘Zijn jullie klaar?’ vroeg Bas, ‘het is tijd om op pad te gaan.’

De kinderen liepen enthousiast naar de deur, maar ze mochten nog niet naar buiten.

‘Gaat het?’ vroeg ik aan Patrisse.

‘Het gaat wel, een lichte hoofdpijn komt op.’

Ik herademde opgelucht, want er was een verschil tussen hoofdpijn en migraine.

‘Neem een pilletje of twee.’

‘Nee, daar wacht ik mee, wellicht gaat de pijn vanzelf weg.’

‘Oké,’ zei ik.

Misschien was Patrisse toch een buitenaardse en waren de vijf ex-lieven verkenneren van een buitenaards leger dat zich rond elke grote stad op aarde verzamelde om ongenadig toe te slaan als zij groen licht van hun meerderen kregen. Misschien kwamen ze de kinderen omvormen zodat zij de aliens in hun breinen aan hun eigen kinderen konden doorgeven.

Ach wat, ik had hersenspinsels. Hersenspinsel? Spinnen in mijn hersenen? Verdorie, het kwaad zat al in de taal. Waren de buitenaardsen heel lang geleden met de voorbereiding van hun invasie begonnen en stonden ze op het punt die uit te voeren? Vandaar onze heilige schrik voor spinnen?

Toen iedereen zich aan de deur had verzameld, zei Bas:

‘Volg me.’

In groep liepen we achter onze gids aan. We wandelden de weg die we gekomen waren. Lode, Djef, Alexander en Olivier namen de achterhoede, wellicht om ons in de gaten te houden.

In de grote ontvangstzaal kozen we niet de toeristeningang maar volgden Bas door een deuropening naar een ruimte die op een personeelsrefter leek, leeg en donker. Een groene fluorescerende tekst leek in de duisternis te zweven.

Dichterbij herkende ik een deur met een opschrift in kleeftletters: CAVE. Ik herinnerde me dat Ric in oranje letters ZOLDER op de zolderdeur van zijn ouderhuis had geplakt, alsof hij elke bezoeker wilde waarschuwen dat hij er beter wegbleef. Gingen we nu toch de grot in, of mochten we in de kelder een fles wijn kiezen?

Marike weende en Hannah suste haar. Veertje hield zich opmerkelijk stil, ze week niet van oma’s zijde. Rune kende ik als een tatergat, nu leek ze geen woord te veel te willen zeggen. Wat ze af en toe in het oor van Patrisse fluisterde, wist ik niet.

Opa keek me minder strijdvaardig aan dan eerder. Ric gaf me de indruk dat hij op iets broedde. Moesten we van de duisternis gebruik maken om te ontsnappen? Blijkbaar had niemand zin om de held te spelen.

De ex-liefjes van Patrisse leken ons te gijzelen. Vrijwillig volgden we Bas die als gids weinig te vertellen had. Gingen we de ontmaskering van de alien in Patrisses hoofd en diens verdrijving bijwonen? Gingen ze ons omvormen in de zaal waar de vijf soldaten hun onderaardse ervaring hadden?

Een voor een stapten we via de kelderdeur een duistere gang in. We kregen geen zaklampen of helmen om de grot op een veilige manier te betreden. De gang was verlicht door spotjes in het plafond, en aan het einde brandde een oranje gloed. Het licht had geen lokkend effect, en we konden geen andere kant op.

De gang gaf uit op een immense grot in de vorm van een koepel of klok. Onze gijzelaars gaven ons even de tijd om de zaal in ogen-schouw te nemen. Iedereen keek zijn ogen uit.

De diameter van de cirkelvormige zaal was 30 meter, ik schatte hem minstens 15 meter hoog. De bolvormige grot was ruw uitgehakt en afgezet met een laag ondoorzichtig glas. Het moest een heksenwerk zijn geweest, ofwel hadden de aardse arbeiders hulp van buitenaardsen gekregen.

Een oranje bol aan een kabel in het midden van het bolvormige plafond verlichtte de grot feeëriek. Ik had gedacht in een kille donkere grot te belanden, maar het was er aangenaam warm.

Ik twijfelde over de natuurlijke oorsprong van de grot omdat ze zo artificieel overkwam. Misschien zat er ooit een dikke bel gas in het vloeibare magma opgesloten. De vloer was vlak gepolijst en leek op zwart marmer; ik kon me erin spiegelen. De geaderde structuur deed me denken aan het granieten aanrecht in de keuken van ons huis. Aan de rand van de zaal schenen vloerspotjes blauw licht omhoog.

De kinderen renden en gleden over de vloer. Niemand hield hen tegen. De ex-lieven van Patrisse liepen naar het midden van de zaal en gingen op een rij naast elkaar staan. Het beeld op mijn netvlies deed me denken aan een filmaffiche van een western waarin de revolverhelden naar de afgesproken plek wandelen om er een vuurgevecht aan te gaan met de sheriff en zijn hulpsheriffs.

Pa, Ric en ik keken elkaar aan en we besloten bij de mannen te gaan staan; de vrouwen zouden dan automatisch volgen. Het geluid van de joelende kinderen weergalmde door de ruimte, zo hard dat de grot leek te daveren.

Bas draaide zich om en zei:

‘Beste mensen, op deze plaats hebben wij tijdens onze militaire dienst een bijzondere ervaring gehad. Met de financiële hulp van een bank hebben we de grot haar huidige vorm gegeven. De vrouw van Lode werkt bij Exita, en Olivier heeft ook geholpen met de geldinzameling onder het mom van de grotexploitatie, om het toerisme in de streek wat op te krikken. Waarvoor deze grot gebruikt kan worden en door wie, dat zal Alexander even toelichten.’

Alexander schikte zijn das en trok zijn hemdsmouwen onder de vestmouwen uit om zijn gouden manchetten meer tot hun recht te laten komen. Hij zei met een zachte vleierende stem:

‘Zoals Bas al zei, hebben we deze ruimte zelf ontworpen. Achttien jaar geleden zag ze er veel ruwer uit, maar ze heeft nog steeds hetzelfde effect op mensen. Blijkbaar zendt deze bel in de rotsen een natuurlijke straling uit die resoneert met onze hersensignalen. Het lijkt op hypnose zonder hypnotiseur. Je moet je ervoor openstellen, want we kunnen niet gehypnotiseerd worden als we dat niet willen. Hier heeft een anonieme stem ons opgedragen buitenaardse wezens op te sporen en te elimineren.’

Alexander liet een stilte vallen, misschien om Lode aan het woord te laten. Welk verhaal zou hij ons opdissen?

Eerst was er Bas, dan Lode en Alexander, daarna Djef, toen Olivier en nu was ik er. Hadden de ex-lieven van Patrisse plaatsgemaakt voor een schrijver die het fantastische verhaal op een magnifieke manier moest neerpennen? Of smeedden zij een complot en was ik verzeild in een samenzwering tegen haar? Hielden ze zich bezig met een soort breinconnectie? Zat er werkelijk een buitenaardse in haar hoofd?

Ik wist niet wat ik moest doen. Ik had moeilijke periodes met Patrisse achter de rug, maar we hadden altijd oplossingen voor onze problemen gevonden. Ik had haar vertrouwd, en nu bleek dat ze niet te vertrouwen was. Moest ik onze gijzelaars geloven of kon ik me op mijn eigen ervaring beroepen? Ik dacht niet dat het uit-schakelen van onze zintuigen ons veel verder zou helpen. Of konden we enkel zo het lichaamsvreemde onderdeel uit het brein van Patrisse verwijderen?

In de grotte des Demoiselles voelde ik me helemaal niet in mijn sas. De soldaten hadden de elementen naar hun hand gezet, net zoals Patrisse dat de dag voordien had gedaan. Hoe kon ik mijn zintuigen aanscherpen en tegelijkertijd de elementen bespelen?

Lode onderbrak mijn gedachtegang door te zeggen:

‘Lieve mensen, ik heb van Patrisse gehouden, mijn kompanen zullen beamen dat ze de moeite waard is. Ze is een lieve vrouw, een correcte ook, een precieze vrouw wat soms voor wrijving kan zorgen, een nette vrouw, een die zich goed verzorgt en ik bedoel dan haar mooie strakke lijf, een vrouw die geniet van eten, van seks, van tv-kijken maar niet te veel. Geef toe heren, Patrisse is een vrouw die heeft wat iedere man begeert.’

De mannen knikten, allemaal even enthousiast.

‘Wel,’ zei Lode, ‘die vrouw heeft ons op een bepaalde manier afgeschrikt, jullie weten allemaal wat ik bedoel.’

Hij richtte zich tot mij en zei:

‘Daan, ik weet niet of je het zelf al hebt gemerkt, maar ik zal voor alle duidelijkheid uitleggen wat wij aan den lijve hebben ondervonden. Patrisse was in staat ons zo razend te maken dat we dreigden haar te verlaten. Ik denk dat jij al momenten had waarop je dacht er de brui aan te geven, is het niet?’

Lode glimlachte en fronste zijn wenkbrauwen toen hij mijn schuldige blik zag.

Ik had er wel aan gedacht, maar het was niet het goede moment en de plaats om de vuile was buiten te hangen. Voor Patrisse hoefde ik me niet in te houden, want zij wist dat ik het soms moeilijk had. Dus ik zweeg.

Lode ging met zijn betoog verder:

‘Patrisse is ervan overtuigd dat niemand een relatie eenvoudigweg kan verbreken, dat er altijd wel dingen zijn die een koppel binden. Ze heeft echter onze dreigementen niet serieus genomen en wij hebben de stap gezet, enkel om te bewijzen dat we de relatie abrupt konden stoppen, hoe graag we haar ook zagen. Wat denk jij daarvan, Daan?’

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik durfde niet, want hij had gelijk. Als het nodig was moest je er komaf mee maken. Kappen. Genoeg is genoeg. Dan kon ik weer op de oude manier verder. Maar zou ik me dan beter voelen?

Lode vatte mijn stilzwijgen als bevestiging op en zei:

‘Ik weet niet of alle vrouwen er zo zeker van zijn dat hun partner voor altijd bij hen zal blijven, maar Patrisse heeft zich er vijfmaal aan verkeken.’

Even liet hij een stilte vallen. Zelfs de kinderen luisterden mee. Alleen Marike lette niet op, zij zat op de arm van Hannah en speelde met de blonde lokken van haar mama.

‘Vijf mannen weg, vijf relaties stuk, en nu dient de zesde zich aan,’ zei Lode.

Hij keek mij doordringend aan en zei:

‘Daan, jij bent goed op weg om Patrisse helemaal voor je te winnen. Je hebt al de helft van haar huis, en straks gaan jullie waarschijnlijk trouwen en besluiten jullie kindjes te maken. Dat is je goed recht, want alles wijst erop dat jullie een mooie toekomst tegemoet gaan.’

Veel wees erop dat die in het verschiep lag, alleen wisten we niet zo goed hoe eraan te beginnen. We wilden een nageslacht, maar keer op keer werden we op de harde feiten gedrukt dat kinderen lastposten waren en dat ze later voor nog grotere problemen konden zorgen. Ook Lode kende onze twijfels en zei:

‘Maar, en de grote maar is dat zij jou inpalmt. Jij betaalt de etentjes en de bioscoop, jij betaalt de vakanties, jij poetst het huis, jij kookt, jij past je dag aan om het haar zo aangenaam mogelijk te maken. Man, zij windt je om haar vinger.’

Even stopte hij zijn betoog om me boos aan te kijken. Na een gemaakt liefdevolle blik naar Patrisse vervolgde hij:

‘Jouw liefde voor haar is groot, dat is een feit. Jij denkt dat ze evenveel van jou houdt, maar ik weet dat haar liefde voor jou groter is. Daar kijk je van op hé?’

Ik zweeg, want ik was bang dat ik in haar bijzijn de verkeerde dingen zou zeggen, maar hij kon wel eens gelijk hebben. Ik glimlachte en liet hem verder spreken.

‘Zij zag ons, wij ex-lieven, ook enorm graag, zo graag dat ze ons als soldaten in het buitenaardse leger wilde inlijven.’

Ik vond dat het tijd was om mijn mond open te doen en zei:

‘Wacht eens even. Ik begrijp iets niet. Jij zegt dat jullie in deze grot een boodschap hebben ontvangen om buitenaardsen op te sporen en ze te vernietigen. Is die anonieme opdrachtgever dan van aardse herkomst?’

Lode zweeg en keek zijn kompanen verwonderd aan. Volgens mij wisten ze het zelf niet. Patrisse was helemaal niets te verwijten en ik hoopte dat ze haar truc van de dag voordien wilde overdoen: de elementen aarde, lucht, water en vuur verenigen.

Ik trok mijn oogleden wijd open, ik spitste mijn oren, ik sperde mijn neusgaten open, ik stak mijn tong als een soort buitenaardse voelspriet uit en de haren op mijn lijf stonden recht overeind. Ik had mijn vijf zintuigen volledig onder controle.

De ex-lieven van Patrisse maakten geen aanstalten om hun oordopjes in te steken, en hun brillen bleven in hun zakken. Ze zetten ook geen knijpers op hun neuzen en trokken geen handschoenen aan. Ze gaapten mij aan en wisten niet zo snel een antwoord op mijn vraag te verzinnen. Had ik toevallig een toverspreuk uitgekraamd en was de betovering over mij gebroken?

Op een of andere manier voelde ik aan dat de tijd met rasse schreden vooruitging. Ik keek op mijn horloge. Het was al vijf over halftwaalf.

Ik pakte de schouders van Patrisse vast en draaide haar naar mij. Haar blik was liefdevol en hoopvol. Ik boog me naar haar over en tuitte mijn lippen. Zij volgde mijn voorbeeld, en onder de ogen van de hele familie en onze gijzelaars kusten we elkaar op de mond.

Het was het ultieme kusje. Niet te nat, niet te droog, niet te lang, niet te kort. Aan de glimlach rond haar mond te oordelen begreep ik dat het haar helemaal gezond had gemaakt. Ik zou dat kusje nooit vergeten en hoopte dat we het ooit zouden evenaren.

Ik vroeg me op dat uiterst warme moment af wat ons wachtte. Als ik opnieuw mocht beginnen, zou ik voor sterrenwichelaar studeren zodat ik de toekomst kon voorspellen. Helaas bestond er geen school die dat nog op de zestiende-eeuwse manier deed.

Astrologie was een ver-van-mijn-bedshow. De horoscopen die ik soms in een weekblad of krant las, kwamen altijd over als nodeloos gebrabbel.

Toen we in de stad op zoek waren naar een cadeautje voor Hannahs verjaardag, had Patrisse een boekje over de Steenbokvrouw gekocht. Na het lezen ervan had ik mijn beeld over astrologie moeten aanpassen.

Door de eeuwen heen zijn astrologen op zoek gegaan naar overeenkomsten tussen de gedachten van de mens en de kosmos waarin hij leefde. Ze combineerden hun intuïtie met de duidelijke gegevens over de ruimte en gingen na hoe de kosmische energie de mens vormde. Volgens hen had de stand van de hemellichamen wel degelijk invloed op het lichaam van de mens en zijn persoonlijkheid.

Ik ben geboren in het tijdvak waarin de zon zich in het sterrenbeeld Kreeft bevond. De manier waarop alle hemellichamen samen met mijn groeiende lichaam interfereerden, heeft mijn brein en organen gevormd.

Astrologen baseren zich niet alleen op de stand van de sterren, ook op de elementen aarde, lucht, vuur en water. Elk teken van de dierenriem bezit een eigen combinatie van element en kwaliteit. Al die gegevens liggen zo vast dat zelfs een oppervlakkige verklaring al heel wat persoonlijke informatie prijsgeeft.

Patrisse is een Steenbok. Geloof het of niet, maar de Steenbokvrouw is een *aardse* vrouw. Ze staat stevig op de grond, is bestendig, praktisch, voorspelbaar, gereserveerd en ambitieus, maar ook geduldig en vastberaden. Ze hunkert naar rijkdom en gaat zorgvuldig met geld om. Bovendien is ze betrouwbaar, pienter, onderhoudend en heeft een droge humor. Haar nuchterheid maakt haar melancholisch. Patrisse herkende zich erin.

Ik ben een Kreeft en mijn element is het water. Volgens het boekje ben ik humeurig, gevoelig, creatief en diepzinnig. Ik kon me in grote mate erin terugvinden, alleen humeurig was ik niet.

Als verliefde Kreeft houd ik van romantiek. De Steenbokvrouw is bedachtzaam en stort zich niet halsoverkop in de liefde. Ik weet niet of het in het dierenrijk mogelijk is dat een steenbok een kreeft ontmoet, maar het is ons overkomen.

Patrisse kon geen kant uit toen ik op haar levenspad verscheen. Ze had niet snel toegegeven, want ze wilde eerst mijn loyaliteit en

tederheid testen. Toch slaagde ik erin haar op een ouderwetse manier te versieren. Met mijn gevoeligheid en mijn dromerige manier van doen had ik haar afstandelijkheid doen smelten.

Maar onze karakters botsten soms. Als ik geen waardering kreeg, trok ik me terug, en zij hield helemaal niet van mijn onafhankelijkheid. Ik voelde me soms zo slecht dat ik weer alleen wilde wonen. Gelukkig kon ik met eerlijk en tactvol te zijn, de meeste problemen omzeilen.

We deden er meer dan een jaar over om te achterhalen wat in het boekje zwart op wit stond geschreven. We hadden elkaar op een ingenieuze manier gevonden en begrepen dat we bij elkaar hoorden. Patrisse vond me geweldig, maar ze vergat dat zij mij geweldig maakte. Zij keek op naar mijn dromerigheid. En ik was jaloers op de manier waarop zij haar hart opende en haar loyaliteit en sensualiteit de vrije loop liet.

De schrijver van het astrologieboekje eindigde met te vertellen dat Steenbok en Kreeft tegengestelde tekens zijn: *De Steenbokvrouw heeft sociale goedkeuring nodig en de Kreeftman trekt zich liever terug in een hutje op de hei. Maar uitersten trekken elkaar aan en het uitwerken van de verschillen is meer dan de helft van de pret.*

Het was allemaal waar. Hoe kon dat in godsnaam in de sterren staan? De astrologie verenigde wetenschap met subjectiviteit en gaf inzicht in het heden, maar kon ik er ook een glimp van de toekomst mee opvangen?

Ik voelde me lekker in mijn vel, alsof ik in een koele kerk zat terwijl het buiten 30 graden was. Ik wist niet hoe ver we ons ondergronds bevonden, maar ik vermoedde dat de vloer van de grot even hoog boven de zeespiegel lag als het parkeerterrein waar onze auto's stonden.

Ik hoopte dat Patrisse zich zo goed voelde als ik. Ik kon het niet van haar liefvallige gezichtje aflezen, maar ik merkte het wel toen ze me liefkozend vastpakte en mijn stoere lijf gebruikte als bescherming tegen haar ex-lieven. Zij waren de onmensens, zij waren de buitenaardsen.

Ik dacht: *Wat zeuren die venten?* Mijn vriendinnetje had niets kwaads in de zin. Ze was de liefste vrouw van de wereld. Wellicht kwamen de heren nu pas erachter dat ze haar niet hadden mogen verlaten. Zij was de schat die ze zochten. Zij was waardevoller dan een gouden standbeeld in haar vorm, maar de schoften hadden haar verdorie gedumpte.

Voor ik kon zeggen wat ik dacht, waaide een windvlaag door de ruimte, zo krachtig dat ik me schrap moest zetten. De kinderen hadden meer moeite met de onverwachte zuigkracht. Gelukkig droeg Hannah de kleine Marike op de arm.

De wind dreigde Veertje omver te blazen. Patrisse stond er het dichtste bij en repte zich naar het kind. Ik liep van het midden van de grot naar de buitenrand om Rune te helpen. Ik klampte me goed aan haar vast en zij aan mij. Ineens zag ik de grot als een kaasstolp waaronder wij als muizen gevangen zaten.

We stonden toevallig op een soort deksteen, versierd met eenvoudige tekeningen, lijnmensjes zoals kinderen mensen voorstellen. Toen ik beter keek, merkte ik dat de hele omtrek van de grot afgedekt was met soortgelijke stenen. Begroeven ze er de buitenaardsen die ze hadden opgespoord en vernietigd? Waren ze dat ook met Patrisse van plan?

Ineens merkte ik dat Olivier niet meer in de grot was. Had hij het vernietigingsmechanisme gestart en was de harde wind daar een neveneffect van? Het leek erop dat de ruimte vacuüm werd gezogen. Ik wist niet hoelang het zou duren om alle lucht uit de ruimte te pompen. Het werd tijd dat ik een vluchtplan bedacht en de uitvoerbaarheid ervan controleerde.

Bas wenkte naar zijn kompanen. Lode, Djef en Alexander verlieten de koepelzaal onmiddellijk. Bas bleef in de deuropening staan en wenkte opnieuw. Ric, Hannah, opa en opa zagen het gebaar, ook zij verlieten de zaal.

Ik dacht dat ik ook moest gaan, maar Rune hield me tegen en wees naar Patrisse en Veer die wel heel veel last van de wind hadden. Patrisse hield het kind krampachtig vast en staaarde naar een plek aan de rand van de zaal.

In de grotwand was een scheur ontstaan. Ze werd groter en groter tot de opening ongeveer een meter breed was. De zuigende wind verminderde maar de lange haren van Rune wapperden nog steeds. Ik keek weer naar de deur en zag dat die dicht was. Bas en de anderen waren verdwenen. Veer, Rune, Patrisse en ik bleven achter.

Een raar geluid weerklonk, als de buikwind van een reus. Laat een scheet in een lege kerk en je denkt dat de wereld vergaat. Het is niets om uit te proberen beste lezer, maar als het echt moet zal God je dat wel vergeven.

Het ratelende geluid kwam uit de nieuw verschenen grotopeening. Veer trok Patrisse enthousiast mee naar de scheur, alsof ze naar een attractie in een pretpark liepen.

‘Laten we meegaan,’ zei Rune.

‘Zouden we ze niet beter tegenhouden?’

‘Nee, we kunnen toch geen andere kant uit.’

De grote meid had gelijk. Je moest je lot ondergaan en er het beste van maken.

‘Oké, laten we een einde aan deze nachtmerrie maken.’

Ik had geen moeite om adem te halen, maar het leek me verstandig de grot zo snel mogelijk te verlaten.

Op hetzelfde moment dat de wind ging liggen, begonnen de spots aan de rand van de zaal in lichtsterkte te variëren. Het blauwe licht reflecteerde op de glazen rotswand en zorgde voor angstaanjagende projecties die op luchtige spoken en vuurspuwende draken leken, maar ze hadden ook iets rustgevends.

Patrisse en Veertje waren de scheur in de wand tot op enkele meters genaderd, maar ze aarzelden om erdoor te gaan. Rune en ik gingen bij hen staan. Toen Patrisse haar spiegelbeeld in de marmereen vloer zag, hoorde ik haar zeggen:

‘Verdorie, mijn haar is vettig en ik ben niet geschminkt. Wat ben ik een lelijke doos.’

‘Jij bent helemaal geen lelijke doos,’ zei Veertje.

‘Je hebt gelijk Veer,’ zei Rune, ‘tante Patrisse heeft misschien wel een neus als een wiplank, maar lelijk is ze niet.’

Ik kon een glimlach niet onderdrukken en zei:

‘Als ze nu eens eindelijk goed in de spiegel wilde kijken, zou ze het zelf wel zien.’

‘Ja,’ zei Veertje, ‘als wij zeggen dat je mooi bent, dan is dat zo.’

‘Oké, maar ik blijf erbij dat ik niet knap ben,’ zei Patrisse.

‘Jij je zin,’ zei ik, ‘maar wij weten beter, en we gaan het niet nog een keer zeggen, is het niet kinderen?’

Rune en Veer schudden hun hoofdjes en glimlachten.

‘Wat doen we?’ vroeg ik, ‘nemen we het risico of niet?’

Patrisse keek me met een lege blik aan. Dat deed ze ook als ze geconcentreerd met iets bezig was en niet wilde luisteren naar wat ik te zeggen had.

‘Je kijkt naar mij maar je ziet me niet.’

‘Eh, omdat jij graag Risk speelt mag jij een strategie uitdenken.’

Misschien lieten we dat beter over aan Rune, want zij had van mij gewonnen met Stratego.

De zuigwind was ondertussen langzaam gaan liggen. Ik kon nu het ratelende geluid beter plaatsen. Het leek helemaal niet op een

angstwekkend fabeldier dat zich in het vuur spuwen oefende. Het klonk veeleer als een slapende beer in een grot. Het zoemde.

Ik herinnerde me de cliënt op het werk die me aan de telefoon vroeg hoe ze kon bankieren via het internet. Ik had een rennend hondje als muiscursor en het was heel goed mogelijk dat zij ook een bewegende cursor had geïnstalleerd, een bij voorbeeld, want tot mijn grote verrassing beëindigde ze elke zin met: *Zoem, zoem*.

Ik begon te twijfelen aan mijn idee dat de grot een ingenieuze installatie was om buitenaardsen te vernietigen. Patrisse kon geen buitenaardse zijn, want ze was niet alleen begenadigd met leuke borstjes en een ferm kontje, ze beschikte ook over een kakelfris geheugen. Bovendien bezat ze een zangvermogen waar Pink niet tegenop kon en evenaarde ze de kookkunst van Jamie Oliver. Om maar te zwijgen over de soepelheid in haar lijf waar geen enkele paaldanseress aan kon tippen.

Ze had soms neerslachtige buien, maar die gingen over als ik haar voor een etentje in een duur restaurant uitnodigde, of stukjes textiel kocht. In ruil daarvoor mocht ik onbeperkt met haar vrijen. Laat ik duidelijk zijn: zonder seks was het niet goed gekomen.

Mijn zintuigen vingen in de grot allerlei sensaties op, maar er was iets wat me helemaal niet beviel: ik kreeg geen lucht meer. De ruimte was vacuüm gezogen. Ineens was er alleen de leegte.

Tijd voor een recapitulatie. Ik heb alles nauwkeurig bijgehouden en kan je met grote zekerheid en zonder fouten vertellen dat Patrisse de mooiste vrouw van de wereld is. Wij zijn elkaar op een kruispunt van wegen tegen het bevallige lijf gelopen: tijdens de reunie bij Djef in Zepperen. Sindsdien liepen onze levenspaden naast elkaar, parallel. Of we uit elkaar zijn gegaan, laat ik nog even onbesproken, kwestie van spanning op te bouwen.

Onze communicatie was niet altijd even vlot, maar we deden veel voor elkaar en bedankten elkaar daarvoor. Ik zette de vuilnisbakken aan de straat, hing haar onderbroekjes te drogen op, maakte het bed op, verwijderde met de stofzuiger haar uitgevallen haar in de badkamer, maakte de afwasmachine leeg, reinigde de dampkap en ontdooide de diepvries gewapend met een haardroger. Als tegenprestatie waste en streek Patrisse mijn kleren.

Ik heb je verteld dat er bij oma dingen op zolder lagen die hemel en aarde in Engelmanshoven voorgoed bij elkaar zouden brengen. Dat verhaaltje moest je aanzetten tot gretig verder lezen, wat je ook gedaan hebt als je dit leest. Ik bedank je daarvoor.

Op die zolder lagen geen liefdesbrieven, want die had oma lang geleden al verbrand, ook geen afgerukte ledematen of spullen die luguber genoeg zijn om menig lezer de stuipen op het lijf te jagen. Wat kon dan hemel en aarde bewegen, vraag je je af? Wel, het speelgoedbeertje van Patrisse, als je tenminste het volgende verhaal gelooft.

Ik had verscheidene keren op zolder naar speelgoed gezocht, en elke keer lag de knuffelbeer op een andere plaats. Opa en oma kwamen er nooit en de kinderen konden de zware deur niet zonder hulp open krijgen. Er moest dus een spook huizen. Oma had ooit

geopperd dat er een vloek over het huis hing, maar opa wuifde die onzin met een breed gebaar weg.

Veroorzaakte het spook alle leed in de familie? Wilde het hen temmen omdat ze te veel aten, te lang sliepen en aldoor ruzieden? Had het spook Miep en Koos het leven zuur gemaakt en waren ze daarom met de noorderzon vertrokken? Hadden ze niets gezegd opdat het hen niet zou achtervolgen?

Was het spook naar het knuffelkonijn van Veertje verhuisd toen we samen op zolder naar oude spelletjes hadden gezocht? Was het in de huid van Nientje meegereisd naar Tornac en had het daar alles in het honderd laten lopen? Had het fantoom het klaargekregen de familie uit de villa te drijven door de elementen samen te laten komen?

Bullshit, denk je wellicht. Niets is minder waar. Ik was in Tornac en ik heb het allemaal meegemaakt. Herinner je dat Magalie haar gipsen paardje had versierd met de tekst: *Utopia, waar woorden levend worden*. Mijn woorden verlevendigen tot beelden in het hoofd van de lezer.

Jij bent dit verhaal beginnen lezen en je hebt je eigen wereldje rond Tornac gecreëerd. Je zit al in Utopia, je hoeft ervoor de deur niet uit. Je zit onderuitgezakt in je zetel terwijl de regen op de veranda klettert. De koffie in je tas geurt heerlijk, je vrouwtje zit naast je en herstelt haar oranje bloesje met garen dat ze van je moeder heeft geleend. Kortom, het toppunt van gezelligheid. Ik moet ineens denken aan het koppel dat tijdens de pauze in de bioscoop elk een boek boven haalde. Dat was erover.

Vergeet niet dat de taal de mens enorm vooruit heeft geholpen. Woorden zijn belangrijk. Toch is dit verhaal slechts een willekeurige verzameling van woorden. Er zitten veel overtollige woorden in die ik niet heb verwijderd omdat ze de andere woorden beter verbinden, want een zin moet steeds vlot leesbaar zijn. Wat betreft de inhoud wil ik erbij zeggen dat een strenge redacteur veel bijkomstigheden in dit verhaal geschrapt zou hebben. Mijn redactrice was

echter soepel. Ze heeft hier en daar wel iets doorstreept, maar ik ben blij dat ze mijn verhaal niet aan censuur heeft onderworpen.

De woorden komen soms te snel waardoor ik me laat verleiden tot het schrijven van onmogelijke dingen. Neem nu het brandende kruis in de slaapkamer van het kasteel. Ik weet dat het een kortsluiting aan het nachtlampje was, als lezer moet je maar denken dat Marike het met haar ogen heeft aangestoken.

Laat je fantasie de vrije loop en je zult zien dat het allemaal klopt. Je zult het niet exact weten, veeleer aanvoelen. Ik streef immers waarachtigheid met een zweem van onwerkelijkheid na.

Lode had de oorbellen teruggenomen die hij Patrisse ooit als verjaardagscadeau had geschonken. Wilde hij ze als aandenken bewaren? Of had hij ze nodig om haar in zijn macht te houden? Maar hij wilde nog meer. Hij had gezegd dat hij iets kwijt was en dat alleen Patrisse hem kon helpen het terug te vinden. Wat was dat?

In het boekje *De kleine prins* staat: *Je laten temmen is gelijk aan een vriend vinden*. Ik had Patrisse uit een veld van bloemen geplukt, en zij had mij getemd. Zij was de verpersoonlijking van de buitenaardse bloem. En welke rol speelde ik? De kleine prins of het arme schaap? Liet ik mij misleiden en was mijn verhaal louter een samenraapsel van zielenroerselen en hersenspinsels? De Bijbel volgens Daan?

Onlangs stonden twee mormonen voor de deur: Elder Korren en Elder Stark. Ze waren amper twintig, woonden in Leuven en zwierven al twee jaar door België op zoek naar geïnteresseerden zoals ik. Ze hadden geen auto, ze deden alle verplaatsingen met de trein, de fiets en te voet. Ik feliciteerde hen met hun goede Nederlands.

Ze stelden me hun heilige boek voor, de zoveelste benadering van het verhaal van Jezus Christus. Toen ik zei dat alle religieuze boeken gefantaseerde verhaaltjes bevatten die door een heleboel schrijvers evenveel keren vertaald en herschreven waren, zei Elder Stark daarop dat in hun boek vooral een boodschap voor mensen

met gezinnen opgeschreven stond. Volgens hem begon het allemaal bij een goede opvoeding.

Toen ze wilden vertrekken zag Elder Korren mijn romans op het schap staan, en hij vroeg of ik *De relikwieënverzamelaar* wilde ruilen met zijn boek: HET BOEK VAN MORMON. Ik ging akkoord.

Het vertelt over het leven na de dood waarin alle dingen in hun juiste en volmaakte gedaante zullen hersteld worden. Het doel van het leven is zich voorbereiden op de ontmoeting met God. En ondertussen bouw ik mijn fundament op Zijn rots zodat ik de duivel kan trotseren wanneer hij zijn krachtige winden zendt.

Er is een passage die me is bijgebleven: *En het geschiedde dat zij door een wolk van duisternis overschaduwd werden. Maar zij bekeerden zich en zagen de hemelen geopend. Engelen daalden uit de hemel neer en dienden hen.*

Op de vijfde dag, toen de elementen zich hadden verenigd, in gang gestoken door de barbecuebrand en met Nientje als katalysator, had ik donkere wolken gezien. De hemel had zich geopend en ik had stemmen gehoord, maar er waren geen engelen neergedaald. Of had God toch een engel naar de aarde gezonden? Was Patrisse geen buitenaardse maar een engel?

Of zij mij wilde dienen, was een andere vraag. Volgens het boek van Mormon kon ik de relatie met haar versterken door alles wat ik wilde dat ze me deed, ik haar evenzo zou doen. Ik was bereid alles in het werk te stellen om haar te redden, maar zonder mijn vijanden kwaad aan te doen. Als dat maar lukte.

Hoe wreed is God? Waar blijft Zijn horror? Ik vermorzel spinnen met stukjes wc-papier – een vorm van druk – en keil elke keer de smurrie in de vuilnisbak, vervuld van walging maar onbewogen voor leven en dood. Op tv liet een vrouw met een serieus overgewicht aan de kijkers zien hoe haar enorme buik net op de plaats van een vroegere keizersnee was opengespleten; een gevolg van druk waarvan ik vol afschuw had moeten wegstijgen.

Een bloederige anekdote kan ook. Ik wilde de klemmende voordeur repareren. Terwijl ik in de garage een onderdeel op maat

vijlde, haalde ik mijn hand open aan een uitsteeksel waarmee de bankschroef aan de tafel was bevestigd. Ik bloedde als een rund. De wonde gaapte en ik drukte ze stevig dicht. Helaas was Patrisse er niet om me te verplegen. Ik deed dat zo goed mogelijk zelf, maar ik hield er een litteken aan over.

Nog een akelige herinnering waar druk bij kwam kijken? Ik had Patrisse aan het station afgehaald en onderweg naar huis kwam iets onder de auto terecht. Ik stopte en we stapten nieuwsgierig uit. Bij het zien van de platgedrukte kat kokhalsden we. Weerzinwekkend was het volgens Patrisse. Gruwelijk. Het was haar een horreur.

In een dood moment heb ik ooit het woord *horror* in het woordenboek opgezocht: *Horror vacui, de afschuw van het ledige, waaraan men vroeger allerlei verschijnselen toeschreef die op de werking van de luchtdruk berusten.*

Het doet me denken aan het ruimtepak van een astronaut dat lek slaat en uit elkaar spat. Had een bijna vacuüm gezogen grot in de vorm van een stolp hetzelfde effect op een menselijke lichaam zonder bescherming? Welke horribele zaken stonden ons te wachten?

Genoeg gerecapituleerd? Dit is geen gewone fictie maar puntgave sciencefiction, zul je zeggen beste lezer. Juist, maar het is wel echt gebeurd. Zal ik het horroreinde vertellen? Opa zou zeggen: *Ma menne man.*

Is het verhaal spannend genoeg? Heb ik genoeg details aangehaald om de lezer te misleiden? Zal ik er nog meer uit mijn mouw toveren? Of zal ik vragen stellen die jij moet beantwoorden? Ja? Fijn dat je meespeelt.

Met de winden van de duivel uit het boek van Mormon in mijn gedachten vraag ik me af of de appelrode aansteker met zilveren duivelskop van opa niet de aanzet tot alle leed was. Of was Veers kwaadaardigheid de grondslag tot de bewogen vijfde vakantiedag?

Wie was de bestuurder van de drone die de beelden in de grot had geschoten? De ex-lieven hadden er de opdracht gekregen buitenaardse wezens te elimineren, maar wie was de opdrachtgever geweest die zich alleen had laten horen? Wie had de film geproduceerd en geregisseerd? Waar hadden ze de acteurs gevonden die zoveel op de familie en de liefjes van Patrisse leken? Of waren het authentieke beelden en foto's van vroeger?

Ik had gezien hoe Rune onderweg van de bioscoopzaal naar de grot geregeld met Patrisse fezelde. Had ze haar tante goede of slechte raad in het oor gefluisterd?

Genoeg vragen? Goed, laat ik dan een einde aan de historie breien. Herinner je Veer en Patrisse die naar de scheur in de wand liepen. Ik had me afgevraagd of we het risico moesten nemen om erdoor te gaan en Patrisse had de keuze aan mij overgelaten.

Ik wilde de stap niet zetten voordat ik wist waar het zoemende geluid vandaan kwam. Kwam het van de machines die de grot lichtledig hadden gezogen? Maar elke wetenschapper zal je vertellen dat je niets perfect vacuüm kunt zuigen. Er blijft altijd een beetje lucht aanwezig.

Ik stelde me voor dat we in een kolf zaten waarin chemische reacties plaatsvonden, en dat wij als reagentia elk moment een scheikundige oplossing over onze hoofden zouden gegoten krijgen. Ik moest iets doen.

‘Wat zit er in je rugzak?’ vroeg ik aan Patrisse.

‘Eten en drinken.’

‘En wat heb ik je in het oor gefluisterd?’ vroeg Rune aan Patrisse.

Ze keek haar verwonderd aan en zei:

‘Dat ik in het rugzakje moest kijken als er gevaar dreigde.’

‘Dan zou ik dat nu doen,’ zei ik.

Rune knikte en glimlachte geheimzinnig naar mij.

‘Hebben jullie een verrassing voor mij?’ vroeg Patrisse.

‘Zit er ook een cadeautje voor mij in?’ vroeg Veer.

Ik zou tijdens de vakantie verjaren, maar ik had al een zonnebril gekregen voor we afreisden, anders ging het geschenk aan zijn doel voorbij. Dus ik was niet verrast geweest.

Patrisse deed het rugzakje af en trok de ritsluiting open. Nadat ze erin gerommeld had, haalde ze tot mijn grote verbazing een Snickers Cruncher tevoorschijn, mijn lievelingssnoep. Ze stak de chocoladereep uitnodigend naar me uit.

‘Dank je wel zoeteke,’ zei ik.

‘Met plezier gedaan, lieveke.’

We keken toe hoe Veer in de rugzak naar haar deel van de snoep zocht. Wonder boven wonder kwam ze met een banaan op de proppen. Ze was opgetogen want ze hield van oma’s fruitpap met banaan. Terwijl Patrisse de vrucht schildte ging Veer verder met haar zoektocht in de rugzak. Even later toverde ze een groot stuk cake in folie uit de zak en overhandigde dat haar stiefzuster.

Patrisse gaf Veer de gepelde banaan, stak de schil in de rugzak en haalde haar eigen eetpakket eruit: een kleine plastic fles melk, een kommetje en een zakje Kellogg’s met perzik, want de andere smaken lustte ze niet.

‘Dit is geen uur om te ontbijten,’ merkte ik op.

‘Hier haal ik de meeste energie uit,’ zei ze terwijl ze de granen en melk in het potje mengde, ‘droog zijn ze niet te vreten.’

Ze lepelde de lekkernij naar binnen, ook al had ze een hekel aan rechtstaand eten. Ze maakte niet zoveel lawaai als thuis, waar ze uit een porseleinen kom at.

Voor we op vakantie waren vertrokken, hadden we naar Kellogg's met perzikmaak gezocht en gekocht. Patrisse had acht dozen meegenomen omdat ze niet zeker wist of de Franse winkels die specifieke smaak van ontbijtgranen aanboden.

Iedereen was tevreden. Terwijl we ons tegoed deden aan ons favoriete eten viel mijn oog op een oranjekleurig ding dat uit een zijzak van de rugzak stak. Ik bukte me en toverde vol verbazing een vliegenmepper tevoorschijn: de sprekende mepper uit de film, de mepper die *Auw* zei.

Ik sloeg ermee op de bips van Rune, maar het ding deed niets. Rune trok hem uit mijn handen en zei:

'Je moet hem aanzetten.'

Ze deed dat. Ik begreep plots dat oma in de film vergeten was hem in te schakelen. Behalve kinderkleren en speelgoed van vroeger had ze ook de mepper bewaard.

Als test sloeg Rune op mijn billen en het ding riep:

'Auw.'

'Geef dat maar gauw hier,' zei ik.

Rune overhandigde me gewillig de mepper.

Veer had de zijzak geopend en haalde er drie poppetjes uit: een koe, een haan en een aap met een cape.

'Deel ze maar uit,' zei Rune tegen haar zus.

Veer overhandigde heel plechtig de aap aan Patrisse, de haan aan Rune, en de koe hield ze voor zichzelf. Ik moest het met de mepper doen.

'Zo,' zei Rune, 'nu heeft iedereen een wapen.'

Het was duidelijk dat Rune de banaan, de cake, de poppen en de mepper in de rugzak had gestopt. Zij was voor mij de held van Tornac. Maar wat gingen we met drie poppen en een mepper beginnen?

Als onze vijand een vlieg of een mug was geweest, hadden we genoeg gehad aan een mepper. En de poppen? Dat waren niet zomaar poppen maar wapens zoals Rune had gezegd. Door de wijs- en middelvinger van de ene hand in de handschoentjes te steken en

door met de andere hand aan de benen van stevig elastiek te trekken, kon je zo'n pop als een katapult afschieten. De kinderen hadden de poppen regelmatig naar elkaar geschoten op de koer bij opa en oma. Het grappige was dat ze geluid maakten als ze wegschoten én als ze op de grond neerkwamen.

Het viel me nu pas op dat het zoemende geluid achter de scheur in de glazen rotswand aanzwol. Kwam onze vijand naar ons omdat hij merkte dat wij niet naar hem kwamen?

Patrisse, Rune en Veer hielden hun popkatapulten in de aanslag. Ik hief mijn mepper hoog op en hoopte dat de zoemende vijand niet groter was dan een cicade, want daar kon ik nog van winnen.

We hadden er ons niet aan verwacht en deinsden terug voor vijf vreemd uitgedoste figuren die een voor een het toneel opkwamen. Ze liepen niet zoals gewone mensen maar vlogen. Het waren geen bijen maar wespen, met vage lichaamsvormen zoals sims in games. Voor de leken onder jullie: een sim gehoorzaamt aan de commando's van een spelcomputer, die op zijn beurt gestuurd wordt door een mens.

Hun koppen hadden voelsprietten maar ook een menselijk trekje. Ik herkende er Lode, Olivier, Alexander, Djef en Bas in. Om zich te verdedigen droegen de wespensims witte bokshandschoenen aan hun zes poten. Hun aanvalswapen zat echter aan hun achterlijf: een immense angel.

Ineens schrok ik van een stem die door de grot weergalmde:
'Jullie hebben drie levens. Welke tegenstander kiezen jullie?'

De stem leek veel op die van Nicolas Cage, mijn favoriete filmacteur. Was het de anonieme stem die ook de soldaten had toegesproken? Het Nederlandse accent kwam me bekend voor, maar ik kon er geen gezicht bij plakken.

Ik voelde me schamel met mijn smalle schouderdjes en enkel de vliegenmepper als wapen. De wespensims waren half zo groot als een mens, maar ze zagen er stoer uit. Jammer dat ik voor het leger afgekeurd was, want ik had er aanvals- en verdedigingstactieken kunnen leren.

De stem vroeg opnieuw welke tegenstander we kozen. Omdat mijn kompanen niet reageerden, zei ik:

‘Bas.’

De Bas-sim bleef op de plaats hangen terwijl de andere vechtersbazen zich zoemend naar de rand van de grot terugtrokken. Ik hield mijn mepper in aanslag terwijl Patrisse het allemaal stond aan te gapen met haar katapult slap in haar hand.

Ik verwachtte me er niet aan maar begreep dat het spelletje was begonnen toen de Bas-sim aanviel, een onverstaanbare Chinese strijdkreet roepend.

De kinderen reageerden opmerkelijk snel door hun katapulten af te schieten. De Bas-sim staakte zijn aanval en zwaaide met zijn bokshandschoenen om de poppen van zich af te slaan. De kinderen verspreidden zich vervolgens om hun poppen op te rapen waardoor hij niet wist wie hij eerst moest belagen.

De Bas-sim vloog nijdig zoemend en met zijn angel vooruitgestoken naar Patrisse, maar ze was sneller en schoot haar aappop af. De katapult schreeuwde het uit en raakte tot mijn grote verbazing de Bas-sim midden in de borst. De sim verdween zomaar voor onze ogen, en de aappop viel op de grond waar hij nogmaals zijn hese kreet liet horen.

Wat een gelukstreffer, leek Patrisse in haar gelaatsuitdrukking naar mij te willen uitdragen.

‘Jullie hebben nog drie levens over, kies een tegenstander,’ zei de bulderende stem.

Ik wist nog steeds niet aan wie die stem me deed denken.

De wespensims aan de rand van de grot zoemden van ongeduld. Rune riep zonder te dralen:

‘Olivier.’

Misschien wilde ze zich afreageren op de vriend van haar mama omdat hij meer aandacht kreeg dan zij.

Ik zette me schrap voor de wapentechniek die de Olivier-sim uit zijn mouw ging toveren, maar hij viel niet aan. Hij kwam goeddelijk op ons af en leek een praatje met ons te willen slaan. Toen de koepop van Veer zijn been raakte – de koe deed *beuh* – reageerde hij niet, ook niet toen Rune haar haanpop in zijn kruis schoot.

De Olivier-sim bleef enkele meters voor ons zweven met zijn zwaardachtige angel naar ons uitgestoken.

‘Laten we een overeenkomst maken,’ zei hij, ‘want jullie zijn gedoemd te verliezen. Jullie zullen het onderspit delven, dat is zeker. Zullen we afspreken dat – ’

Patrisse liet hem zijn zin niet afmaken en schoot haar aappop naar zijn hoofd, waarna het ding krijsend op de grond viel. Tegelijkertijd probeerde ik de sim te raken met de vliegenmepper, maar de wespensim ontweek hem telkens, herpakte zich en kwam teruggevlogen.

‘Wie zal ik eerst vernietigen?’ riep hij woest.

Hij dreigde herhaaldelijk me op zijn angel te spietsen. Het wapen van de sim leek op een zwaard en was langer dan mijn vliegenmepper, maar dankzij mijn lenige sprongen kon ik uit het bereik ervan blijven. Ik mepte de wespensim toevallig in het gezicht, en ik gaf hem een tweede mep op zijn hoofd waarna hij neerstuikte en als een zeepbel uit elkaar spatte.

De anonieme stem bulderde:

‘Jullie hebben nog drie levens. Wie kiezen jullie als tegenstander tijdens het volgende spel?’

De Djef-sim gaf me een verweesde indruk. Voordat iemand me voor kon zijn, riep ik:

‘Djef.’

De Djef-sim zweefde op zijn gemak dichterbij, alsof niemand hem kon raken. Naar mijn kompanen riep ik:

‘Richt jullie pop op zijn kop.’

Mijn gezelschapsdames schoten hun katapulten bijna synchroon af. Wonder boven wonder raakten twee poppen zijn hoofd, en Djef evaporeerde nog voor hij goed en wel een stoot met zijn bokshandschoenen had kunnen uitdelen.

‘Jullie hebben nog drie levens,’ zei de stem, ‘wie kiezen jullie als tegenstander?’

‘Mag ik nu kiezen?’ vroeg Veer.

‘Oké,’ zei ik, ‘welke wesp wil je verdelgen?’

‘Die met de flaporen.’

De Lode-sim reageerde furieus door uit zijn startblokken te schieten. Hij vloog niet naar Veertje maar naar Patrisse. Zij had geen tijd om zich te verdedigen en probeerde zich met haar armen te weren, maar dat had geen effect. Voor ik het besepte, sloeg hij met zijn bokshandschoenen op haar in.

‘Nee,’ riep ik hartverscheurend.

Patrisse zeeg niet neer. Een schim splitste zich van de echte Patrisse en stuikte in elkaar. Blijkbaar hadden we allemaal een schaduwsim die ons op de voet volgde, een soort engelbewaarder.

Triomfantelijk zoemde de Lode-sim terug naar de rand van het speelterrein.

‘Patrisse is geveld,’ zei de stem, ‘jullie hebben nog twee levens. Wie willen jullie als volgende tegenstander?’

Ik stond op het punt iemand te noemen toen Patrisse dezelfde naam riep:

‘Alexander.’

De Alexander-sim kwam aangevlogen en wilde zich op de kleinste van het gezelschap storten: Veer. Rune stak daar echter

een stokje voor door haar haanpop af te schieten. De katapult raakte hem in zijn onderbuik en de haan zei: *Kukeleku*.

De wespensim sputterde even in zijn vlucht en kwam hard zomend en met zijn angel naar voor uitgestoken snel dichterbij. Terwijl Rune haar haanpop opraapte, deed Veer een poging om met haar koepop de wesp te raken, maar ze miste. De koe loeide nutteloos en de Alexander-sim kreeg de tijd om tot bij mij te komen. Het zweet brak mij uit.

De Alexander-sim was slechts enkele meters van mij vandaan toen de aappop van Patrisse hem aan zijn linkerarm raakte, maar dat deed de sim niet. Voor ik met mijn mepper kon toeslaan, stak hij zijn angel in mijn buik. Ik voelde geen pijn maar zag wel mijn schimmige zelf op de grond vallen. Ik was speldood.

De bekend in de oren klinkende stem riep:

‘Daan is geveld. Jullie hebben nog één leven. Wie kiezen jullie als tegenstander in het volgende spel?’

De Alexander-sim schaarde zich bij de Lode-sim aan de rand van de koepelzaal. De twee sterkste wespensims bleven over.

Tegelijk riepen de kinderen een naam uit. Veer wilde Alexander en Rune koos voor Lode. Niet onverwacht vielen beide sims samen aan.

Om een lang verhaal kort te maken: die aanval kon ik afslaan door een gelukkig toeval. Met een klap van de vliegenmepper sloeg ik beide wespensims met de koppen tegen elkaar. Terwijl ze naar evenwicht leken te zoeken daagde ik ze uit om één voor één met mij te vechten. Maar Patrisse kwam tussenbeide en slaagde erin tweedracht tussen de sims te zaaien. Dat had als gevolg dat ze elkaar te lijf gingen.

Blijkbaar schortte er iets aan het spel. De programmeur had volgens mij wat minder persoonlijke gegevens in de sims moeten laden. Hun vroegere vete deed de vechtlust tussen de sims op-laaieren. Oude wonden werden opengereten en de Lode-sim maakte gehakt van de Alexander-sim.

De anonieme stem vroeg niet wie we als volgende tegenstander wilden, want er bleef slechts één vijand over. De Lode-sim had zijn angel bij het gevecht verloren, en met alleen zijn bokshandschoenen kon hij ons niet de baas. Samen dreven we hem naar het midden van de grot en beschoten hem van alle kanten.

Met mijn vliegenmepper gaf ik hem de genadeslag. De wespensim verdween van het toneel met een optisch effect dat vergelijkbaar was met het wissen van een bestand op een harde schijf.

De stem bulderde door de zaal:

‘Jullie hebben het spel gewonnen. Met grote blijdschap delen we mee dat er een verrassing in de ontvangstzaal klaarligt.’

De scheur in de glazen rotswand versmalde langzaam. Ik voelde een stevige tocht door de grot trekken, maar die viel even later weg toen de spleet gedicht was. De deur waarlangs we binnen waren gekomen ging automatisch open.

We verlieten de grot zo snel mogelijk en liepen haastig naar de receptie. Een heleboel mensen stonden er ons op te wachten. Ik herkende de ex-lieven van Patrisse en het andere deel van de familie Butenaerds. Oma lachte breed, en Ric en Hannah leken opgelucht omdat ze hun kinderen terugzagen. Opa was nergens te bekennen. Toen ik beter keek, zag ik hem aan de ingang van de toiletten een sigaretje roken.

Obers liepen af en aan om de genodigden te voorzien van champagne, sinaasappelsap en hapjes. Iedereen, maar vooral de kinderen, hadden honger en smulden naar hartelust.

Toen ik mijn blik liet rondgaan, merkte ik Miep en Koos op. Ze staken synchroon hun glazen in de hoogte, alsof ze me wilden feliciteren met onze overwinning.

‘Hoi Daan,’ weerklonk een bekende stem achter mij.

Ik herkende ineens de anonieme stem die ons in de grot had toegesproken. Ik draaide me verrast om, zag Aart en Marjolein staan en gaapte hen met open mond aan.

‘Dat had je niet verwacht hé?’ zei Aart.

‘Helemaal niet. Wat doe jij hier?’

‘Ik ben de organisator van dit *spelleke*. Weet je nog dat je me vroeg de vuilniszakken aan de achterkant van de tuin te zetten om geen beestjes aan te trekken? En of ik het gras wilde maaien? Ik dacht er toen aan om je een poets te bakken. Ben ik daarin geslaagd, denk je?’

‘Dat mag je wel zeggen,’ zei ik, ‘hoe heb je dat in godsnaam in elkaar gebokst?’

‘Met de hulp natuurlijk van alle vrienden rondom je.’

Patrisse, Rune en Lode kwamen erbij staan.

‘Bedoel je dat mijn schoonfamilie op de hoogte was?’ vroeg ik.

‘Nee, alleen Magalie wist ervan.’

Toen Rune dat hoorde, riep ze haar moeder erbij en vroeg:

‘Hoe heb je ons zo voor de gek kunnen houden mama?’

‘Dat was gemakkelijk, want jullie gingen zo fel in het spel op dat we niets bijzonders moesten doen,’ zei Magalie.

‘Heb jij dat wespenspel ook bedacht?’ vroeg Patrisse.

Magalie knikte, en zei:

‘Rune heeft me over de wespen in het zwembad verteld.’

‘En Olivier kan de spelcomputer in de grot gemakkelijk programmeren voor eender welke sims,’ zei Lode.

Ik wist niet wat ik ervan moest denken en staarde in het niets. Patrisse nam me bij mijn elleboog vast.

‘Wist jij hier echt niets van?’ vroeg ik.

‘Erewoord, ik heb mezelf ook flink voor paal laten zetten.’

Mijn blik viel op de partner van Aart. Marjolein glimlachte geheimzinnig. Ik kon niet geloven dat zij ook in het complot zat. De conciërge van het vakantiehuis en diens vrouw waren er ook. Ze keken me schalks aan.

‘Hoe ben je achter de identiteit van de vriendjes van Patrisse gekomen?’ vroeg ik aan Aart.

‘Ik heb in de muurkast op de zolder van jouw huis een roze mapje met afgedrukte e-mailberichten gevonden. Ik was zo vrij ze te lezen, en er kwamen allerlei verhalen bovendrijven van haar aanbidders.’

Patrisse keek naar mij, tegelijk verwonderd en boos.

‘Jij hebt mij die map gegeven om inspiratie op te doen,’ zei ik.

‘Maar ik heb je gevraagd ze niet te laten rondslingeren.’

Haar blik priemde.

‘Sorry, ik ben de spullen in de muurkast compleet vergeten tijdens de verhuizing,’ zei ik, ‘ik zal de rest na de vakantie komen ophalen.’

‘Daar is geen haast bij,’ zei Aart.

Patrisse leek over iets na te denken en zei tegen Aart:

‘Ik heb mijn aanbidders niet allemaal bij hun achternaam genoemd. Hoe heb je ze kunnen lokaliseren?’

‘In sommige e-mailadressen stonden achternamen. En van anderen heb je in de berichten hun woonplaatsen genoemd. Ik heb een vriend bij de belastingen die me geholpen heeft ze op te sporen.’

‘Heb je Bas ook zo gevonden?’ vroeg Patrisse.

‘Nee, heel toevallig is Marjolein via het internet op een site gestoten die kamers in het kasteel van Tornac verhuurt. Zo zijn we bij Miep en Koos terechtgekomen. We hebben hier al eerdere gelooged, en we wisten dat ze iemand zochten om de kamers te verfraaien. Maar dat kan Magalie je beter vertellen.’

‘Ja, ik bewaar een bestand met adressen van alle mensen die interesse hebben voor mijn kunst. Toen ze nog niet samenwoonden had Patrisse me het oude adres van Daan gegeven, omdat hij mijn werk wilde volgen. Mijn brief over de expositie in een kunstgalerie is daar aangekomen, en Aart heeft hem per vergissing geopend. Voor mij was dat goed, want zo heeft hij mij in contact gebracht met Miep en Koos. Tijdens mijn missie hier hadden we het over de familie Butenaerds, natuurlijk ook over de vriendjes van Patrisse, en Daan niet te vergeten. Toen is het idee ontstaan om het spel op te zetten.’

‘Niet te geloven,’ zei Patrisse.

Miep had gelogen over het feit dat de cellen al voor hun komst naar Frankrijk gerestaureerd waren geweest. Magalie had er zich in kunnen uitleven.

‘En jij hebt haar liefjes opgetrommeld om mij het leven zuur te maken,’ zei ik tegen Aart.

‘Ik heb hen inderdaad gecontacteerd om te vragen of ze wilden meespelen. Het was een heksentoer, maar ik heb het klaargekregen dat iedereen in dezelfde week vakantie wilde nemen, behalve Djef en Alexander, die zijn pas vandaag aangekomen om je verjaardag te vieren.’

Aart keek op zijn horloge en liet vervolgens zijn blik in de rondte gaan, alsof hij een onzichtbaar teken aan de aanwezigen gaf. Miep en Koos en de andere ex-lieven kwamen erbij staan. Tot mijn grote verrassing begon iedereen luidkeels te zingen: *Lang zal hij leven*.

Ik keek op mijn horloge. Het was vijf minuten na middernacht, het spelletje had verdorie maar een halfuur geduurd. Door de trammelant was ik mijn verjaardag compleet vergeten.

Na het verjaardagsliedje kwam iedereen me een voor een feliciteren. De vrouwen kusten me, met de mannen schudde ik de hand. Koos verraste me met te zeggen:

‘Jullie hebben ons geïnspireerd en we zijn van plan mensen aan te trekken om de verjaardag van een beminde op een avontuurlijke manier te vieren. Zoals we dat met jou gedaan hebben.’

‘Dat vind ik een heel goed initiatief,’ zei ik.

Patrisse zag zich door haar ex-lieven, Aart en mij omringd en zei beteuterd:

‘Vinden jullie het jammer dat ik geen buitenaardse ben?’

De mannen lachten. Aart ging na of Marjolein niet in de buurt was en zei:

‘Ik vond je vanaf onze eerste ontmoeting buitenaards lief.’

Aart keek me wat schuldig aan, maar hij voelde aan dat ik geen problemen had met zijn adoratie voor Patrisse. Ik herinnerde me dat hij naar ons huis was gekomen om een huurcontract voor mijn huis op te stellen, en dat hij toen op een frisse manier met haar was omgegaan. Hij was niet voor niets naar haar verjaardagsfeestje gekomen, maar daar had Marjolein een oogje in het zeil gehouden.

‘Bedankt,’ zei Patrisse, ‘alleen jammer dat onze relaties niet hebben standgehouden.’

Ze keek haar ex-lieven een voor een aan. Ze zwegen, maar hun gezichten spraken boekdelen. Ze hadden haar verafgood, en de reden voor het mislukken van hun relatie kon alleen Patrisse verwoorden. Mannen zijn niet zo verbaal. Ik kan het weten, want ik ben er een.

Aart en de ex-lieven van Patrisse hadden het spelleke bedacht om me te doen inzien dat een relatiebreuk geen oplossing was. Zij hadden wel met haar gebroken en daar hadden ze nu spijt van.

Patrisse was voor mij de volledigste vrouw op aarde. Ik voelde aan dat ik mijn gedachten moest verwoorden, en zei:

‘Bedankt mannen, Patrisse is inderdaad heel lief, consequent en clever, ook al kent ze de regel van drie niet. Ik was op school een goede leerling, iedereen vond mij slim, maar ik kan jullie zeggen dat ik me dikwijls oliedom bij haar voel. Ik kan me geen gebreken bedenken, behalve dat ze het vel aan haar vingers afpelt.’

Het publiek lachte hartelijk.

Welke mijn gebreken waren liet ik onbesproken, en ik hoopte dat Patrisse erover zou zwijgen.

Ik keek haar aan en zij mij.

‘Ik ben blij dat ik je tegen het lijf ben gelopen,’ zei ze, ‘ik zie je dolgraag en wil je niet kwijt.’

Dat was fijn om te horen, en ik kon het niet laten te zeggen:

‘Ik hou van jou en ik zal je nooit aan je lot overlaten.’

Eerder was er geroezemoes, nu was het compleet stil, zelfs de obers luisterden mee. Voor de omstanders moest het op een huwelijksplechtigheid lijken, en het scheelde niet veel of ik gaf haar mijn jawoord.

‘En waar blijft mijn cadeau?’ vroeg ik.

Iedereen schoot in de lach.

Ik dacht: *De wereld is mooi, ook al bloedt hij langs alle kanten uit diepe wonden, ook al kreunt hij onder de druk van heel veel leeghoofden.*

De mensen rondom ons maakten plaats voor de kinderen. Rune, Veertje en Marike droegen samen een niet al te grote, vierkantige doos met opzichtig inpakpapier: gele bananen. Ik nam ze aan terwijl de kinderen scandeerden:

‘Open het cadeau. Open het cadeau.’

Iedereen deed mee terwijl de kinderen het papier met woeste halen afscheurden. Ik hielp hen de kartonnen doos te openen, maar in de doos zat een kleinere doos. De kinderen hielpen me met haar te openen, om te constateren dat er nog een doos inzat, en opnieuw gingen we ze te lijf, om een nog kleinere doos tevoorschijn te toveren. Uiteindelijk ontblootten we een groen kartonnen doosje met het opschrift: TOMTOM ONEDERFUL. Daaruit leidde ik af wat erin zat: een navigatiesysteem voor de auto.

‘Bedankt allemaal,’ zei ik.

Vervolgens richtte ik me tot de belangrijkste persoon in de zaal en zei:

‘Merci Patrisse.’

‘Geen dank,’ zei ze, ‘maar ik heb er wel honger van gekregen.’

Eindelijk kwamen de Butenaerdsen aan eten toe. We genoten van het feestmaal dat Aart en compagnie verzorgd hadden. La Grande Bouffe was er niets tegen.

Voor de rest van de vakantie scheurde ik van hot naar haar over de Franse wegen, om op de laatste dag zonder omwegen terug naar huis te rijden. Het was me wat, het spel was gespeeld.

Epiloog

We lagen aan de rand van een grote weg. Ik had het gevoel dat we van de bioscoop terugkwamen, maar het kon ook een familiefeestje zijn geweest. Een late fietser reed voorbij en keek verwonderd om, wellicht omdat we naakt waren en vrijden.

Het wezen op de fiets – ik kon niet zien of het een vrouw of een man was - gooide een lichtgevende bol in onze richting. De lichtbol scheerde over de linkerkant van mijn borst en keerde als een boemerang terug naar de werper.

Patrisse keek me geschrokken aan en wendde vervolgens haar hoofd af. Ik controleerde mijn borst en zag dat ze zwartgeblakerd was. Ze zat vol gaten, alsof er wormen uit gekropen waren.

Zonder me aan te kijken ried Patrisse me aan te vluchten. Ik volgde haar raad op. Even later merkte ik dat ze me niet was gevolgd. Toch ging ik verder. Ik was zo blij omdat ik me ongebonden voelde. Vrij.

Met die droom was ik 's morgens wakker geschoten. Het waterbed aan mijn rechterkant was leeg. Was Patrisse voor één keer eerder opgestaan dan ik? Of was zij met de noorderzon vertrokken? Laat ik het antwoord op die vraag nog even voor mij houden, beste lezer. Eerst nog iets over de finale van de vakantie in Tornac.

Mijn verjaardagsfeestje was uitgelopen tot in de vroege uurtjes. Allerlei gespreksonderwerpen waren aan bod gekomen, en het mysterie was er een beetje door ontrafeld.

In de doolhof onder het kasteel hadden we het gevoel gehad dat een bovenaardse macht ons stuurde, want hoe kon anders Hannah eruit ontsnappen, en hoe had Ric dan Patrisse kunnen vinden? Er was echter helemaal niets uitzonderlijks aan het gangenstelsel. Het was het decor voor een levensgroot spelletje, door mensen in elkaar gestoken, en niet door buitenaardsen.

Miep en Koos maakten er geen pornofilms maar natuurfilms voor France3. Oma wist dat ze naar Frankrijk waren verhuisd,

maar ze had beloofd erover te zwijgen opdat de Nederlandse fiscus hen niet zou vinden vanwege het faillissement van hun videotheek in Hoek Van Holland.

De politieman die we hadden opgetrommeld om het kasteel te onderzoeken zat in het complot, ook de conciërge en zijn vrouw. Maud Beknel was de vrouw van Lode, en samen waren ze de eigenaars van het kasteel. Patrisse was blij dat Maud niet naar mijn verrassingsfeestje was gekomen. Maud had geen verlof kunnen krijgen van haar baas bij Exita.

De oorbellen die Lode ooit als verjaardagscadeau aan Patrisse had geschonken, had hij teruggenomen opdat ik haar nieuwe zou geven. Maar ik ben daar nog niet aan toegekomen.

Aart vergeleek onze belevenissen met die van de hoofdacteurs uit tv-series zoals *Lost* en *Heroes*. Voor een toeschouwer zag het er allemaal gekunsteld uit, maar het toeval gooide je leven soms zo overhoop dat je je een filmacteur waande. Dan voelde je je verloren en deed zich altijd wel iets voor waardoor je gedwongen werd de held te spelen.

Het verhaal van de vijf soldaten over hun ervaring in de grot was waar, alleen waren het niet de vijf ex-lieven van Patrisse, ze hadden er zeker geen contact met buitenaardsen gemaakt. Lode en Djef hadden samen hun militaire dienst gedaan, niet in het vreemdenlegioen maar in het Belgische leger. De foto's stamden uit de tijd dat ze op oefening in Zuid-Frankrijk waren geweest.

De ex-lieven van Patrisse hadden de grot niet ontdekt noch aangepast om er buitenaardsen te vangen en te doden. Hij diende enkel als audiovisuele ruimte om de interessante geschiedenis van de ondergrond in de Cevennen aan de toeristen duidelijk te maken. De versierde dekstenen aan de rand waren geen grafstenen maar een poging van de ontwerpers om oeroude grotschilderingen na te bootsen, met lijnmensjes.

Ik kan onze goedgelovigheid, vooral die van mij, niet verklaren. Er is zoveel gebeurd en de toevalligheden hebben zich zodanig opgestapeld dat het avontuur wel echt moet zijn geweest. Een ding

heb ik geleerd: belangrijke dingen zijn onzichtbaar, zoals het geloof om uit elke situatie te geraken met behulp van inzicht en doorzettingsvermogen, maar ook met de hulp van mijn dierbaren.

De familie Butenaerds was, zoals ik al in het begin van het verhaal zei, niet buitenaards maar bizar genoeg om bijzonder te zijn. Het lotgeval in Tornac heeft mij dichterbij hen gebracht. De familieleden schreeuwen elkaar niet meer de huid vol maar zijn in staat in alle sereniteit problemen op te lossen.

Wat Patrisse betreft, kan ik kort zijn. De dag nadat we van Frankrijk zijn thuisgekomen, maakte ik in de bergruimte mijn schoenen met een spuitbus schoon. Toen Patrisse met de wasmand binnenkwam, vloog ze uit omdat ik mijn schoenen poetste boven een zak bonen die oma had meegegeven. Toen ik vroeg of ik er te veel was, zei ze: *Ja*.

Ik sprong in de Jumper en reed weg. Terwijl ik me afvroeg of ik alleen moest gaan wonen in Hout-si-ploux nabij Luik, speelde op de radio toevallig een liedje van Borsato. En weet je wat nog vreemder was? Dat ging zo:

Je hebt gekozen voor een leven zonder mij. Je trok de deur dicht en het sprookje was voorbij. En ik dacht dat ik zou doodgaan van de pijn. Ik had nooit verwacht dat het zo gemakkelijk zou zijn.

Ik heb in tijden niet meer zoveel lol gehad. Ik ben geen dag meer thuis, ik ben nachtenlang op pad. Ik loop bijna over van de aandacht om me heen, maar als ik wil heb ik het bed voor mij alleen.

Ik wou dat ik kon zeggen dat ik jou zo vreselijk mis, maar bij nader inzien valt het wel mee. Ik geniet van alle ruimte om me heen. Dat je mij verliet was het beste wat je deed.

Ik kon me niet voorstellen zonder Patrisse verder te moeten leven. Ze had me op de terugreis in de Jumper nog gevraagd nooit van haar weg te gaan, en ik had haar dat beloofd. Wat nu?

Ik ben teruggereden en heb *sorry* gezegd. Patrisse kon zich ook niet snel genoeg verontschuldigen. We sloten elkaar in de armen en ik drukte haar zo hard tegen mij aan dat ze pijn aan haar borstjes

kreeg. Onze knuffelachtige omhelzing hebben we afgebroken om een kus te geven. Het ideale, kuise kusje.

Zittend aan de ontbijttafel vraag ik me af waarom ik me zo moe voel. Wellicht ligt dat aan de pil die ik heb ingenomen tegen de tranende ogen; op de bijsluiter stond dat je er slaperig van werd.

Ik heb mijn vrije dag, en Patrisse heeft de trein van 08u06 genomen om te gaan werken. Ook al zitten er twintig kilometer vuile lucht, hopen bakstenen en andere hindernissen tussen ons, wij houden van elkaar zoals nooit tevoren.

De reis naar Tornac was onvergetelijk en verdient het op papier te staan. Ik vind echter het relaas over mijn samenwoonproject belangrijker. Patrisse is de ware, en wij zullen er alles aan doen om het vuur in onze relatie brandend te houden.

Veel mensen vinden een boek niet goed als het einde hen niet bevalt. Ik vind dat de schrijver de lezer moet lokken om met hem mee te gaan naar een andere wereld. Je moet je aan het einde uit dat verzonnen universum terugtrekken en blij zijn dat je erbij was. Dat noem ik leesplezier.

Ten slotte wil ik je nog iets ongelooflijks vertellen. Na alle heisa van de wespenvangers in Tornac heeft Marike Veers onafscheidelijke Nientje in de zandbak bij opa en oma in Gelinden teruggevonden.

